

குடும்ப மனிக்ஞர்

டாக்டர் பொன்.சௌராஜன்

கட்டுரை மணிகள்

முனைவர் பொன். சௌராசன்

தேங்க வெளியீடு

11, பிரகாசம்நகர்
எஸ். வி. டி. வளாகம்
திருப்பதி - 517 502

முதற் பதிப்பு : 1968

முன் பதிப்பு : 1997

மறு பதிப்பு : 1999

விலை ரூ. 22-00

விற்பனை உரிமை :

பாரிந்தியலயம்
184. பிராட்வே. சிசானா. 600108

அச்சிட்டோர் :

ஸ்ரீ ராஜேஸ்வரி பிரின்டிங் ஓர்க்ஸ்

12, கஜபதி தெரு, சென்னை-5.

அணிந்துரை

சிந்தனைச் சிறப்பும் இலக்கியச் செல்வமும் உடைய பதினொரு கட்டுரைகள் கொண்ட ‘கட்டுரை மணிகள்’ என்னும் இந்நால் எளிய இனிய நடையால் இயன்ற நல்ல நூலாகும். புறநானாறு முதலாய சங்ககால இலக்கியம் முதல் பாரதியார் பாரதிதாசன் ஆகிய இக்காலப் பாவலர் பாடல்கள் வரையில் பல அரிய பகுதிகள் இங்கு மேற் கோளாகத் தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற்கு அமைந்துள்ள விளக்கங்கள் பொருத்தமானவை; கற்போர் கருத்திற்கு விருந்தாய் அமைவன. இந்த நாட்டின் முன்னோர்களின் பண்பாட்டைப் புலப்படுத்தும் கருத்துக்களும் உள்ளன; இக்காலத்து அறிவியலார் கண்ட புதுக் கருத்துக்களும் உள்ளன.

இந்நாலாசிரியர் சித்தூர் அரசினர் கல்லூரித் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் திரு. பொன். சௌரிராசன். பண்பட்ட உள்ளம் பெற்றவர்; சிறியன சிந்தியாத செம்மை வாய்ந்த வர்; உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வு உள்ளும் பெற்றியர். கட்டுரைகள் அவர்தம் புலமைச் சிறப்பைப் புலப்படுத்துவ துடன் உள்ளத்து உயர் நோக்கையும் உணர்த்தி நிற்கின்றன; தமிழ் இலக்கியம் என்னும் அருங்கடலுள் முழ்கி அரிய சில முத்துகளைக் கொணர்ந்து இக்கட்டுரைகள் வாயிலாகத் தந்துள்ள அவர் தம் முயற்சியை மகிழ்ந்து பாராட்டுகிறேன்.

பல்கலைக் கழகம்
சென்னை, 20-3-68 }

மு. வரதராசன்

பொருள்க்கற்

	பக்கம்	
1.	புறத்தில் ஓர் உவமை ...	5
2.	துன்பம் துணையாக நாடின் ...	20
3.	இன்பத்தில் தோய்ந்த எண்ணங்கள் ...	30
4.	சித்திரச் சிலம்பு ...	41
5.	வேண்டாமை என்னும் விழுச்செல்வம் ...	52
6.	ஆண்டாள்கண்ட இயற்கை ...	59
7.	பாரதி பாடிய மானிடன் ...	69
8.	குமெப விளக்கு ...	79
9.	வாய் வன் காக்கை ...	92
10.	நிந்தனை செய்வோம் ...	103
11.	காரோட்டி ...	113

1. புறத்தீல் ஓர் உவமை

கலை வெளியீடுகளுக்கு உயிர் போன்றது உணர்வு. கானும் மனமும் காணப் பெறும் காட்சியும் ஒன்ற அவ்வுணர்வு பிறக்கிறது. பாரம்பரிய சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப வந்துற்ற அநுபவச் செல்வங்கள் விளங்கும் நுண்ணுருவாக அமைந்துள்ளது அந்த மனம். கவிஞர்கள் கானும் காட்சி இயற்கைத் தோற்றமாகவோ உயிரின இயக்கமாகவோ யாவும் சேர்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியாகவோ அமைந்து புறப் பொறியைத் தாண்டி, அகப் புலனைத் தீண்டி, மனத்தின் கண்ணே ஊன்றி, அங்கிருந்து உணர்வு ஊற்றாய், கற்பனை அருவியாய், இலக்கியக் கடலாய்ப் பெருகிச் சேர்ந்து அமைந்து திகழ்கிறது. இந்த இரு கூறுகளின் திண்மை மென்மை, உயர்வு தாழ்வு, தெளிவு குழப் பங்களுக்கு ஏற்பவே கலை வெளியீடுகளின் சிறப்பும், இழிவும், செம்மையும் சிதைவும் அமைகின்றன. இதனால் தான் பாடப்பெறும் பொருள் ஒன்றே ஆயினும் பாடும் புலவர் பலர்க்கு ஏற்பப் பாடல் பல, பலவாறு வடிவுகொள்கின்றன. புலவர் ஒருவரே, பொருள் ஒன்று குறித்தே பாடினும் பாடப்பெறும் பருவ மாறுபாட்டிற்கு ஏற்ப, இட வேறுபாட்டிற்கு ஏற்பப் பாடல் பலவாறாக உருக்கொள்வதையும் காணலாம்.

அறநானூறு எனப் போற்றத்தகும் புறநானூற்றிலே ஊருணி நீர் நிறைந்து ததும்பித் ததும்பி யாவர்க்கும் உண்ணுநீர் தருதல் போன்று, தன்னை நாடி வந்தோர் வல்லராயினும் அல்லராயினும், உயர்ந்தோராயினும் இழிந்தோராயினும், இன்னோர்க்கு என்னா து எல்லோர்க்கும் ஈயும் வள்ளல்களைக் காண்கின்றோம்; உள்ளுர்ப் பழுத்த பயன் மரம் தன்னிடத்தே ஒல்லென வந்து சூடிப் பின் கணியற்ற காலத்தில் ஒவெனத் தாம் புலம்புமாறு பொள்ளெனப் பறந்து போம் புள்ளினங் கட்கும் பழுத்த காலத்தே பயன் தருமாறுபோலே, செல்வம் வந்துற்ற காலத்தே தன்னைச் சார்ந்த யாவர்க்கும் உள்ளதை எல்லாம் உளமகிழத் தந்து காக்கும் புரவலர்களையும் காண்கிறோம்; ஊருணியினும், உள்ளுர்ப் பழுத்த நன்மரத்தினும் சிறந்து, தீராப் பிணியால் ஆறாத் துயருறும் மக்களின் நோயைப் போக்கத் தன் கனியை, காயை, பிஞ்சை, பூவை, துளிரை, இலையை, பட்டையைத் தருவதோடு அமையாது தன்னழிவையும் ஒரு பொருட்டாக நினையாது வேரினையும் கொடுத்தருஞும் மருந்தாகித் தப்பா மரம் அன்னவர் புரவவர்.

‘பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல்ளன்
நாடிழந் ததனினும் நனிஇன் நாதுளன
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன்று இன்மையின்’

வாள்தனைத் தந்து தலைதனை ஈந்த பெருந்தகு உயிர்க் கொடைஞர்களையும் காண்கின்றோம். அவ்வள்ளல் அனைவரிடமும் வற்றாது சுரந்து சிறந்தகொடை வளத்தைப் பற்றிக் கபிலர், பரணர் முதலிய எண்ணற்ற புலவர் பெருமக்கள் பாடிப் பாராட்டியிருக்கின்றனர். அவர்கள் பாட எடுத்துக் கொண்டது ‘கொடைவளம்’

எனும் ஒரு பொருளே ஆயினும் ஓவ்வொரு புலமைச் சான்றோர் பாடலும் அவரவர் தம் மனநிலைக்கு ஏற்பத் தனித்தனிச் சிறப்புடன் விளங்குகின்றது. ஓவ்வொருவர் பாடலிலும் கொடை வளத்தை விளக்கிக் காட்ட அமைந்துள்ள உவமைகளும் அவரவர் தம் அநுபவங்களுக்கு ஏற்பத் தனித்தனிச் சிறப்போடு இலங்குகின்றன.

உணர்வின் வளமும் கற்பனைத் திறமும் உவமை முதலிய அணிகளாக உருக்கொண்டு தமிழ் இலக்கியத்தை அழகு செய்கின்றன. அவற்றுள் உவமை அணியே பிறவற்றுள் சிறந்ததும் தலையாயதும் ஆகும். அணி இலக்கணம் கூறப்போந்த தொல்காப்பியர் பொருளதி காரத்தில் உவமைக்குச் சிறப்புத் தருமாறுபோல “உவமை இயல்” எனப் பெயரிட்டதும் அதனை நிலைநாட்டுகிறது. உவமையே உருவகம், வேற்றுமை, வேற்றுப் பொருள் வைப்பு, பிறிது மொழிதல் முதலிய பல அணிகளுக்குத் தாயாக அமைந்து ஆட்சி செய்கிறது என்ற உண்மையை,

“உவமை என்னும் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய அரங்கில் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவர் இதயம்
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்குமே”

என்ற பாடலும் உறுதி செய்கிறது.

இன்னார் இனியார் என எண்ணிப் பாராது எல்லோர்க்கும் உவந்து உதவும் ஒப்புரவின் திறத்துக்கு வள்ளுவர் ஊருணியையும், உள்ளூர்ப் பழுத்த நன்மரத்தையும் மருந்தாகித் தப்பா மரத்தினையும் உவமைகளாகக் கூறுகின்றார். இருந்த இடத்திற்கு வருந்தி வருவோர்க்குத் தந்து உதவும் இயல்பையே இந்த உவமைகள் மூன்றும் காட்டுகின்றன. அவ்வளவே. தாமே தேடிச் சென்று

“உடாஅ போராஅ ஆகுதல் அறிந்தும் படாஅம் மஞ்ஞஞுக்கு ஈயும்” பெரும் வள்ளன்மையை “ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளித் தேருடன் முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா” நல் கொடை வளத்தை இந்த உவமைகள் குறிக்கத் தவறிவிடுகின்றன.

மேலே குறிப்பிட்ட ஊருணி, பழுமரம், மருந்து மரம் எல்லாம் படியமைத்துக் கரைகட்டி, வேலியிட்டுப் பாதுகாத்து, நீரிட்டு வளர்த்தால்தான் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படும்.

இவ்விரு குறைகளும் உற்று நோக்கின் கீழ்வரும் புறநானாற்று உவமைகளிலும் காணக் கிடக்கின்றன.

1. “நிழலில் நீளிடைத் தனிமரம் போல
2. “கிளிமரீஇய வயன்புனத்து மரன்னணி பெருங்குரல் அனையன்”
3. “உழுத நோன்பகடு அழிதின் றாங்கு”

இவ் வுவமைகள் மூன்றும் வள்ளல்தம் பெரும்பயனை, தன் இயல்பை, தன்னலம் மறந்த தகைமையை நன்கு காட்டுகின்றன.

ஆற்கை கள்வர் அலைக்கும் நீண்டகள்ற, நெடிய கொடிய பாலையிடத்தே நிழல்தந்து காக்கும் ஒரு தனி மரம் போன்று வறுமைத் தீ வாட்ட மலையும் மடுவும், மூளைம் கல்லும், கடந்துவரும் புலவருக்கு உதவும் கொடைவளத்தை அவ்வளத்தால் புலவர் பெறும் பெரும் பயனை, ‘நிழலில் நீளிடைத் தனிமரம் போல’ என்ற தொடர் நன்கு காட்டுகின்றது. ஆயினும் புலவன் ‘ஆனினம் கலித்த அதர்பல கடந்து, மானினம் கலித்த மலைபின் ஒழிய, மீனினம் கலித்த துறை பல நீந்தி உள்ளி வந்த பிறகன்றோ கொடைப் பொருளுக்கு உரியவன் ஆகின்றான்?

“இருநாட் செல்லலம் இருநாட் செல்லலம் பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்” தலை நாள் போன்று வரவேற்கும் விருப்பினாக, வேண்டுவோர் வேண்டியாங்கு, சென்று பெறுவதற்கு எளியனாக விளங்கும் வள்ளல் கொடைத் திறனை கிளிமரீஇய வியன் புனரும், அதன்கண் கிளைத்துத் தழைத்து நிற்கின்ற பெருமரமும், அதன் அருகே செழித்துப் பெருத்துத் திகழ் கின்ற தினைக்கதிரும் மிக அழகாக ஓவியம்போல் விளங்குகின்றன. எனினும் இங்கும்கூட பழுமரம் நாடிச் செல்லும் பறவைபோல் புலவர் தாமே தேடிச் செல்ல வேண்டியுள்ளது என்ற குறை குறிப்பாகப் புலப்படுகிறது.

“அம்பொடு வேல்நுழை வழிஎல்லாம் தான் நின்று என்பொடு தடிபடு வழி எல்லாம்” புலவர்க்கு ஈயும் பெருந்தகை வள்ளல் தன் திருக்கொடையை ‘உழுத நோன்பகடு அழிதின்றாங்கு’ எனுந் தொடர் சிறப்பாக உரைக்கிறது. என்றாலும்கூட, சென்றுசேர் வோர்க்கே அன்றிப் பிறர்க்கும் உதவ வல்லன் அவ்வள்ளல் எனும் குறிப்பொன்றும் இந்த உவவையில் இல்லை.

இப்படி வள்ளல் பலரை நாடிச் சென்று பாடிப் பிழைக்க வேண்டியிருந்த புலவர் தம் நிலையைக் கீழ் வரும் உவமை எழில்பெற, தெளிவாக உரைக்கிறது.

**‘பாழுர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ
ர்த்தரு சுடாரின் எதிர்கொண் டாங்கு’**

என்பதே அந்த உவமை. பாழுரிடத்தே தோன்றி வளரும் நெருஞ்சிக் கொடியின் மஞ்சள் வண்ணமுடைய அழகிய பூவினுக்காக எழில்மிகு கதிரோன் தன் கிரணங்களின் போக்கை மாற்றிக்கொண்டானில்ல; திசையை மாற்றிக் கொண்டு பயன்தர விழைந்தான் அல்லன்; அஃது; இயல்-

பும் அன்று. ஆனால் அவன் வீசும் கதிரின் இயக்கத்திற்கு ஏற்ப நெருஞ்சிப் பூக்கள் தாமே வளைந்து பயன் பெற முயல்கின்றன. எனவே, கதிரோனிடமிருந்து ஒளிபெற்று விளங்கும் நெருஞ்சிப் பூக்கள் போல வள்ளல்களிடமிருந்து பொருள் பெற்றுச் சிறப்புறினும் அப்பூக்கள் கதிரோனை நாடி வளைவன் போல இப்புலவர்களும் வள்ளலைத் தேடிச் சென்றே பயன்பெற வேண்டியவராகின்றனர்.

மேற்குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள உவமைகளைப் பாடிய புலவர் தாம்தாம் சென்றுகண்ட புலவர்களிடையே உற்ற உணர்வை, உணர்ந்தவாறு காட்டியுள்ளனர். அந்த அளவில் அவர்கள் நிறையுடையோர்களே; அன்னார்தம் பாடல்களும் நிறையுடையனவே ஆயினும் கொடைநலம் பற்றிப் புலவர் பிறர் பாடிய உவமைகள் வள்ளல் பிறர் தம் மனவளத்தைச் சிறப்பாகக் காட்டி, கற்பார்க்கு இன்பம் விளைக்கின்றன.

வள்ளல் தம் நெஞ்ச வண்மையைக் குறிக்கக் குறையற்ற உவமையாகப் புலவர்க்குப் புலப்படாது, ‘கைம் மாறு வேண்டா கடப்பாடு’டைய மழையே ஆகும். எனவே புலவர் பலர் ‘பாரியை’ உவமையாக்கி வள்ளன் மையின் இயல்பினை எடுத்துக் காட்டத் துவங்கினர். ஆனால் அதன்கண்ணும் குறை இல்லாமலில்லை. கெட்டார்க்குச் சார்வாய் எடுப்பதாயினும்; கெடுப்ப தூஞம் மழையே அன்றோ? அன்றியும் “அறுகுளத்து உகுத்து, அகல் வயல்” பொழுந்தாலும் உறுமிடத்து உதவாது, உவர்நிலம் ஊட்டும் குறை ஒன்று மழையிடத்து இயல் பாக அமைந்துள்ளது அன்றோ? இக்குறைகள் இரண்டையும் புறம்பாடும் புலவர்கள் உணர்ந்தே இருந்தார்கள்.

ஊருணியின் கண்ணும், உள்ளூர்ப் பழுத்த நன் மரத் திடத்தும் காணப்பெற்ற குறை அற்ற மாரியின்பால்,

முன்பு குறித்த புதிய ஓரு குறைகளையும் கண்டு தெளிந்த புறநானூற்றுப் புலவர் ஒருவர் விழிப்போடு அவ்விரு குறைகளும் இல்லா உவமை ஒன்றைக் கொண்டு தாழுணர்ந்த உணர்வை வெளி யிடுகின்றனர்.

‘தொண்டைக் கதிர்ப் பருவத்தே வானத்தை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கும். வாடிய ஏனற் பயிருக்கு இழு மென மின்னல் இடியொடுசூடி மழை பெய்தாற் போல எனும் பொருள் தரும்.

“ஈனல் செல்லா ஏனற்கு இழுமெனக் கருவி வானம் தலைஇ யாங்கு”

என்ற உவமையால் தாம் பாராட்டும் வள்ளல் தன் கொடை வளத்தைப் பாடுகிறார்.

‘ஈனல் செல்லா ஏனற்கு’ எனும் அடைத் தொடரால் கெடுப்பதூாம், உவர்நிலத்து ஊட்டுவதுமாகிய மாரி யிடம் அமைந்துள்ள இருகுறைகளையும் புலவர் அழகாக நீக்கிவிடுகின்றார். குறையற்ற ஓர் உவமையால் தாம் கண்ட வள்ளன்மையைப் புலவர் தெளிவாக உவமித் துரைத்து வெற்றி காண்கின்றார்.

இது குறை அற்ற உவமைதான். எனினும் சீர்மைமிகு வள்ளல் தன் நேர்மைமிகு குணநலத்தை விளக்கிக் காட்டும் நிறைமிகு உவமை ஒன்றும் புறப்பாட்டில் காணப் பெறுகிறது.

“நீண்டொலி அழுவம் குறைபட முகந்துகொண்டு
ஈண்டுசெலற் கொண்டு வேண்டுவயின் குழிலி
பெருமலை அன்ன தோன்றல சூன்முதிர்பு,
உரும்உராறு கருவியொடு பெயல்கடன் இகுத்து
வளமழை மாறிய என்றாழ்க் காலை

மன்பதை எல்லாம் சென்றுணக் கங்கைக் கரைபொரு மலிநீர் நிறைந்து தோன்றியாங்கு’

இந்த உவமையின்கண், வறுமைத் துயரால் வருந்தி ஏகும் புலவர்க்கு எக்காலத்தும் இல்லை என்னாது ஈயும் புரவலர் மாட்சி, கங்கை யாற்றின் தோற்றமாய் அமைந்து ஒளிர்கிறது. பரந்த கடலிடத்தே சென்று நிறைய மொண்டு கொண்டு, ஒன்று திரண்டு, பொள் ளொளப் பொழியும் மழை இல்லாக் கொடிய கோடைக் காலத்தேயும் பனி உருகி உருகி நீர் தரத்தக்க கங்கை யாறுபோல், தகைமிகு தோற்றமுடைய வள்ளன்மை, புலவரால் மேற்குறித்த உவமை மூலம் பாராட்டப் பெற்றுள்ளது. வள்ளல்தன் கொடை வளமும், புலவர் தம் புலமைத் திறமும், உவமையின் எழில் நலமும் சிறந்து அமைந்துள்ள பாடல் இது.

குறை அற்ற உவமை கண்டோம்; நிறை மிக்க உவமையையும் காணப் பெற்றோம். எனினும் இவற்றி னும் சிறந்த, சீரிய; நனிமிக்குயர்ந்த நல்லதோர் உவமை புறப்பாட்டில் திகழ்கிறது அதன்கண் உவமிக்கப் பெறும் பொருளாக அமைந்துள்ள வள்ளலின் பண்பு நீரின் தன்மைக்கு ஒப்பிடப்படுகின்றது. அந்நீரின் இயல்பைத் தாம் போற்றும் வள்ளல் தன் நீர்மையோடு ஒப்பிட்டு நினைந்து பார்க்கிறது புலவர் தம் நெஞ்சம். அவ்வாறு ஒப்பிட்டு எண்ணுங்கால், அவ்வள்ளல் பெருமகன் தம்பால் கொண்ட அண்புப் பெருக்கால், அவர்தாம் அருள் நெஞ்சம் தூண்டப் பெறுகின்றது; தூண்டப் பெற்று ஆர்வம் எழு, எழுச்சி மிக, உணர்வு ஊற்றுப் பீறிட்டுச் சொற்களாகிய துளிகளைப் பெய்து உயர்ந்த உவமை ஒன்றை உலகுக்கு அளிக்கிறது.

அப்புலவர், தம் உள்ளத்தே நிலைத்த இடம் பெற்ற வள்ளல்தன் பண்பினை விளக்க எடுத்துக் கொள்ளும்

நீர், தேடிச் சென்றோர்க்கே, கரை அமைத்தோர்க்கே பயன் தரத்தக்க ஊருணி நீர் அன்று; “கெடுப்பதூ உம் எடுப்பதூ உமாகிய” குறை உடைய “உறுமிடத்து உதவாது உவர் நிலம் உசுக்கும்” குற்றம் உடைய பழை நீரும் அன்று. அவர் எடுத்துக் கொண்டு உவமிக்கும் நீர் தாம் அவ்வள்ளல்பால் கண்ட நீர்மை முழுவதையும் தன் னிடத்தே கொண்டு விளங்குகிறது. அஃதோர் அருவி நீர். அது வெறும் அருவி அன்று. இயல்பாக எங்கும் காணப் பெறும் அருவியும் அன்று. அதன் சிறப்பை,

“தடவுவாய்க் கலித்த மாஇதழ்க் குவளை
வண்டுபடு புதுமலர்த் தண்சிதர் கலாவப்
பெய்யினும் பெய்யா தாயினும்தோடு.....”

என மூன்று அடிகளால் புலவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார் இவற்றின்கண்ணும் இவற்றைத் தொடர்ந்து வரும் பிற அடிகளிடத்தும் குறிப்புப் பொருள் ஒலிப்பதைக் காணலாம். இப்பாட்டு அடிக்குறிப்பில் இதன்கண் குறிப்புப் பொருள் பொதிந்திருத்தலை உரையாசிரியரும் குறித்துள்ளார்.

அகன்ற வாயினையுடைய குளத்தைப் புலவர் தம் “தடவு வாய்” என்ற தொடர் நம் கண் முன் கொண்டு வந்து காட்டுகிறது; நாமும் அதனைத்தான் காண்கின் றோம். ஆனால், புலவர்தம் கருத்தோ அந்த அகன்ற வாயினையுடைய குளத்தைக் காண்பதோடு அமையாது. அதனோடு நீண்ட வாயிலை உடைய தாம் பாடும் வள்ளல் வாழும் கோயிலையும் காண்கிறது. அக்குளத்தின் கண் நிறைந்துள்ள கருந்ல மலர்களை ‘கலித்த மா இதழ்க் குவளை’ என்று அடுத்துவரும் தொடர் குறிக்கின்றது. அதுவே, அவன் கோயிலின்கண் அழகோடு மிளிரும் வண்ணந் தீட்டப் பெற்ற அறைகளைக் காட்டா நிற்கின்றது; “வண்டுபடு புது மலர்” எனுந் தொடரோ நவரத்தின-

மணிகள் தாமே வந்து சேர்ந்து புகுந்து தங்கி, பிரிந்து செல்லும் அவ்வள்ளல்தன் கருவுலங்களைக் காட்டுகின்றது. ‘‘பெய்யினும் பெய்யா தாயினும்’’ நீர் வழங்க வல்லது அந்த அருவி. திறைப் பொருள்களால் அக்கருவுலங்கள் நிறையினும் நிறையாது போயினும், செல்வம் தன்னிடத்தே இருப்பினும் இல்லாது போயினும் இல்லை எனாது தரவல்லவன் அவ் வள்ளல்.

அருவி நீர் சுரக்கும் நிலையோ இடத்தால் உயர்ந்தது; சூழலால் தூயது. உயர்ந்தது, ஒங்கிய மலைச் சிகரத்தே அது தோன்றுகிறது. அவ்வாறே அவ்வள்ளல் வழங்கும் கொடை நலமோ உயர்ந்த அவன் நெஞ்சத்தே ஊறுவது; மாசற்ற அவன் இதயத்தினின்றும் எழுவது. இவ்வாறு நிலையால் அருவி நீரும் அவ்வள்ளல் நீர்மையும் ஒரு சேருயர்ந்து ஒளிர்கின்றன.

குன்றின் உச்சியில் தோன்றும் அருவி, நீர் வேட்கை உடையோர் தன்னைத் தேடி வருவாராக எனச் செருக் கோடு இருப்பதில்லை. அஃது அதற்கு இயல்பும் அன்று. உயர்ந்த உணர்வுடைய அந்த வள்ளலின் வண்மையும், வறியார் தன்கண் வருவாராக என வாளா இருப்ப தில்லை. உயரத் தோன்றிய அருவி கீழ்நோக்கிச் சாரவிலே விரைந்தோடி வந்து இழிகிறது: உயர்ந்த வேள்குடியிலே தோன்றிய அந்த வள்ளலும் வாடி வருந்துவோரைத் தானே நாடி, விரைந்தோடி வந்து நல்கும் இயல்பினன். தன்னை நாடி வந்தோர்க்கு ஊரை நல்கி, நாடாது வாடி நின்ற மூல்லைக்கு, அதனிடத்தே சென்று, தான் ஏறிச் சென்ற தேரை நல்கிய மாண்புமிகு வள்ளல் அவன்.

‘‘ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளி, தேருடன் மூல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல்லிசை’க்கு

உரிய அருட் செல்வன் அவன்.

நெடுவரையில் தோன்றிய அருவி பல, கண்மூடித் தனமாக எவர்க்கும், எவற்றினுக்கும் பயன்தராது. இழிந்து, அடிவரையை அடைந்து அழிந்து போதலும் உண்டு. ஆனால் அவ்வள்ளுக்கு ஒப்பாகப் புலவர் எண்ணும் அருவியோ அத்தகையது அன்று. இஃது அவ்வாறு இழிந்து பாழாய்ப் போகவில்லை.

கொள்ளுப் பயிர் இடுவான் வேண்டிக் குறவர் வியன் மலையை உழுதுள்ளனர். அவற்றிடையே சால் ஓடிய கால்கள் பல காணப்படுகின்றன. அவை நீரை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அருவி, அக் கால்களின் ஊடே பாய்ந்து பயிரிடத் துணை செய்கின்றது; பயன் பெருக்குகின்றது.

புலன் உழுது உண்ணும் புலவர்தம் வாழ்விலே வறு மைச் சாலோடி உள்ளது. அங்கே பாட்டுப்பயிர் இடுவான் வேண்டிப் பொருள் பொழிவை எதிர்நோக்கி உள்ளது. புலவர் தம் வாழ்வுப் புலம் வியன் புலம்; பாயும் அருவி நீர் போல, அவ்வள்ளல் பெய்யும் பொருள் நலமும் புலவர் தம் வாழ்வுக்கு வலுவூட்டி, அவர்தம் நெஞ்சிற்கு வளமுட்டித் தாமே நாடிச் செல்லும் இயல்புடையது.

“கொள்ளுழு வியன்புலத்து உழைகா லாக
மால்புடை நெடுவரைக் கோடுதோ றிழிதரும்
நீர்.....”

எனும் அடிகள் இதனைக் குறிப்பாக விளக்குகின்றன.

இங்கு ஓர் ஜயம் எழலாம். முன்னர்க் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள கங்கை யாற்று உவமையும் இதுவும் ஒப்பன வாகவே உள்ளன; இது எப்படி அதனினும் நனி சிறந்தது ஆகும் என்பதே அந்த ஜயம். அந்த ஜயத்திற்குக் காரணம் இல்லாமல் போகவில்லை. மழை பொழியும் மாரிக்காலம்

மாறிய கொடிய கோடைக் காலத்தும் உருகி உண்ணுநீர் தரும் கங்கையாறும். வான் பெய்யினும் பெய்யா தாயினும் ஊறி ஊறி உயிர் ஊட்டும் அருவி நீரும் ஒன்று போலவேதான் தோன்றுகின்றன.

தோன்றும் காலம், செல்லும் நிலை, சேரும் இடம், சென்று சேர்தலால் ஆம் பயன் இவற்றில் இவ்விரு உவமைகளும் ஒத்துத்தான் உள்ளன. ஆனால் தோன்றும் நிலையிலே வேறுபாடு அமைந்துள்ளது. அந்த வேறு பாடே முன்னைய உவமையிலும் உயர்ந்த இவ்வுவமையின் சிறப்பைப் பிரித்து எடுத்துக்காட்ட வல்லதாய் உள்ளது.

அங்கோ, பனிப் பாறைகள் உருகுகின்றன. புறக் கண்களுக்கு அவை எளிதில் புலப்படுகின்றன; எனவே அதனைப் புறச் செய்கை எனலாம்; பிறர்க்குப் புலப்படுமாறு பிறர் புரிந்து கொண்டு போற்றுமாறு பயன் கருதி உருகும் புறச்செய்கை எனலாம். இங்கோ அருவி ஊறுகின்றது; ஆழ்ந்து காணும் அகக்கண்ணுக்கும் அதனுடைய தோற்றம் புலப்படுவதில்லை. அங்கோ, உருவத்தைக் கண்டு இத்துணைப் பெரிது என ஓரளவு அளவிட முடியும். இங்கோ அருவி தோன்றும் ஆழிடத்தை அகக்கண்ணால் எண்ணிப் பார்ப்போர்க்கும் அறிதல் அரிதாகும்.

இந்த ஒப்பீடு அவ்வள்ளவின் வண்மையை மேலும் ஒருபடி உயர்த்துகின்றது. அருவியின் அகத்தோற்றம், ஆழம், அது பீறிட்டு எழும் வேகம் இவை புலப்பட வில்லை. அவ்வள்ளவின் வண்மை தோன்றும் நெஞ்சத்தின் ஆழம், அகலம், வேகம் இவையும் ‘புலனமுக்கற்ற’ புலவர்தம் அகக் கண்களுக்கே அன்றிப் பிறர் புறக் கண்களுக்குப் புலப்படா.

இத்துணைச் சிறந்த உவமை ஒன்றின் மூலம் தாம் உண்டு, உறங்கி, உடன் உறைந்து வாழ்ந்து உணர்ந்து

பழகிய வள்ளல் தன் தன்மையை எடுத்துக் கூறிய பின்னும் புலவர் தம் மனம் அமைதியுறவில்லை. இச்சிறந்த உவமை அவ் வள்ளல்பால் நிறைந்துள்ள குணங்களை எல்லாம் எடுத்துக் காட்டியதாக நம் மனம் ஒருவாறு அமைதியுற்றாலும் அவர் மனம் நிறைவூற்றதாகத் தெரியவில்லை. நாம் காணாத ஏதோ ஒரு குறையை அந்த அருவியிடம் அவர் காண்கின்றார். அக் குறையை அவ் வள்ளலிடம் என்றும் அவர் கண்டதில்லை என அவர் நெஞ்சம் நன்கு உணர்கிறது.

அவர் அவ்வாறு உணர்ந்தனர் என்பது அவர்தம் உவமையை நுணுகி நோக்கும்போது நன்கு தெளிவாகிறது. அந்த அருவி, “பெய்யினும் பெய்யாதாயினும்” நீர் தந்து உதவும் அந்த அருவி, கொள் உழு வியன்புலத்துழை கால் ஆக இழிதரும் அந்த அருவி, தன்மை உடையதுதான் ஆயினும், அவ் வள்ளல்பால் அவர் கண்ட மென்மை அற்றது. சந்தன மரங்களை வேரோடு வீழ்த்தி, மிளகுக் கொடிகள் வீழ்ந்து சாய, மஞ்ஞை இனங்கள் அஞ்சி அலமர, ஆமா மயங்கி மருள இழுமென இழிதரும் அருவி அது.

“ஆர முழுமுதல் உருட்டி வேரல்
பூவுடை அலங்குசினை புலம்பவேர் கீண்டு

.....
கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாயப் பொறிப்புற
மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇ

.....
ஆமா நல்லேறு சிலைப்பச் சேண்ணின்று
இழுமென இழிதரும்”

இயல்பினது அந்த அருவி.

ஆனால் அவ் வள்ளலோ கலைஞர்; பண்பு மிக்கவன்; புலவர் தம் நுண்ணுணர்வை மதித்துப் போற்றும் மென்மைத் தன்மையினன்.

“பூத்தலை அறா அப் புனைகொடி மூல்லை
நாத்தழும்பு இருப்பப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுங்தேர் கொள் எனக்”

கொடுக்கும் அருள் நெஞ்சினன் இத்தகு சிறப்புடைய அவ் வள்ளலின் மென்மைப் பண்பைத் தம் உவமையில் இடம் பெற்றுள்ள, கோடுதோறும் ஓழிதரும் வன் தன்மையுள்ள அருவி எவ்வாறு காட்டும் எனப் புலவர் நெஞ்சம் ஏங்குகிறது. அந்த ஏக்கம் “நீரினும் இனிய சாயலன்” என்ற தொடரில் அமைந்துள்ள ‘நீரினும்’ என்ற தொடரில் ஒன்றியுள்ள ‘உம்’மையுள் ஒலிக்கின்றது.

‘அந்த அருவி நீரினும், புலவர்க்கு இனிய இயல்பினன் தாம் கண்ட வள்ளல்’ என்று உவமித்த பிறகே புலவர் மனம் நிறைவடைகின்றது. அந்த வள்ளலின் நிறைவடை மையை நாமும் உணர்கின்றோம்; அதனோடு வன்மைப் பண்பின் இலக்கணமும் நிறைவு பெறுவதைக் காண்கின் ரோம்.

இவ்வாறு புறப்பாட்டிலே காணப்பெறும் இந்த உவமை மிகமிகச் சிறந்து விளங்குகிறது; நனி மிக உயர்ந்து ஒளிர்கிறது. இதனால் உவமிக்கப் பெற்ற, “கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று சூறினும் கொடுப்பாரில்லை” என ஆண்டவனுக்கே ஆளான ஆளுடை நம்பியும் பாராட்டிய பாரிவள்ளல், விண்ணின் கண் விளங்கும் விளக்கென்ன, காலத்தானும் இடத் தானும் சேய்மைக்கண் சென்று கண்டோர்க்கும் இலக்காக உயர்ந்து இலங்குகின்றான். “புலனமுக்கற்ற அந்த ணாளன்”, “பொய்யா நாவிற் கபிலன்”, “குறிஞ்சி

பாடிய கபிலன்" எனத் தம் காலத்துப் புலமைச் சான்றோராலேயே பாராட்டப்பெற்ற புலவர் பெருமான் கபிலரும் புலமைத்திறத்தில் உயர்ந்தோங்கித் திகழ்கிறார். பாரியின் கை வன்மையையும், கபிலரின் நாவன்மையையும் காட்டும் இப்பாட்டு, உவமைத் தன்மையிலும் சிறந்து விளங்குகிறது.

விண்ணார்தி மட்டுமா விண்ணிலே பறக்கிறது?
அதனை ஒட்டுவோன், உருளும் எந்திரம் உள் அமர்ந்து
செல்வோர் யாவும், யாவரும் விண்ணிலே உயர்ந்து
உயர்ந்து பறப்பது இல்லையா? அப்படி உணர்வு ஊர்தி
யிலே உயர்ந்தெழுந்து பாடிப் பரவிப் பாராட்டுதற்கு
உரிய அந்த உவமை ஒளிரும் பாடல் இதோ!

சேயிழை பெறுகுவை வாள்நுதல் விறலி!

தடவுவாய்க் கலித்த மாஇதழ்க் குவளை

வண்டுபடு புதுமலர்த் தண்சிதர் கலாவப்

பெய்யினும் பெய்யாது ஆயினும், அருவி

கொள்உழு வியனபுலத் துழைகா லாக

மால்புடை நெடுவரைக் கோடுதோறு இழிதரும்

நீரினும் இனிய சாயற்

பாரி வேள்பால் பாடினை செலினே.

புறம், 105.

2. துன்பம் துணையாக நாடன்...

உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்பமும் துன்பமும் பொது. இன்பத்தை எந்த அளவு உயிர் உணர்கிறதோ அந்த அளவு துன்பத்தையும் அது உணர நேர்கிறது; துன்பத்தை எத்துணை விரும்பி ஏற்கிறதோ அத்துணை இன்பம் அதனைத் தேடி வருகிறது. இஃது இயல்பு அறம்.

குறை உயிர், தான்மட்டும் வாழ விரும்புகிறது; இன்புற ஆசைப்படுகிறது; துன்பம் வரின் அஞ்சி வெறுத்து அதனை ஒதுக்கச் சூழ்கிறது. அத்தகைய உயிர்கள் தம் வாழ்நாளெல்லாம் அநுபவிப்பது துன்பமாகவே முடிகிறது; இன்பத்தைக்கூட இன்பமாய் அநுபவிக்க இயலாது இன்னலுறுகின்றன.

நிறை உயிரோ தன்னல வாழ்வை வெறுக்கிறது; தான் மட்டும் வாழும் தனி வாழ்வைத் துறக்கிறது. தனக்காகவே வாழும் தன்னல வாழ்வை ‘இழிவு’ என வெறுத்து ஒதுக்குகிறது. புத்தன் போல், காந்தி போல் சமுதாயக் கடவில் கலந்து; வாழ விழைகிறது. அத்தகைய நிறை உயிர்கள் துன்பத்தையும் இன்பமாக ஏற்கின்றன; துன்பத்திலே இன்பம் காண்கின்றன; ‘நிற் பிரிவினும்

சுடுமோ பெருங் காடு?’ என ஏங்குகின்றன. ‘துன்பம் துணையாக நாடின் அது அல்லது இன்பமும் உண்டோ எமக்கு?’ என என்னுகின்றன; உடலோடு சூடி வாழும் நாள் வரை.இன்பத்தையே அனுபவிக்கின்றன; அனுபவிப்பன எல்லாம் இன்பமாகவே கொண்டு உயர்கின்றன.

இவ்வாறு, துன்பம் துணையாக நாடும் நிறை உயிர்ப் பண்பே உலக இன்பத்தைத் தரவல்லது; மாநில அமைதியை அமைக்குந் திறனுடையது; நாட்டரசியலை நன்நெறியில் அழைத்துச் செல்லும் ஆற்றலுடையது; இன்றியமையாமை ஏற்படும்போது தங்கள் கொள்கை சிலவற்றைப் பலியிட்டேனும் நாட்டின் நல்வாழ்வை, உலகின் ஒற்றுமையைக் காக்குமாறு காட்சிகளை வற்புறுத்துவது; பொய்ம்மை பொறாமையற்றுக் கூடித் தொண்டாற்றத் துணை செய்வது.

இங்நனம், துன்பம் துணையாக நாடும் உயர்ந்த உயிர்ப் பண்பே நிறத்தால், நாட்டால், திறனால், தொழிலால், சமயத்தால், சாதியால் தோன்றும் வேற்றுமைகளை மறந்து என்னத் துணை செய்வது.

‘காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி—நீள்

கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்

நோக்குந் திசையெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை

நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்’

என்று ஆடிப்பாடி, நெகிழ்ந்து மகிழ்ந்து “ஜய பேரிகை” கொட்ட வல்லது.

இத்தகு “துன்பம் துணையாக நாடும்” நல்ல உயிர்ப் பண்பே பொருளில் பொதுமையை வழங்கும் இயல் படையது; யாவரையும் வாழ்விக்கும் திறனுடையது; உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர்க்கும், அறிஞர் அறிவிலிகளுக்கும் பசித்துயர் ஒன்றே என உணர்ந்து, வாழு மனிதர்

யாவர் வயிற்றுக்கும் சோறிடுமாறு உலகை, நாட்டை உருவாக்க வல்லது.

இந்த நிறைந்த, உயர்ந்த, நல்ல உயிர்ப் பண்பு, வாழ்ந்த காலம் ஒன்று தமிழகத்தில் இருந்தது. ஏனோ அக்காலம் மறைந்தது! எனினும் அதனைக் காட்டும் காவியக் கண்ணாடிகள், இலக்கியப் புகைப்படங்கள் சில இன்றும் உள்.

“துன்பம் துணையாக நாடும்” இந்த உயிர்ப் பண்பை, உயிரினும் சிறந்த பண்பைப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களுள் இன்றும் பரக்கக் காணலாம். ஒன்று இதோ பாலைக்கவி தருகிறது.

நல் வாழ்வு அது; வையமெலாம் வாழ்ந்து இன்புற, தாழும் இன்புற்று வாழ வழிகாட்டும் நல்ல இல்வாழ்வு. நுண்ணிய மின் சக்தியும், திண்ணிய குமிழும் இயைத் தோன்றும் பேரொளி போல், சிறந்த உயிரும் சீரிய உடலும் சேரப் பிறக்கும் பெருமனம்போல், ஒத்த தலைவியும் தக்க தலைவனும் ஒன்றத் தோன்றிய இயற்கை அற வாழ்வு. அவ்வாழ்வுச் சகடம் திடீரென வறுமைச் சேற்றில் சிக்குறுகிறது.

‘இல்லை’ என்னாது வாரி வாரி வழங்கியதால் தலைவன் இல்லான் ஆகிறான். பின்னும், ஈ என இரந்து பலர் வருகின்றனர். ‘இல்லை எனச் சொல்ல இயலாது அவன் நெஞ்சம் தயங்குகிறது; எடுத்துக் கொடுக்கப் பொருளின்றி அவன் கைகள் தவிக்கின்றன. நாடி வருவோர்க்கு, எங்குப் போயேனும் தேடிப் பொருள்தரல் கடமை என அக்கால அற உணர்வு அவனை உறுத்து கின்றது.

அந்த அருள் தயக்கமும், வறுமைத் தவிப்பும், அற உறுத்தலும் பிரியமாறு தலைவனைத் தூண்டுகின்றன; கொடியெனத் தன்னையே தொடர்ந்து படர்ந்துள்ள

தலைவியைப் பிரிந்து நெடுவழி கடந்து வேற்று நாட்டைந்து பொருள் கொண்டுவரத் தூண்டுகின்றன. தலைவனும் துணிகின்றான். தானின்றி வாழாள் தலைவி என்றறிந்தும் துணிகின்றான்.

துணியினும் துயரம் மிகுகின்றது. ‘பிரியேன், பிரியின் தரியேன்’ என்று அன்று கூடியபோது அவளிடம் கூறிய சொற்கள் மீண்டும் நினைவுக்கு வருகின்றன. அறம் அன்று ஆயினும், ‘அவளையும் அழைத்துச் செல்வோமே’ என்றோர் அவா அவன் உள்ளத்தே மெல்ல அரும்பு கிறது.

ஆனால், அந்த அவா, தான் கடக்கக் கருதியிருக்கும் பாலையை நினைந்த உடனே ‘நீர்கிழிய எஃத வடுப்போல்’ மறைந்து விடுகிறது. பாலையின் வன்மையையும் தலைவியின் மென்மையையும் ஒரு சேர எண்ணும்போது, ‘அவளையும் அழைத்துச் செல்வோம்’ என்ற நினைவும், வறண்டு போகிறது. தலைவியை விடுத்துத் தனியே செல்வதே அன்புடைமை, அறநெறி எனத் தன்னுள் ஆராய்ந்து புறப்படத் தயாராகின்றான்.

இதனைத் தலைவி எவ்வாறோ உணர்ந்து கொண்கி றாள். அருள்மிக்க தன் தலைவன் இல்லறக் கடனைச் செல்வையாய் ஆற்றப் பொருள்தேடிப் பிரிவது சரியென்றே அவருடைய அறிவு உள்ளம் உரைக்கிறது. அதனைத் தடுத்தல் ‘தீது’ என அற உணர்வு தடை செய்கிறது; ஆயினும், தலைவனுடன் தானும் செல்லத்தான் வேண்டும் என அன்பு மனம் போராடுகிறது.

மெல்லத் தலைவனிடம் சொல்கின்றாள்; தன்னையும் உடன்கூட்டிப் போக வேண்டுகின்றாள்.

தலைவன் பெருமூச்செறிகிறான்; பாலையின் கொடுமையையும் தலைவியின் வேண்டுகோளையும் நினைந்து வருந்துகின்றான். செல்லும் வழியிடையே நேரும் தூன்பங்

களை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்கிறான். அத்துன்ப வழி யில் அவளை உடன்கொண்டு செல்ல இயலாது எனக் குறிப்பாக மறுத்து விடுகிறான். அக்கொடு வழியில் தன்னைத் தொடராது இல்லத்தில் இருப்பதே அவனுக்கு நன்று, இன்பந் தரத்தக்கது என்றும் நம்புகிறான். தலைவன் மொழிகிறான்:

“தலைவி! யான் கடக்கவிருக்கும் காடு மிகக் கொடியது. நீ அதனை அறியாய்.”

“நீண்ட வழி செல்லவேண்டும். நீண்டிருப்பினும் நேரியதாயிருப்பின் நின்னை அழைத்துச் செல்வேன். ஆனால் இடை இடையே குன்று பல குறுக்கிடும்; ஒங்கி உயர்ந்த மலை பல தடுத்து நிறுத்தும். தெறித்துச் சிதறிய பரற்கற்கள் அனிச்ச மலரினும் மென்மை மிகு நின் அடிமலர்களை வருத்தும்.

“இவற்றால் ஆகிய வெறுங்காடாயிருப்பினும் ஒருவாறு நின்னைக் கூட்டிச் செல்வேன் ஆனால் அதுவோ பண்புகெட்டுத் திரிந்த பாலைக்காடு; செல்லுதற்கு அரிய சுரம்.

“எங்கும் அனல் வீசும் பாலை; மழையின்றி வறண்ட சுரம். மரம், செடி, கொடி, யாவும் வாடிவதங்கி, காந்திக் கருகித் தோன்றும். ‘மரஸ்’ எனும் புதர்ச் செடி ஒன்றே ஒரோ வழி எங்கேனும் அருகிக் காணப்பெறும்.

“மரை என்னும் ஒருவகைப் பச அங்குத் திரிந்து கொண்டிருக்கும். பசம் புல்தின்று இனிய நீர் பருகி வாழ்தல் அதன் இயல்பு. நீர் வறண்ட நெடுங்கோடைக் காலத்து எங்கோ காணப்பெறும் சிற்றருவி நீரைத் ‘தான் குடிப்பது போன்று’ நடித்துத் தன் துணைக்கு ஊட்டு வித்தல் அதன் காதற் பண்பு.

“அந்த மரையும் மழை இன்மையால், தழைத்த தன் நல் இயல்பில் திரிந்து மரல் என்னும் அந்தப் புதர்ச் செடியைத் தின்று வயிறு வாழ நேரிடுகிறது. அந்த அற்பப் புதர்ச் செடியையும் தனித்துத் தின்கிறது; தன் இனம் அறியாது கவர்ந்து உண்கிறது தன் துணைக்கும் தாராது தனித்து உண்ணும் அத்துணை அன்பற்றதாய்ப் பண்பு கெட்டு விடுகிறது.

“இவ்வளவு கொடிய பாலை நீர் வற்றி வறண்டு கிடப்பதால் வழிப்போக்கர் பருக நீரற்றுத் தாகத்தால் தவித்துத் தடுமாறும் பாலை செல்லும் நெறியில்தான் நீரில்லை. செல்வோர் நாவிலாவது உமிழ்நீர் இருக்குமே. ஊற்றுக்கள் வற்றிப் போயினும் உமிழ்நீர் ஊறுமல்லவா எனின் அதற்கும் வாய்ப்பில்லை.

“அங்கு வாழ்வோர் மறவர்” ‘அறிவு அறைபோகிய’ மாக்கள்; இரக்கம் இன்னதென்று அறியா அரக்கர்; சார்ந்தவர் துன்பம் உணரா மர மனத்தர்; நெறிச் செல்வோரைக் குறிக்கொண்டு கூரிய அம்பினை எய்யும் கொடியர்; கண்ணுக்குத் தெரியாது கரந்து நின்று போவோர் உயிரைப் போக்கும் கல்நெஞ்சத்தர். அந்த வன்னெஞ்சக் கொடியோரை நினையும்போதே அச்சம் மிகும்; நாவறஞும்; உமிழ்நீரும் வற்றிப் போகும்.

“இவ்வாறு உள்ளும் புறமும் நீர்வற்ற உடல் ஒடுங்கி, மதிமயங்கி, மனந்தடுமாறத் துயர் மிகுந்து கண்ணீர் வழியும் அக் கண்ணீரில் நனைந்து, புலர்ந்த நா ஓரளவு ஆறுதல் காண முயலும்; அத்தகு கொடுங்காடு அது.”

இவற்றையெல்லாம் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் தலைவி. இடை இடையே நெஞ்சம் குழறினாள்; அலை போல எழும் துயரப் பெருக்கால் ஊதுலை போல் உயிர்த்தாள்; பிரிவை எண்ணிய பழைய

துன்பத்தோடு அவன் செல்லும் வழியால் உறும் புதிய துயர் ஒன்றும் அவளைப் பற்றிக் கொண்டது.

இதுவரை ‘தலைவன் பிரிகிறான்; தன்னைத் தனியே விடுத்துப் பிரிகின்றான்’ என்றுதான் அவள் எண்ணினாள். அந்த எண்ணமே அவளைத் ‘தேய்புரி பழங்கயிறு போல்’ தேய்வுக்கு ஆளாக்கிற்று. அந்தத் துன்ப எண்ணத்தோடு இப்போது ஒரு துயர நினைவும் சேர்ந்து கொண்டு அவளை வருத்தியது.

‘தலைவன் தன்னை விடுத்துத்தான் போகிறான்’ எனத் தலைவி முன் அறிந்திருந்தாள். இப்போதோ ‘தலைவன் தன்னை விடுத்து நெடுவழி போகின்றான்; குன்றும் மலையும் நிறைந்த, கல்லும் முன்ஞும் பரந்த’ கயவரும் வயவரும் மறைந்து நலிவும் மெலிவும் தரும் சுடுவழி செல்கின்றான்’ எனத் தெரிந்து கொண்டாள்.

அவ்வாறு தெரிந்து கொண்ட தலைவி நினைக்கும் நினைவு, மொழியும் மொழி, வினவும் வினாவே சிரிய இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றது; இலக்கிய இன்பத்தினும் இனிய நல்ல தூய உணர்வுச் சிகரத்துக்கு நம்மை அழைத் துச் செல்கிறது; அன்று புலவர் ஊடுருவி உணர்ந்த தலைவியின் உணர்வின் ஆழத்தை இன்று நம் கண்முன் காட்டுகிறது; இக்காலத் தன்னலத் தாழ்வைப் போக்கும், வெம்முள நோயைத் தீர்க்கும் நல்ல மருந்தொன்றை நமக்கு நல்குகிறது.

‘தலைவன் தன்னை விடுத்துப் பிரிகின்றான்’ என்ற எண்ணம் சற்று முன்வரை தலைவி உள்ளத்தே ஊர்ந்து உடலை அரித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அது இப்போது மறைந்துவிட்டது தலைவி தன்னை மறந்தாள்; தன் தலைவன் தனியே தமக்காக, தம் குடும் பத்துக்காக அனுபவிக்கப் போகும் இன்னலை நினைந் தாள். துன்பம் மிக்க கொடிய பாலையில் தலைவன்

தனியே தனித்துச் செல்லும் காட்சி அவள் கண்முன் வந்து நின்றது.

அவனோடு கூடி இன்பத்துயத்த அவள் நெஞ்சம், பிரிந்து அவன் தனித்துறப் போகும் துன்பத்தில் பங்கு கொள்ளத் தூண்டியது, இன்பத்தில் மட்டுமின்றித் துன்பத்திலும் அவனோடு பங்குகொள்ளத் துடிக்கும் தன் நெஞ்சநிலையை அறியாத அயலான்போல் தலைவன் உரைத்தனவற்றைக் கேட்டு வருந்தினாள்.

முன்னர், தனக்காக அவனைப் பிரிந்து தனித்து வாழ இயலாத தன் நிலைக்காக, அவனோடு செல்ல வேண்டும் என எண்ணிய அவள் உள்ளம், இப்போது அவனுக்காக, பாலைவழியில் அவனுக்கு ஆறுதலாக, தான் சென்றே தீரவேண்டும் என உறுதி கொண்டது. முன்னர்த் தன் இன்பத்திற்காக அவனுடன் போதலை விழைந்த அவள் மனம் இப்போது அவன் துன்பத்திற்காகப் போயே ஆதல் வேண்டும் எனத் துணிந்தது. முன்னர், தனித்து வாழ்வது தனக்குத் துன்பந்தரும் எனக்கருதி அதனைத் தவிர்த்து அவனுடன் படர்தல் வேண்டுமென நினைத்த அவள் நெஞ்சம், இப்போது அவன் தனித்து உறப்போகும் துன்பத்தில் பங்குபெறத் தவறாது தொடர்தல் வேண்டுமென உருகி, முனைந்து நின்றது. இங்குத்தான் வாழ்வைக் காண்கிறோம்; வாழும் மனத் தைக் காண்கிறோம்; வழிகாட்டும் ஒளியைக் காண்கிறோம்.

தலைவி மொழிகின்றாள் :—

“நெடுந்தகாய்!”

“என்ன அறியாதவன் போன்று ஏதேதோ கூறு கின்றாயே. இச் சொற்கள் நினக்குப் பொருந்துவன அல்ல.

“மழையை இழந்ததால் ஆசிய அக்கொடும் பாலையைப் பற்றிப் பெரிதும் கூறினாய். நின் அன்பை இழப் பதால் ஆகும் என் மனப்பாலையைக் குறித்துச் சிறிதும் நினைந்தில்லை. அன்பின்றி அகல்வதைக் கருதாதே. நின்னோடு கூடி வாழ்வதே நான் பெறும் பெரும் பேறு. எங்கு வாழ்ந்தால் என்? நின்னோடு கூடிப் பெறுவது வெம்பாலைத் துயரே ஆயினும் அதுவே எனக்குத் தன் சோலை இன்பம். நின்னைப் பிரிந்து இங்குப் பெறும் இன்பமே எனக்குப் பெருந் துன்பமாகும். அன்புப் பாதையில் பாலை ஏது? பாறை ஏது? நின்னோடு கூடி வாழுமிடம் பாலையே ஆயினும் ஆகுக. நின்னைத் தொடர்ந்து வரும் வழி நீண்டு தளர்ச்சி தரினும் தருக; கொடிதாய் உடலை வாட்டினும் வாட்டுக. ஆறு அலைக்கும் கள்வர் அழைப்பினும் அலைக்க நினக்குத் துணையாக வருவதே என் வாழ்வு. நின் துன்பத்தில் துணையாக வருவதே என் வாழ்வின்பம். இதனினும் இன்பம் எனக்குப் பிறிதுள்ளோ?”

ஒரே மூச்சில் தலைவி தன் உள்ளத்தைக் கொட்டி நாள். தலைவன் உடன் அழைத்துச் சென்றானோ, சிறிது காலம் தங்கியபின் செல்வோம் என, ‘செலவழங்கி’ நின்றானோ, தெரியவில்லை.

ஆனால், நமக்கு ஒரு வாழ்விலக்கியம் கிடைத்தது; வாழ்வின் வழி புலப்பட்டது; ‘துன்பத்திற்குத் துணையாகும்’ பெரிய அருள் ஒளி தோன்றியது. அந்த ஒளி, பெருங்கடுங்கோவின் உள்ளத்தில் உண்மை ஒளியாகிக் கீழ்வரும் கலித்தொகைப் பாட்டாக உருப் பெற்றது:

மரையா மரல்கவர, மாரி வறப்ப
வரைஒங்கு அருஞ்சுரத்து ஆர்இடைச் செல்வோர்
சுரைஅம்பு மழ்கச் சுருங்கி, புரையோர்தம்
உள்ரீர் வறப்பப் புலர்வாடு நானிற்குத்

தன்னீர் பெறா அத் தடுமாற்று அருங்துயரம்
கன்னீர் நனைக்கும் கடுமைய காடுளன்றால்
என்னீர் அறியாதீர் போல இவைக்கறல்?
நின்னீர் அல்ல நெடுந்தகாய்! எம்மையும்
அன்புஅறச் சூழாதே, ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பம் துணையாக நாடின் அது அல்லது
இன்பமும் உண்டோ, எமக்கு?

—பாலைக்கலி, 5.

துன்பம் துணையாக நாடின்...

துன்பம் துணையாக நாடின் என்பதை விடு
கூடிய சூழாதே நெடுந்தகாய் கடுமைய போல இவைக்கறல்?
நின்னீர் அல்ல நெடுந்தகாய்! எம்மையும்
அன்புஅறச் சூழாதே, ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பம் துணையாக நாடின் அது அல்லது
இன்பமும் உண்டோ, எமக்கு?

துன்பம் துணையாக நாடின் என்பதை விடு
கூடிய சூழாதே நெடுந்தகாய் கடுமைய போல இவைக்கறல்?
நின்னீர் அல்ல நெடுந்தகாய்! எம்மையும்
அன்புஅறச் சூழாதே, ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பம் துணையாக நாடின் அது அல்லது
இன்பமும் உண்டோ, எமக்கு?

துன்பம் துணையாக நாடின் என்பதை விடு
கூடிய சூழாதே நெடுந்தகாய் கடுமைய போல இவைக்கறல்?
நின்னீர் அல்ல நெடுந்தகாய்! எம்மையும்
அன்புஅறச் சூழாதே, ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பம் துணையாக நாடின் அது அல்லது
இன்பமும் உண்டோ, எமக்கு?

3. இன்பத்தீல் தோய்ந்த எண்ணங்கள்

நல்ல மண்ணின் வளத்தைச் செழித்து பயிர் காட்டுகிறது. தூய மனத்தின் நலத்தைச் சான்றோர் பாட்டுக்காட்டிவிடுகிறது, அவ்வாறே பாடுகின்ற புலமைச் சான்றோரின் நெஞ்சம் அவர் பாடலில் காணப்பெறும் உவமை உதாரணங்களிடையே அமைந்து திகழ்கிறது.

காவிரி நாட்டின் நிவவளத்திலும் உள் நலத்திலும் ஈடுபட்டு வளர்ந்த கம்பன் நெஞ்சம் கங்கை நாட்டை எண்ணும்போது ‘காவிரி நாடன் கங்கை நாடு’ என்று எழுதுகிறது; வாஸ்மீகியை மாற்றி ‘அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்’ எனக் களவுமணக்காதலைப் புகுத்துகிறது; பிறர் நெஞ்சு புகா அறக்கற்பை,

‘‘கள்ளிருக்கும் மலர்க்கூந்தல் சானகியை
மனச்சிறையில் கரங்த காதல்
உள்ளிருக்கும் எனக்கருதி உடல்புகுந்து
தடவியதோ ஒருவன் வாளி’’

எனப் புனைந்து சிறையைத் தமிழ்க் கற்பினளாகக் காட்டுகிறது.

அருள் துறவில் அமைந்து இலங்கும் இளங்கோ உள்ளம் கோவலனும் கண்ணகியும் கூடி மகிழும் முதலிரவு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடும்போது “தாரும் மாலையும் மயங்கி” என்று எழுதுகிறது; மாதவியும் அவனும் ஊடி மகிழும் இன்பத்தை எடுத்துரைக்கும் போது ‘கலவியும் புலவியும் காதலர்க்கு அளித்து’ எனக் கூறி அமைகிறது: உண்மையை உள்ளவாறு ஆனால் ஒழுக்கம் குன்றாதவாறு உரைத்து வெற்றி காண்கின்றது.

இவ்வாறே ஒருவனும் ஒருத்தியும் கலந்து சிறந்து வாழும், ஊடி உணர்ந்து வாழும், கூடி மகிழ்ந்து வாழும் இன்பத்துப் பாலில் தோய்ந்து எழுதும் வள்ளுவன் இதயம் அங்கு அறநெறியை, அங்கு உணர்வை, மனநலத்தை, குணச் சிறப்பை, அறிவுத் திறத்தை எல்லாம் எண்ணமிடு கிறது. காமமும் கயமையும் கலந்து ஏரியும் இக்கால இழிந்த காதலோடு வள்ளுவன் இன்பத்துப்பால் காட்டும் அங்கும் அறமும் அமைந்து ஒளிரும் உயர்ந்த காதலை ஒப்பிட்டு உணரும்போது, இன்பத்துள் தோய்ந்தெழும் வள்ளுவன் எண்ணங்கள் பெரிதும் எழில் பெற்றுத் திகழ் வதைக் காண்கிறோம்.

தாமரைக் கண்ணான் உலகினும் இனிது காதவியோடு வாழ்ந்து பெறும் இன்பம். அவ் வாழ்வு தரும் இன்பத்திற்கு எல்லை ஏது? உவமைதான் ஏது? அதிலும் அன்பால் தனக்கே உரியவளான அவள் தழுவலுக்கு ஈடாக எதனைக் கூற இயலும்? இயலாதுதான். ஆனாலும் வள்ளுவர் முயன்று பார்க்கிறார். அந்த அக இன்பத்திற்கு ஈடான புற இன்பம் ஒன்றை எண்ணிப் பார்க்கிறார்.

பிழைத்துப் பெற்ற உணவைவிட உழைத்துப் பெற்ற உணவு, இன்பம் மிகத் தருவது. வாடகை வீட்டில் இருந்து கொண்டு, சிற்றுண்டிச்சாலையில் பட்படப்போடு பரி

மாறும் உண்டியைத் தின்று காலத்தைக் கழிப்பதைவிட, தான் முயன்று கட்டிய புது மனையில், விரும்பி மனந்த மனையாள் அமர்ந்து ஊட்ட உண்டு வாழ்வது மிக மகிழ்வு தருவது. எவருங் காணாது; தானே தனித்து விழுங் கலை விட யாவர்க்கும் பகிர்ந்து பிறர் மனம் மகிழ், முகம் மலர, கலந்து உண்பது பேரின்பம் தருவதாகும். இவ்வாறு உழைப்பு, உரிமை, பதவி இவை சூடி ஒருவனுக்குத் தரும் இன்பம் அவன் தலைவியுடன் வாழ்தலில் பெறும் இன்பத் திற்கு ஈடு என எண்ணுகிறது இன்பத்தில் தோய்ந்த வள்ளுவன் இதயம்.

‘தம்மில் இருந்து தமதுபாத்து உண்டற்றால் அம்மா அரிவை முயக்கு’

இன்பம் வேண்டும்; அது அறநெறியில் பூப்பதாக அமைய வேண்டும்; உரிமையில் காய்ப்பதாக அமைய வேண்டும்; அன்பில் கனிவதாக அமைய வேண்டும். இப்படி எண்ணு கிறது வள்ளுவன் நெஞ்சம். ‘பகுத்துண்டு பல் உயிர் ஓம்பலை’ உலகஞான நூல்களின் முடிபாகக் கூறிய உயர்ந்த உள்ளம் அவனது அல்லவா?

தன் உழைப்பைப் பகிர்ந்து தருதலிலேதான் இன்பம் பொங்கிப் பெருகுகிறது. பிறர் சொத்தைப் பகிர்ந்தளிப் பது கூலிக்காரன் வேலை. அதில் இன்பத்திற்கு இடம் ஏது? தானே முயன்று அயராது உழைத்துப் பெற்ற பெருவளத்தைப் பகிர்ந்து, பெற்றார் அகமும் புறமும் மகிழ்வதைக் காணும் பேறே மன்னுலகில் பெறும் பேரின்பப் பேறு என்று அவன் எண்ணியது பொருத்தமே. ‘பகு நடந்த கூழ் பல்லாரோடு உண்க’ என நாலடி யாரும் குறளுக்குத் துணையாகக் குரல் கொடுக்கிறது; பொதுமை முழக்கம் செய்கிறது.

உழைப்பின் பயனைப் பகிர்ந்து உண்டலே இன்பம். ஆனால் அந்த உழைப்பு, உரிமை அற்ற உழைப்பாக, பிறர்க்கு அடிமை செய்து விழுவுக்கு நீர்பாய்ச்சி மாடும் மாண்பற்ற உழைப்பாக அமைந்துவிடின் என் செய்வது? உரிமையில் அன்றோ உண்மை உழைப்புத் தோன்றும்—தூய ஊக்கம் துளிர்க்கும்.

இன்பம் பகிரப் பகிரப் பெருகி வளர்கிறது; துன்பம் பகிரப் பகிர சுருங்கித் தேய்கிறது. இதனாலன்றோ மனி தன் கூடிவாழ விரும்புகிறான்; பிறரைக் கூட்டிவாழ விழை கிறான். இந்த இயற்கை அறத்தின் நெறி நிற்பவனுக்கே நிறையின்பம் கிட்டுகிறது. இந்த இன்ப அனுபவ இலக்கிய மாக மேலே குறித்த குறள் விளங்குகின்றது.

‘நீர் ஒரு பெரிய அறிஞர்’ என்று தெய்வம் கூறிய தாகச் சிலர் சாக்ரடஸிடம் சென்று கூறியபோது, அவர் பின்வருமாறு பதில் சொன்னாராம்: ‘நான் யாவரையும் விடப் பெரிய அறிஞன் என்பதற்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை ஒருகால் இப்படி இருக்கலாம். எனக்கு உலகப் பொருள்களில் பலவற்றைப் பற்றிய தெளிவு இல்லை என்ற இந்த உண்மையை அறிந்திருக்கிறேன் நான். அதனால்தான் போலும் என்னை அறிஞன் என்று தெய்வம் கூறியிருக்கிறது’, இதே பதிலை அழகாக பொருந்திய உவமையாக இன்பத்துப் பாலின் வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

காதலியோடு கலந்து இன்பம் துய்க்கத் துய்க்க அது பெருகி வளர்ந்து துய்க்கப் பெருகும் நிகழ்கால இன்பத்தோடு ஒப்பிடும்போது துய்க்கக் கழிந்த கடந்த கால இன்பம் சிறுமையாகத் தோன்றுகிறது. புதியனவற்றைக் காணக் காண, புதிய கருத்துக்களைக் கற்கக் கற்க, புதிய சிந்தனைகள் தோன்றத் தோன்ற, புதிய அனுபவம்

பெறப் பெற, பண்டு நம்முடைய காட்சி வறுமை, கேள்வி வறுமை கல்வி வறுமை, கருத்து வறுமை புலப்படு கின்றன அல்லவா? இந்த எண்ணம், அந்த இன்பத்தில் தோய்ந்து, வள்ளுவர் நெஞ்சத்தே எழுந்து,

‘அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால் காமம் செறிதொறும் சேயிமை மாட்டு’

எனக் குறஞ்ருப் பெறுகிறது.

‘பேயோடு பழகினும் பிரிதல் அரிது; அன்பரைப் பிரிதல் அரிதினும் அரிது. அதிலும் இன்பு தரும் நண்பரை ‘காதலரைப் பிரிதல் எவ்வளவு துன்பம்?’ இப்படி எண்ணூடு கிறாள் தலைவி. ‘இனியார்ப் பிரிவினால்’ ஏற்படும் துன்பத்தை அவள் நெஞ்சம் உணர்ந்து ஏங்குகிறது. வள்ளுவன் இதயம் அந்தத் துன்பத்திற்கு ஒப்பாகக் கூடிய ஒத்த பிறிதொரு துன்பத்தை எண்ணூகிறது.

மனிதர் நீர் எல்லையால், நில எல்லையால், காட்டெல்லையால், மலை எல்லையால் பிரிந்து பிரிந்து ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்தனர். ஆற்றலையும் அலைகடலையும் குன்றையும் கொடும் பாலையையும் கடக்கும் மண்ணார்தி களையும் விண்ணார்திகளையும் மனிதன் கண்ட பிறகு மனிதரைப் பிரிக்கும் ஆற்றலை அந்த எல்லைகள் யாவும் இழந்தன. உழைப்பால் அமைந்த பிராமண, கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திர நால்வகை வருணங்களும் அவற்றி னின்றும் பின்னிப் பெருகி, கிளைத்துச் செழித்து எழுந்து வளர்ந்த நாலாயிரம் சாதிகளும் இயந்திர நாகரிக ‘வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப மக்கி மறைந்து வருகின்றன. ஒருவனே தேவன்’ என்ற உணர்வு இவ்வுலகச் சான்றோரிடம் எல்லாம் காணப்படுகின்றது. அவனை அடையும் நெறி அருள்நெறி—பயன் அறனே—என்ற தெளிவு உலகச் சமயங்களின் பொதுக் கொள்கையாக விளக்கம் பெற்றிருப்பதால் உலகில் தனித்தனிச் சமயச்

சடங்குகளும் நாளுக்குநாள் வலிமை இழந்து வருகின்றன. முடி ஆட்சி, தடி ஆட்சி, குடி ஆட்சி எனப் பல ஆட்சிகளும் இப்போது பொதுமையை நோக்கி, எல்லார்க்கும் எல்லாம் என்றிருப்பதான் ஒருமையை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு அரசியல், பொருளாதாரம், சமுதாயம், சமயம் இவையாவும் தனிமை. தனி உடைமை தனிச் சமயம் எனும் வரையறைகளைக் கடந்து ஒருமையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் மொழி வகையில் மட்டும் இன்னும் வேறு பாட்டுடைமை நிலைத்து வாழ்கிறது. அதன் காரணம் என்ன?

ஒரு காரணம் இந்த அரசியல், பொருளாதாரம், சமுதாயம் முதலிய இவை தோன்றுவதற்கு முன்பே மொழி தோன்றியதாக இருக்கலாம். அது மட்டும் அன்று. அரசியல் பொருளாதார சமுகத்திற்கு அறிவும், அறிவின் வளர்ச்சியும் காரணமாக இருக்க, மொழியோ அறிவுக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படைக் கருவியாக அமைந்துள்ளது. இன்றீரில் எவ்வாறு இனிமை இயல்பாக அமைந்துள்ளதோ அவ்வாறே மனித உணர்வோடு மொழியும் இயல்பாக ஒன்றியுள்ளது. இன்ன நாட்டான், இன்ன வருணத்தான், இன்ன சமயத்தான் எனும் பிரிவுகள் ‘பொய்யாய்ப் பழங்குதையாய்க் கனவாய் மெல்லப் போயி’ எனும் இன்ன மொழியான் என்ற பிரிவுமட்டும் ஆழமாக வேறுன்றி அகன்று பரந்து கிளைத்து வளர்வதைக் காண்கின்றோம். மொழியினம் அவ்வளவு இயற்கையானது. எனவேதான் தம் நிலங்கடந்து பிற நாட்டிற்குச் சென்ற பல நாட்டவர், பல மதத்தவர், பல கொள்கையர் மொழியின் அடிப்படையில் ஒன்று கூடி வளர்வதை, வாழ்வதைக் காண முடிகிறது. மொழியினம் மனிதனால் உண்டாக்கப் பெற்றதன்று. எனவே அதனை மனிதனால் அழிக்க இயலாது. அது இயல்பாக எழுந்தது. அத்தகு தன் இன்ன் இல்லா, மொழி, பெயர் பிற தேசத்தே

சென்று வாழ்வோர் இதனை நன்கு உணர்வர். இந்த ‘இன்ன இல்லா ஊரில் வாழும்’ துன்பத்தை வள்ளுவன் உள்ளாம் ஆனி யார்ப் பிரிவை எண்ணும் தலைவியின் இதய நிலைக்கு ஈடாகக் கருதுகிறது.

“இன்னாது இன்னில்லூர் வாழ்த்தல்; அதனினும் இன்னாது இனியார்ப் பிரிவு.”

இறைவனுக்கு அடுத்ததாக— இறைவன் இயல்பைக் காட்டுவதாக மழையை எண்ணிப் பார்க்கிறது வள்ளுவர் இதயம். அன்றைய பொருளாதாரம் முழுமைக்கும் வான்தானே அடிப்படை? அதனைப் பலவாறாகப் பற்பல அதிகாரங்களில் எண்ணுகிறார் வள்ளுவர். துப்பார்க்குத துப்பாய துப்பாக்கும் மழையை வான் சிறப்பில் நினைவு கூர்கிறார். நல்லவர் வறுமையைக் கருதும்போது வறண்ட வானத்தைக் காண்கிறது அவர் பண்பட்ட நெஞ்சம். தலைவனும் தலைவியும் கூடும் போது தோன்றும் இன்பத்தை “வாழ்வார்க்கு வானம்” பயந்ததற்கு ஒப்பாகக் காண அவர் இதயம் அவாவுகிறது.

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்” என்பது வள்ளுவர் ‘வாழ்வார்க்குக்’ கூறும் விளக்கம். எனவே உழுது பயிரிட்டு, உற்ற பயனைப் பகிர்ந்து உண்டு, உரிமையோடு வாழும் உழவர்க்கு, அவர் ‘பெய்’ எனப் பெய்யும் மழை எத்தகு இன்பத்தை விளைவிக்குமோ அத்தகு இன்பம் காதலர் இருவர் விழையும் வாழ்வு பயக்கும் என்பது புலப்பட,

வாழ்வார்க்கு வானம் பயந்தற்றால் வீழ்வார்க்கு வீழ்வார் அளிக்கும் அளி.

என்று பாடுகிறார்.

நாச் சுவையை நாடித் திரிகிறது விலங்கு மனம்; உயிர்த் தேவைகளை உணர்ந்து தருகிறது அறிஞன் மனம். நாவுக்கு இனிய உண்டியைத் தின்று கொண்டிருத்தலில் இன்பம் காண்கிறது சாதாரண மனித மனம்; உண்ட உணவு செரித்து, குருதியொடு கூடி உயிர்க்கு உறுதி ஊட்டுதலில் இன்பத்தை அநுபவிக்கிறது அறிஞன் மனம். எனவே கண்டதை எல்லாம் தின்னத் துடிக்கும் அறிவிலாக குழந்தையை ஒத்தது வளராத மனித மனம்; தேவையினும் குறைந்த அளவே உண்டு நிறைந்த பயன்தந்து வாழ்கிறது வளர்ந்துயர்ந்த சான்றோன் மனம். இந்த மருத்துவத் துறைக் கருத்தை ஊடலில் தோன்றும் இன்பத் திற்கு ஒப்பாக “‘உணவினும் உண்டது அறல் இனிது’” என்று கூறுகிறார்.

‘அறிஞன் நெஞ்சம் இன்பத்தாலும் பயன் பெறுகிறது; துன்பத்தாலும் பயன் பெறுகிறது. வாழ்வும் தாழ்வும் அவனுக்கு அறிவு புகட்டும் ஆசிரியர்களாக அமைகின்றன. செல்வத்தை, செல்வாக்கை இழக்கும் போது அறிவில் வரவு வைக்கிறான். அவனுடைய அறிவுப் பேரேட்டில் எல்லாம் வரவாகவே வந்து சேர்ந்து வழிகாட்டுகின்றன’— இப்படி எண்ணுகிறது அறிஞர் வள்ளுவர் உள்ளனர்.

‘கெட்டுவிட்டாயா? செல்வம் எல்லாம் இழந்து விட்டாயா? வருந்தாதே அதனாலும் ஒரு பயன் உண்டு. இன்று வந்துற்ற இவ் வறிய நிலையை அதற்குள் பயன் படுத்திக்கொள். நீ செல்வனாக இருந்த போது, செல்வாக்கு உள்ளவனாக இருந்தபோது அண்ணன் என்றும் தம்பி என்றும், அன்பன் என்றும் நண்பன் என்றும், காதல் வழி வந்தவர் என்றும் கற்பு நெறி நின்றவர் என்றும் கூறிக் கூடிய உற்றார் உறவினரின், சுற்றும் நட்பினரின் அன்பின் ஆழத்தை, பண்பின் அகலத்தை அளந்து பார்ப்பதற்கு உன் வளமைக்கேடு,

வறுமைத் துயர் நன்கு பயன்படுமே! எனவே அதனை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டு வாழ்வில் முன்னேறுக; அறிவுப் புத்தகத்தில் வரவு வைத்துக் கொள்கூ! எனப் பொருள்படும்.

“கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி கிளைஞரை
நீட்டி அளப்பதோர் கோல்’

எனும் பொருளதிகாரக் குறள் விளக்கமாய், கீழ்வரும் இன்பத்துப்பால் குறளை வள்ளுவர் அமைத்துள்ளார்.

அண்ணனும் தம்பியும், அன்பரும் நன்பரும், உற்றாரும் உறவினரும் மட்டுமின்றி வறுமை உற்றோரை மிக நெருங்கிய, பிறப்புத் தொட்டு இறப்புவரை ஒட்டி ஒன்றி நிற்கும் அவரவர் தம் நெஞ்சமே தூற்றுகிறதாம்; கைவிட்டு விடுகிறதாம். அத்தோடு நின்றாலும் கவலையில்லை. எதிர்க் கட்சியிலும் போய்ச் சேர்ந்து கொள்கிறதாம். இது கொடுமையினும் கொடுமை அல்லவா? ஆயினும் ‘இது உலகியற்கைதானே! வாழ்வில் பொருட் செல்வம், புகழ்ச் செல்வம் இழந்து கெட்டவர்க்கு நன்பர் ஆவோர் எவர்? ஏ நெஞ்சமே! நீயும் அதனால்தான் போலும் என்னைக் கைவிட்டு அவர் பின்னே செல்வது’ என்று தலைவி கூற்றாக வைத்து, இன்பத்தில் தோய்ந்து எழுந்த வள்ளுவர் என்னம்,

“கெட்டார்க்கு நட்டார்இல் என்பதோ நெஞ்சேநி
ஓட்டார் பின்செல் வது’

எனும் குறளாக உருக் கொள்கிறது.

நெஞ்சத்து இயற்கை பற்றிய வள்ளுவன் எண் ணம் இன்னும் நீண்டு செல்கிறது. இன்பத்திற்கு எல்லோரும் துணையாவர். பகைவனும் நண்பனாய் நாடிவருவான். வெறுத்தவரும் விரும்பி வந்து சேர்வர். ஆனால் துன்பம் துணையாக நாடுவார் யார்? துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவர்? மிகச் சிலரே. மிகமிகச் சிலரே. உண்மை அன்பு மறவா ஓரிருவரே. ஒருவர்க்கு அவர் நெஞ்சமே துணையில்லாது போய்விடின் பிறர் எவர் துணையால் தான் என்ன பயன்? வறுமைத் துன்பமாயிருந்தால் செல்வ வளத்தைக் கொண்டு நிறைவு செய்யலாம். அறிவுக் கலக்கமா யிருந்தால் அறிஞர் நூல்கொண்டு தெளிவு பெறலாம். உடல் நோயாக இருந்தால் மருத்துவர் திறங் கொண்டு நலம் பெறலாம். மனத்துயராய் இருந்தால், அதுவும் மனமே ஒத்துழைக்க மறுக்கும் மனத்துயராய் இருந்தால், இந்தச் செல்வவளத்தால், அந்த அறிவுத் தெளி வால், எந்த மருத்துவர் திறத்தால் சீர்திருத்த இயலும்?

‘துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார் தாழைடைய
நெஞ்சம் துணைஇல் வழி’

அக வாழ்வை வைத்தே புற வாழ்க்கையில் ஒரு தத்துவத்தை நிலைநாட்டுகிறார் வள்ளுவர். “உளதாகும் சாக்காட்டை” உணர்ந்தவர் அவர். உண்மையில், தோற்காமலேயே பிறர் இன்பத்திற்காகத் தாம் தோற்ற தாகத் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்வோர் தாழும் இன்புறுவர்; இன்பச் சமுதாய அமைப்பிற்கும் காரணமாயும் அமைவர். தன்னை இழப்பதிலே ஓர் இன்பம்—ஒரு பெருஞ் சாதனை உண்டு. இதனை உணர்ந்தோரே தமக்கென முயலாத் தகைமிகு சான்றோர். தம்மை மறந்து தலைப்

படும் காதலர்க்கும் இந்த இனபம்—இந்தச் சாதனை—இந்தத் தோற்கும் வெற்றி கைகூடுகிறது. யான் எனது என்னும் செருக்குக் குன்றுகளை ஞானிகள் தெளிந்து, முயன்று கடக்கின்றனர்; பக்தர்கள் அழும் கண்ணீராலும், காதலர் ஆனந்தக் கண்ணீராலும் கரைத்துக் கடந்து விடுகின்றனர். அந்தப் பெருந்தத்துவம்,

“ஊடலில் தோற்றவர் வென்றார்; அதுமன்னும்
கூடலில் காணப் படும்”

எனும் இனபக் குறளோடு தோய்ந்து விளங்குகிறது.

4. சித்திரச் சிலம்பு

‘சித்திரச் சிலம்பின் செய்வினை எல்லாம் பொய்த் தொழில் கொல்லன் புரிந்துடன் காண்கின்றான்’ கொலைக்களக் காதையில்; நமக்கும் காட்டுகின்றான். முப்பது பகுதிகளாக அமைந்து விளங்கும் சிலப்பதி காரத்தில் நடுநாயகமாகத் திகழ்கிறது இந்தக் காதை. அங்கேதான் காப்பியத் தலைவி கண்ணகியின் பண்புகள் பல விளக்கம் பெறுகின்றன. ‘போற்றருஞ் சிலம்பின் பொதிவாய் அவிழும்’ அதே காதையில் ஏற்றமிகு கற்பினள் கண்ணகியின் நெஞ்சமும் திறந்து காட்டப் பெறுகின்றது. ‘மத்தக மணியொடு வயிரங் கட்டிய’ சிலம்பை அந்தக் கொல்லன் கூர்ந்து நோக்கும்போது ஒரு மாமணியாய் உலகிற்கு ஓங்கிய திருமாமணியாம் கண்ணகி நல்லாளின் காதலோடு இயைந்த கற்பின் வாழ்க்கை, ‘எழுகென எழுந்த பெருநெறி ஒழுக்கம்’ நமக்கு நன்கு புலப்படுகிறது. சித்திரச் சிலம்பின் செய் வினைச் சீர்மை எல்லாம் உத்தம பத்தினி கண்ணகியின் பண்பியல்பாக ஓன்றி ஓளிர்கின்ற காவிய நுட்பம் நமக்கு இக்காதையால் சிறப்பாகத் தெளிவாகிறது. சிலம்பின் சீர்மையும் சிதைவும் கண்ணகி வாழ்வின் சீர்மையாய்ச் சிதைவாய் இணைந்து விடுகின்றன; சிலம்பின் தோற்ற மும் மறைவும் கண்ணகி நம்பிக்கையின் தோற்றமாய்

மறைவாய் அமைந்து விடுகின்றன. சிலம்பின் இணைவும் பிரிவும் கோவலனோடு அவள் இணைவாய்ப் பிரிவாய் இயைந்து விடுகின்றன. இளங்கோவின் இத்தகு கலைத் திறன் உணர்ந்து உணர்ந்து உவப்பதற்கு உரியதாய் உள்ளது.

வியாச பாரதம், வால்மீகி இராமாயணம், ஹோமர் ஒதீசியம் இவற்றைப் பழம் பெருங்காவியங்கள் என்பர் அறிஞர் பெருமக்கள். இளங்கோ அடிகளாரின் ‘நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரமும்’ அவற்றோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும் உயர் தகுதி வாய்ந்த தமிழ்ப் பெருங்காப்பிய மாகும்.

வியாசரோ, வான்மீகரோ, ஹோமரோ வேறு பிற காவியங்களையோ, காவிய இலக்கணங்களையோ தழுவித் தம் காவியத்தை எழுதவில்லை. தத்தம் காவிய அமைப்புக்கும் போக்கிற்கும் தாம் தாமே முன்னோடி களாக அவர்கள் விளங்குகிறார்கள். சேரன் தம்பி இசைத்த சிலம்புக்கு முன்னோடி அவனே. “மலை கடல் நாடு வளநகர் பருவம்” என்றோ, ஆற்றுப்படலம், நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் என்றோ அன்றைய உலகில் நிலவி வந்த இலக்கண இலக்கிய மரபைப் பின் பற்றாது தனக்கென ஒரு முறையைத் தானே சிறப்பாக அமைத்துக் கொண்டு சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தைத் துவங்குகின்றான். திருமணத்தில் துவங்கும் பண்டைக் காப்பியம் இஃது ஒன்றுதான்.

வரிவடிவம் பெற்றுள்ள இந்திய மொழிகள் பல வற்றுள் தோன்றியுள்ள முதற்காப்பியங்கள் எல்லாம் பாரத இராமாயணத் தழுவல்களே. ஆனால் சிலப்பதி காரமோ தமிழ் மொழியில் முதல் காப்பியமாக விளங்குவதோடு முதனால் காப்பியமாகவும் அமைந்து திகழ்கிறது.

காப்பியத்திற்கு இட்ட பெயரினை நோக்கினும் பிறமொழிக் காவிய ஆசிரியர்களினும் இளங்கோவின் கலைச்செல்வி பெரிதும் பாராட்டுதற்கு உரியதாய் அமைந்துள்ளது. நிறைகுணத் தலைவன் இராமன் பெயரைக் கொண்டு இராமாயணம் எனவும், மாபெரு வீரன் ஒதிசியனின் பெயரைக் கொண்டு ஒதிசியம் எனவும், வமிசத் தலைவன் பரதன் பெயரைக் கொண்டு பாரதம் எனவும் பிறகாவியங்கள் அமைந்திருக்க இளங்கோக் காப்பியமோ முடிவேந்தர் மூவரோடு தொடர்பிருந்தும் அவர் எவர் பெயரினும் அமையாது, முத்தமிழ் நாடு மூன்றோடு தொடர்பிருந்தும் எதன் பெயரினும் அமையாது, கற்புக் கடம்பூண்டு ஒழுகும் கதைத் தலைவி கண்ணகி பெயரினும் அமையாது, அவளுடைய காற்சிலம் பின் பெயரில் அமைந்து இலங்கும் அழகு ஆய்ந்து இன்புறற்கு உரியது.

‘குழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாக’ இளங்கோ ஒரு பாட்டுடைச் செய்யுள் இயற்றியமையான் அது சிலப் பதிகாரம் எனப் பெயர் பெற்றது என்று பதிக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். காட்சிக் காதையில் ‘கானவேங்கைக் கீழோர் காரிகை வானவர் போற்ற வானகம்’ பெற்ற தைக் கண்ட குன்றக் குறவர், அவள் யாவள் என அறியாது, மலைவளம் காணப்போந்த சேரன் செங்குட்டு வனை, யானை வெண்கோடு அகிலின் குப்பை முதலிய திறைப்பொருள் பலவற்றோடு அனுகி, ‘எந்நாட்டாள் கொல்? யார்மகள் கொல்லோ? நின்னாட்டு யாங்கள் நினைப்பினும் அறியோம்’ எனக் கூறித் தம் ஜயத்தை வெளியிட, அப்போது கண்கள் மயக்கத்துக் காதலோடி ருந்த தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தன் ‘யானறிவேன்’ எனக் கூறத் துவங்கும் கண்ணகி வரலாற்றில் சிலம்பு பெற்றிருக்கும் சீர்மையைப் பின்வரும் அடிகள் காட்டுகின்றன.

‘தீவினைச் சிலம்பு காரண மாக
ஆய்தொடி அரிவை கணவற் (கு) உற்றதும்
வலம்படு தானை மன்னன் முன்னர்ச்
சிலம்பொடு சென்ற சேயிழை வழக்கும்
செஞ்சிலம்பு) எறிந்து தேவி முன்னர்
வஞ்சினம் சாற்றிய மாபெரும் பத்தினி...’

எனும் இவ்வரிகளை நினைந்தும் சிலப்பதிகாரப் பெயர்ப் பொருத்தத்தை உறுதி செய்யும் அறிஞர் உலகம்.

இன்னும் வாழ்த்துக் காதையிலிருந்து வரந்தரு காதைவரை சிலம்பு, முறையாக அமைந்து பொனியும் செல்வியையும் அவ்வாறு அமைந்து பொலியுமாறு முறையாக இழைத்த இளங்கோவின் கலைத் திறத்தை யும் ஆழ்ந்து ஆய்ந்து அகமகிழ்வர் அறிஞர் சிலர்.

இத்தகு பதிக ஆசிரியர் குறிப்பினும், தண்டமிழ் ஆசான் கூற்றினும் அறிஞர் சிலர் ஆய்வினும் சிலம்பு நுட்பமாக அமைந்துள்ளது; கண்ணகி பண்பியல் வளர்ச்சியோடும் காதல் வாழ்வோடும் பிரிக்க இயலாத வாறு சிலப்பதிகாரமா கண்ணகியதிகாரமா என்று என்னுமாறு ஒன்றிய தொடர்பு கொண்டு உயர்ந்து ஒளிர்கிறது.

மனையறம்படுத்த காதையில், “மாசறு பொன்னே! வலம்புரி முத்தே! காசறு விரையே! கரும்பே! தேனே!” என உலவாக் கட்டுரை பல பாராட்டி, கண்டு கேட்டு, உண்டு உயிர்க்கும் புலன் இன்பப் பெட்டகமாக அமையும் பெண்களுள் ஒருத்தியாகத் தான் கண்ணகியையும் கோவலன் காண்கின்றான்; அவன் வாயச்சொற்கள் மூலம் வளமும் நலமும் கொழிக்கும் சாதாரண செல்வக் குடும்பப் பெண்ணொருத்தியாகத்தான் நாமும் காண்கின்றோம். அக் காதையில்,

‘‘மறுவில் மங்கல அணியே அன்றியும்
பிறிதணி அணியப் பெற்றதை எவன்கொல்?’’

எனப் பிற அணிகளுள் ஒன்றாகவே தனிச் சிறப்பு ஏது மின் றிச் சிலம்பு அமைந்துள்ளது.

அணி சிலம்புக்கு அழகாவது அஞ்செஞ்ச சீறடியைப் பொருந்தி விளங்குதல்; கற்புடைப் பெண்ணுக்குப் பொலிவாவது காதற்கணவனோடு கூடி வாழ்தல். அந்தி மாண்ஸ் சிறப்புச் செய் காதையில் ‘வடு நீங்கு சிறப்பின் தன் மனையகம் மறந்த’ கோவலனை நினைந்து, திங்கள் வாள் முகம் சிறுவியர் பிரிய ஒதுங்கி, ஒடுங்கி, ஓளியிழந்து உயிர்க்கும் கையது நெஞ்சத்துக் கண்ணகி நிலைபோல், அவள்தன் காற்சிலம்பும் அவனைப் பிரிந்து ஒதுங்கி எங்கோ ஒரு பெட்டியுள் ஒடுங்கி ஒலி இழந்து கிடக்கின்றது.

பின்னர் வருகின்ற இந்திர விழா ஊர் எடுத்த காதை, கடலாடுகாதை, கானல்வரி, வேணிற்காதை ஆகியவற்றுள் விழாப் பெருமிதத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து மக்கள் கண்ணகியை மறந்தது போலவே நம் நினைவிலும் சிலம்பு இடம் பெறாமல் உள்ளது.

அடுத்துவரும் ‘கனாத்திறம் உரைத்த காதையில், கண்ணகி கோவலனைக் காண்கிறாள்; சிலம்பு கண்ண கியைக் காண்கின்றது. ‘அவள் நலங்கேழ் முறுவல் நகை முகங்’ கொள்கின்றாள்; சிலம்பும் புறத்தே தோன்றி ஓளி நலம் கொள்கிறது எனினும் கண்ணகி கோவலனோடு அன்று கூடிய குறிப்பேதும் இல்லை; அவ்வாறே அன்று சிலம்பும் அவள் கால்களோடு பொருந்தியதாகக் குறிக்கப் பெறவில்லை. காவலன் போலும் கோவலனைக் காணும் பேறே அவனுக்குக் கிடைத்தது; அவள் கையில் தலழும் வாய்ப்பே அவள் காற்சிலம்புக்கு கிடைத்தது. மாயப் பொய் பல கூட்டும் மாயத் தாளோடு கூடிக் குலவி, குலந்

தரு வான் பொருட்குன்றம் தொலைத்த கோவலனுக்கு மீண்டும் வாழ்வில் நன்னம்பிக்கை தருபவளாகக் கண்ணகி விளங்குகிறாள். அவர்தம் வாழ்வு மீண்டும் வளரத் தன்னம்பிக்கை தருவதாகச் சிலம்பு இலங்குகிறது.

“சிலம்பு முதலாகச் சென்ற கலனோடு உலந்த
பொருள் ஈட்டுதல் உற்றேன்”

எனும் புத்துணர்வை அவர்தம் வாழ்வுக்குச் சிலம்பு தருகிறது, கண்ணகி வாழ்வுக்கு அவன் வரவு புது மலர்ச்சியைத் தந்தது போல. “சிலம்புள கொண்ம்” எனக் கண்ணகி கூறுவது ‘யானுளேன் கலங்கேல்’ என்று அவள் கோவலனுக்கு உரைப்பது போல் உள்ளது; அவள் கைகளால் எடுக்கப் பெறும்போது ‘கலகல்’ என ஓலிக்கும் சிலம்போ ‘யானுளேன் கலங்கேல்’ என அவளுக்குக் குறிப்பது ஓால் உள்ளது.

கனாத்திரம் உரைத்த காதையைத் தொடர்ந்து வருகின்ற நாடுகாண் காதை, காடுகாண் காதை வேட்டுவ வரி, புறஞ்சேரி இறுத்த காதை, ஊர்காண் காதை, அடைக்கலக் காதை ஆகியவற்றுள் சிலம்பு அவன் கால் களில் அணியப் பெற்றதாக எவ்வகைக் குறிப்பும் இல்லை. சண்ணகியும் அந்தக் கருணை மறவனின் காதல் தோள்களால் தழுவப் பெறாமலேயே ஆறைங் காத்ததையும் கடந்து வருகிறாள். இதனைப் புறஞ்சேரி இறுத்த காதையில்.

“பன்மீன் தானையொடு பாற்கதிர் பரப்பித்
தென்னவன் குலமுதற் செல்வன் தோன்றித்
தாரகைக் கோவையும் சந்தின் குழம்பும்
சீளை வனமுலை சேரா தொழியவும்
பைந்தளிர் ஆர்மொடு பல்பூங் குறுமுறி
செந்தளிர் மேனி சேரா தொழியவும்

மலயத்து) ஓட்கி மதுரையின் வளர்ந்து
புலவர் நாவிற் பொருந்திய தென்றலோடு
பானிலா வெண்கதிர் பாவைமேற் சொரிய
வேனில் திங்களும் வேண்டுதி...

என மண்மகளின் பெண்ணுள்ளம் பெருமுச்செறிவதாக
இளங்கோ கலங்கிக் கூறும் தொடர்களினால் தெளிவாக
உணர முடிகிறது.

இதுவரை கோவலன் பிரிந்த பிரிவு ஒருவகை; இனிக்
கொலைக்களக் காதையில் அவன் பிரிவது வேறு வகை.
முதல் வகைப் பிரிவில் கண்ணகியின் வாழ்வு அழிய
வில்லை; வாழ்வறம் கெட்டது; அவ்வளவே.

‘அறவோர்க்கு) அளித்தலும் அந்தணர் ஒம்பலும்
துறவோர்க்கு) எதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழுந்து...’

தன் வாழ்வறக் கேட்டையே அங்குக் கண்ணகி நினைந்து
வருந்துகிறானேயன்றி வாழ்வு கெட்டதாகக் கூறவில்லை
பிரிந்து சென்றாலும் அவள் வாழ்வைப் பொறுத்தவரை
அவன் ஒன்றி இருந்ததாகவே கொள்ள இடம் இருந்தது.
அவ்வாறே காதுக்குப் புலப்படாது மறைந்திருந்து சிற்சில
போது கண்ணுக்கு மட்டுமே புலப்பட்டாலும் சிலம்புகள்
இரண்டும் இணைபிரியாது ஒன்றாகவே கூடியிருந்தன.
ஆனால் கொலைக்களக் காதையில் அவன் பிரியும் பிரிவோ
வாழ்வறத்தை மட்டுமின்றி, அவள் வாழ்வையே அழிக்கும்
பிரிவு; அக்காதையிலேதான் இதுவரை இணைந்திருந்த
சிலம்புகள் தனித்தனியாகப் பிரிகின்றன; ‘மாறி வருவேன்’
என அவனுக்கு அவன் கூறும்போது ‘மாறி வருவேன்’
எனப் பிரியும் அச்சிலம்பும் ஒலிப்பதை நம்மால் உணர
முடிகிறது.

முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு இக்காதையில்தான் சிலம்பின் முழு இயல்பும் நமக்கு விளக்கப் பெறுகிறது. போற்றருஞ் சிலம்பின் பொதிவாய் அவிழ்த்து.

“மத்தக மணியொடு வயிரம் கட்டிய
பத்திக் கேவணப் பசும்பொற் குடைச்சுல்
சித்திரச் சிலம்பின் செய்வினை எல்லாம்”

இக் காதையிலேதான் நன்கு காட்டப் பெறுகின்றது. இக்காதையிலேதான், திருமுகம் வியர்க்க, செங்கண் சிவக்க, கையறி மடைமையின் காதலனுக்கு ஆக்கிய உணவை.

“கடிமலர் அங்கையின் காதலன் அடிகீர் சுடுமென் மண்டையில் தொழுதனன் மாற்றி மண்ணக மடங்கதயை மயக்கொழிப் பனள்போல் தண்ணீர் தெளித்துத் தன்கையால் தடவிக் குமரி வாழையின் குருத்தகம் விரித்தீங்கு அமுதம் உண்க அடிகள்.....”

என அவனுக்கு ஊட்டும் அவள் குடும்பப் பாங்கும்.

“மன்பெருஞ் சிறப்பின் மாநிதிக் கிழவன்

...

அற்புளஞ் சிறந்தாங்கு அருண்மொழி அளைஇ எற்பா ராட்ட யானகத் தொளித்த நோயும் துன்பமும் நொடிவது போலும்என் வாயல் மறுவற்கவர் உள்ளகம் வருந்தப் போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர்....”

என அவனுக்கு அவள் எடுத்துரைக்கும் கற்பின் பெற்றியும்.

“நானின் பாவாய், நீணில் விளக்கே
கற்பின் கொழுந்தே பொற்பின் செல்வி”

என அவனுடைய அகனமர்ந்த அன்புரைக்கு ஆளாகும் அவள் தன் காதல் வெற்றியும் தெளிவாகக் காட்டப் பெறுகின்றன.

அடுத்து வரும் ஊர்குழ் வரி வழக்குரை காதைகளில், “நின்ற சிலம்பு ஒன்று கையேந்தி” “செம்பொற்சிலம்பு ஒன்று கையேந்தி” “இணையரிச் சிலம்பு ஒன்று ஏந்திய கையள்” “பொற்றொழிற் சிலம்பு ஒன்று ஏந்திய கையள்” என வரும் தொடர்களில் எல்லாம் சிலம்பின் ஒருமை எவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் காட்டப் பெறு கின்றதோ அவ்வாறே கண்ணகியின் தனிமையும் அம் மாபெரு மதுரை மாநகரப் பெண்களால் கண்டு கண்டு உணரப் பெறுகிறது.

வழக்குரை காதை எவ்வாறு காப்பியச் சிறப்பின் உச்சகட்டமாக உள்ளதோ அவ்வாறே கண்ணகி பண்பின் உச்சக்கட்டமாகவும் விளங்குகிறது. அங்கே கண்ணகியின் காற்சிலம்பும் கோப்பெருந் தேவியின் காற்சிலம்பும் மாத்திரம் ஒப்பிடப் பெறவில்லை. கண்ணகியும் கோப்பெருந்தேவியும் ஒப்பிடப் பெறுகின்றனர். வைர மணிகள் முன்னே முத்தரிகள் ஓளி மங்குவதைப் போல,

“மடம்படு சாயலாள் மாதவி தன்னைக் கடம்படாள் காதற் கணவன் கைப்பற்றிக் குடம்புகாக் கூவற் கொடுங்கானம் போங்து”

தடம்பெருங் கண்ணியான கண்ணகி நல்லாளோடு,

“கூடல் மகளிர் ஆடல் தோற்றமும் பாடற் பகுதியும் பண்ணின் பயங்களும் காவலன் உள்ளம் கவர்ந்தன என்றுதன்

‘ஊடல் உள்ளம் உள்காந்து ஓளித்துத்
தலைநோய் வருத்தம் தன்மேல் இட்டுக்’

கூடாது ஏகும் கோபப்பெருந்தேவியை ஒப்பிடும்போது அந்த அரசியின் கற்புச் சிறப்பு ஓரளவு மழுங்கத்தான் செய்கிறது. கொலைக்களக் காதையில், ‘காவலன் தேவிக்கு ஆவதோர் காற்கு அணி’ எனக் கோவலன் கூறினும் அது அவள் காற்குப்பொருந்தாப் பெருமையது என்பது வழக்குரை காதையில் நன்கு தெளிவாக்கப் பெறுகிறது. கொலைக்களக் காதையில் சிலம்பு பிரிந்த போதே கண்ணகி வாழ்வு தனிமையுறினும் வழக்குரை காதையில் அச்சிலம்பு சிதையும் போதே சிதைந்த அவள் தனி வாழ்வின் கொடுமை, கோவலன் கொல்லப்பட்ட குற்றத்தின் கொடுமை உலகுக்கு நன்கு உணர்த்தப் பெறுகிறது. ‘தேரா மன்னா’ எனக் கண்ணகியின் வாய்முதல் தெறித்த சொற்கேட்டு மயங்கிய மன்னன், அவன் வாய்முதல் தெறித்த மணி கண்டு உண்மை உணர்கின்றான்; உணர்வை இருக்கின்றான்: உயிரை வீடுக் கின்றான்.

ஊர்குழ் வரி, வழக்குரை காதை இவற்றுள் குறிக்கப் பட்டவாறு ஒற்றைத் தனிச் சிலம்போடு கணவனை இழந்த கண்ணகி, செங்கோட்டுக் குன்றில் கணவனோடு விண்ணகம் புகுகின்றாள். மீண்டும் ‘தென்னவன் தீதிலன்’ எனும் உண்மையைத் தன் நாவால் கூறிக் குற்றம் கூடிய, வாழ்த்துக் காதையில் சேரன் செங்குட்டுவன் முன் கண்ணகி தோன்றுகிறாள். அப்போது அவள் இரு சிலம்புகளையும் அணிந்து எல்லையில் இன்பத்தோடு ஒளிர்கின்றாள் என்ற உண்மை புலப்படுமாறு, செங்குட்டுவன் கண்டு வியக்கும் அவள் தோற்றப் பொலிவை இளங்கோ அடிகள் பின்லருமாறு சித்தரிக்கிறார்:

‘என்னேயி.: தென்னேயி.: தென்னேகால் பொன்னஞ் சிலம்பின் புனைமே கலைவளைக்கை நல்வயிரப் பொற் றோட்டு நாவலம் பொன்னிமைசேர் மின்னுக் கொடியொன்று மீவிசும்பில் தோன்றுமால்!’

இவ்வாறு, சிலப்பதிகாரம் எனப் பெயரிட்டுச் சிலம்பைப் படைத்த பாங்கிலேயே கண்ணகியின் பண்பியல்புகளை, வாழ்க்கை நிலைகளைக் கற்றார் நெஞ்சம் களிக்குமாறு நுட்பமாக, நெஞ்சை அள்ளும் சிலம்பாக யாத்தருளிய அடிகளாரின் கலைத்திறமும் கவிதை நலமும் வணங்கி வாழ்த்திப் பின்பற்றற்கு உரியனவாம்.

5. வேண்டாமை என்னும்

விழுச்செல்வம்

எது செல்வம்? மனிதனைப் பொறுத்தவரையில் மனம்தான் தலையாய் செல்வம். அடுத்து அமைவன ஜம்புலன்கள். மூன்றாவதாக இருப்பதே ‘செல்வம்’ என இன்றைய மக்கள் கருதும் உலகம். உலகத்தை மனிதன் சுவைக்கிறான்; கண்டு களிக்கிறான்; கேட்டு மகிழ்கிறான்; உற்று உணர்கிறான்; முகர்ந்து நுகர்கின்றான். இவ்வாறு வாழ்வை, அநுபவத்தைப் பெறத் துணை செய்யும் மனமெனும் செல்வம் இன்றேல், புலன்கள் எனும் செல்வம் இன்றேல், உலகு எனும் செல்வம் இன்றேல் மனிதனாக வாழ்ந்துதான் என்ன பயன்?

உலகமாகிய செல்வத்தில் சுவை உளது; ஓலி உளது; ஓளி உளது. ஆயினும் வெறு மன் இன்சுவை தருவ தில்லை; வெறுங் காற்று நல்லிசை பயப்பதில்லை; வெறுங்கதிர் இரவு பகல் எந்நேரமும் ஓளி விளக்கம் நல்கு வதில்லை. எனவே, வெறு மன்னைத்திருத்தி நறுமலர்ச் சோலைகள் ஆக்குகிறான்; கனிதரும் தோட்டங்கள் அமைக்கின்றான்; பயிர் வளரும் நன்செய்யாகப் பண் படுத்துகின்றான். ஆகவே, வெறுங் காற்றை அடக்கி, ஒடுக்கி, நீட்டிக் குறுக்கி ஆள்கிறான். குழலில், முழலில், யாழில் காற்று எழும்புகிறது. இன்னிசையாக, தாளக் கட்டாக, பண் திறனாக அதனை மனிதன் மாற்றிப்

யயன்படுத்துகிறான். ஆகையால் தான் வெறுங் கதிர் இயல்பை ஆராய்ந்து மின்திறனை, அனு ஆற்றலைக் காண்கின்றான்; இரவைப் பகலாக்குகின்றான்; பகலைப் பல்வேறு வண்ணமாக்குகின்றான். இவ்வாறு இயற்கைச் செல்வத்தை இன்பச் செல்வமாக்க அவனுக்கு எது உதவிற்று? இயற்கை பற்றி மனிதன் கற்றுப் பெற்ற அறிவே அல்லவா?

எவ்வாறு, உலகமாகிய செல்வத்தைத் துய்த்து இன்புற, கற்றுப் பெறும் அறிவு துணையாகிறதோ அவ்வாறே, புலன்களாகிய செல்வத்தை அனுபவித்துப் பயன் பெறவும் பயிற்சி தேவைப்படுகிறது. இசை இனிமையான துதான்; பாட்டு உணர்ச்சி ஒலி உடையதுதான்; கவிதை எதுகை மோனை அமையப் பெற்றதுதான். என்றாலும் பயிலாச் செவியால் பயன் என்ன? இன்னிசையை, ஒலிநயத்தை, எதுகைமோனைகளைக் கேட்டுக் கேட்டுப் பயின்ற செவிப்புலன் மனத்திற்குத் தரும் இன்பத்தைக் கல்லாச் செவி தருவதில்லையே?

கனி இனியதுதான்; காய் சுவை உடையதுதான்; கீரை நன்மை செய்வதுதான். ஆனால் கனியின் இனிமையை, காயின் சுவையை, கீரையின் நன்மையை உண்டு கண்ட நல்ல நா மனத்திற்கு நல்கும் இன்பத்தை வீணே தின்று தீர்த்த கல்லா நா நல்குவதில்லையே?

இயற்கை, கைபுனைந்து இயற்றாக் கவின் உடையதுதான்; ஒலியம், இயற்கை எழிலை வடித்து எடுத்த சாறுதான்; கோவில்கள் எல்லாம் அழகுத் தெய்வத் தின் குடில்கள்தான். ஆனால் பயிலாக் கண்ணால் பயன் என்ன? இயற்கைக் கவினை, அருவியின் அழகை, கடல் தரும் காட்சியைக் கண்டு கண்டு கல்லாக் கண் ணிருந்தும், சித்தன்ன வாசலை, அஜந்தாக் குகையை, இரவி வர்மா கைத்திறனைப் பார்த்துப் பார்த்துப்

பயிலாக் கண்ணிருந்தும், தில்லைத் திருக்கோயிலை, தஞ்சைப் பெருங்கோயிலை, பழநி மலைக்கோயிலை நோக்கி நோக்கிக் கண்ணிருந்தும் என்ன பயன்? கல்லாக் சண், பயிலாச் செவி, தேரா நா இவை மனத் திற்கு இன்பம் தருவதில்லை. உலகம் செல்வமே ஆயினும், உறுபுலன் செல்வமே ஆயினும் திருத்தமுறாவிடன், பயிலப் பெறாவிடன் அவற்றால் பெரும்பயன் இல்லை; நல்ல இன்பம் இல்லை. எனவே அவை செல்வம் ஆமாறும் இல்லை.

அவ்வாறேதான் மனமும். திருத்தமுறாத மண்ணால் பயிற்சி பெறாத புலனால் எவ்வாறு உலகச் செல்வத்தை, அறிவுச் செல்வத்தை மனம் இழந்து விடுகிறதோ அவ்வாறே தெளியா மனத்தால் மனச் செல்வத்தை மனிதன் இழந்துவிடுகின்றான்.

உலகம், புலன்கள் ஆகிய இச் செல்வங்கள் எல்லை யடையன; காலம் இடத்திற்குள் கட்டுண்டு அழிவன போதிய அளவு உண்டதும் வயிறு நிறைந்து விடுகிறது; வாய் வெறுத்துக் குமட்டுகிறது. தேவையான அளவு பேசியதும் நா களைத்து விடுகிறது; செவியும் சலித்து விடுகிறது. சில ஆண்டுகள் அனுபவித்ததும் உடல் சோம்பி விடுகின்றது; உறுப்புக்களும் கூம்பி விடுகின்றன. ஆனால் மனம்மட்டும் நிறைவுதில்லை; களைப்பதில்லை; கூம்புவதில்லை ‘அறிதொறும் அறியாமை’ காண்பது போல் அனுபவிக்க அனுபவிக்க மனம் மேலும் மேலும் அவாவுகிறது. ஆராஇயல்புடைய அதற்கு நிறைவுதரும் செல்வம்தான் யாது?

இப்படி மனத்திற்கு நிறைவுதரும் செல்வத்தை நாடி, அல்லது மனம் நிறைவும் செல்வத்தை நாடி உயர்ந்த மனிதம் உழைக்கத் துவங்கியது. பொருளால், பொறியால், புலனால் வரும் செல்வம் மனத்திற்கு நிறைவுதரத்-

தவறிவிடுகிறது; அதன் ஆவலை மேலும் மேலும் தூண்டவும் செய்கிறது என்று அந்த மனிதம் கண்டது. அப்படி ஆயின் மனத்திற்கு நிறைவுதரும் செல்வம்தான் யாது என்று அது எண்ணைத் துவங்கியது.

எல்லையில்லாத, ஆழங்காண முடியாத, நுண்ணிய, அருவடிவான மனம் ஆழ்ந்தன்று நுண்ணிய அன்பு, காதல், பக்தி, அறிவு இவற்றால்தான் நிறைவுறும் என எண்ணிக் கண்டது இந்த எண்ணை முறையாக உயர்ந்து சென்றது. அந்தத் தாய் அன்புக்காக, தூய காதலுக்காக, தீவிர பக்திக்காக, மெய் அறிவிற்காகப் பொன்னிடம் புகழிடம், பெண்ணிடம், மன்னிடம் கொண்டுள்ள எல்லாப் பற்றையும் இழக்க வேண்டும் என்றும் கண்டது. தாய் பிள்ளையின்பால் கொண்ட அன்பிற்காக, தலைவன் தலைவிபால் கண்ட காதலுக்காக, அடியவன் ஆண்டவன் பால் கொண்ட பக்திக்காக, அறிஞன் உண்மையின்பால் கண்ட ஆர்வத்திற்காக அனைத்தையும், தம் உடம்பையும் இழக்கத் துணிந்த துணிவையும், சிற்சில போது தங்களைத் தாங்களே சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கிக் கொண்ட கொள்கையையும் அது கண்டது, அந்தக் காட்சியிலிருந்து இவ்வாறு இழப்பதில் ஒரு தத்துவத்தை அது கண்டது. எல்லையில்லாத, வானினும், உயர்ந்த, நிலத்தினும் பெரிய, நீரினும் ஆர் அளவற்ற ஒன்றுக்காகத் தன்னை இழப்பதில் ஒரு பேரின்பத் தத்துவத்தை அது கண்டது.

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஓளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யான்னதென் றவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி சின்ற.....

ஒன்றோடு ஒன்றிக் கரைந்து கலந்து தன்னை இழப்பதில் ஒரு பேரருள் தத்துவத்தை அது கண்டது.

‘‘உள்ளனில் உள்ளுவன் உருவம்இவ் வருவகள் உள்ளுலன் எனில் அலன் அவன் அருவம்இவ் வருவகள் உள்ளன இலன்ன இவைகுணம் உடைமையின் உள்ளுவன் எங்கணும் ஒழிவிலன் பரந்தே’’

எனும் ஞானச் சுடர் முன்னே தன்னைத் தான் இழப்பதில் ஒரு பேருண்மையை அது கண்டது. அதுவே வேண்டாமை என்னும் தத்துவம். ‘பேயாய் உழலும் சிறு மனத்திற்கு’ நிறைவு தர வல்லது வேண்டாமை என்னும் விழுச் செல்வமே ஆகும். அந்தப் பெருந்தத்துவத்தை எளிதாக வரையறுத்து, ‘வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை யாண்டும் அஃதொப்பது இல்’

எனத் தெளிவாக கண்டு கொண்டது அந்த மனிதம். அந்த மனிதம் கண்ட தத்துவத்தைச் செயலாக்குவது எப்படி? ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு ஆவது எப்படி? இப்படி எண்ணி ஏங்கும் மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சான்றோர் சிலர் வாழ்வு அமைந்து விளங்குகிறது. அத்தகு சான்றோருள் வான் கலந்த வாசகம் அருளிய வாதவுர் அடிகளாரும் ஒருவர். பாரதியோ,

‘‘பொன்னை உயர்வைப் புகழை விரும்பிடும் என்னைக் கவலைகள் தின்னத் தகாதென்று நின்னைச் சரணடைந்தேன் கண்ணம்மா.....’’

எனப் படிப்படியாகப் பொன்னிலிருந்து புகழுக்குந் போகிறார். வாதவூர் அடிகளோ, ‘வேண்டேன் புகழ்’ எனத் துவங்கும்போதே புகழைக் குறிக்கின்றார். மனிதனாகப் பிறந்த ஒருவன் தன் இல்லற வாழ்வில் எய்துதற் குரிய இறுதிச் செல்வமாக, தலையாய சிறப்பாகப் புகழைக் கூறுகிறார் பொய்யாமொழியார். ஆயினும் அப்புகழ்க் கவர்ச்சியைக் கடத்தலே நிறைமனத்தின் முதற் படி என எண்ணுகிறார் மாணிக்கவாசகர். புகழ், புகழுக்காகப் பொருள் அதற்காக வழிபாடு, இம்மை மறுமை எண்ணங்கள்; இப்படி எத்தனையோ வலைகள் பற்றிப் படர்ந்து, சுற்றி வளைத்து மனத்தை மயக்கிவிடுகின்றன. எனவே வயிற்று வழியைக் கடந்த, பொறி புலவாழ்வைக் கடந்த அந்த அடிகளார் திருப்பெருந்துறை இறைதானைப் பற்றிக் கொண்டு பிற விலங்குகளினின்றும் தன்னைக் கழற்றிக்கொள்ள வேண்டேன் புகழ், வேண்டேன் செல்வம், வேண்டேன் மண்ணும் விண்ணும்’ என முறையிடுகின்றார்.

‘உற்றார், ஊர், பேர், கற்றார், கற்பகப்பெறும் நூல் இவை யாவும் அளவைகளுக்கு உட்பட்டவைதானே. என் உற்றார், எனது ஊர், எனக்குரிய பேர், எனக்குகந்த கற்றார் நான் கற்கும் நூல்கள் இவையெல்லாம் மாறு கின்ற கால இடத்துக்குக் கட்டுண்டு இந்த ‘என்’ ஒருத்த னோடு பிணைக்கப் பெற்றவைதானே. அளவைகளுக்கு அகப்படாத காலம் கடந்த ஒன்றை நான் நாடிச் செல்லும்போது, விண்ணில் திரிய முயலும் காற்றாடியை மண்ணில் தன் போக்கிற்கு ஈர்த்திமுக்கும் சிறுவனைப் போல, என்னைத் தடுத்து நிறுத்தும் சிறுமைகள் தானே இவை எல்லாம். எனவே வேண்டாமை என்னும் விழுச்செல்வத்தை நாடி நிற்கும் எனக்குக் கட்டுப்பாட்டை உண்டாக்கும் இவையெல்லாம் வேண்டாம்.’

“உற்றாரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன்
போவேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன்.....”

இவ்வாறு வேண்டாமையை விழையும் அந்த ஞான பக்தருடைய அறிவு, ‘வேண்டா, வேண்டா’ என்று தான் வேண்டுவன பலவாகிக் கொண்டு போவதைக் கண்டு கொண்டுவிடுகிறது ‘இறைவா இஃதென்ன வேடிக்கை. வேண்டா என வேண்ட விழைந்தேன் ஆனால் வேண்டிக் கொண்டே இருக்கின்றேன். இந்த வேண்டுதலுக்கு முடிவொன்றும் அறியேன்; வேண்டாமையின் வேரும் அறியேன். நெறியும் அறியேன்; நின்னையும் அறியேன்; நின்னையே அறியும் அறிவும் அறியேன் என ஏங்கி அழுகின்றார் அழுது அடி அடைந்த அன்பர் அந்த அழுகை இதுவரை அவர்பால் இருந்த ஓர் அழுக்கையும் கழுவி விடுகிறது.

இன்னது வேண்டும் இன்னது வேண்டா எனத் தெரிந்தெடுத்து, விரும்பி வெறுக்க நான் யார்? அந்த அளவில் நான் என்னையே கட்டுக்கு ஆளாக்கிக் கொள்கின்றேன். இனி யான் எதுவும் வேண்டேன். ஏனெனில்,

“வேண்டத் தக்கது அறிவோய்தி
வேண்ட முழுதும் தருவோய்தி”

என யாவற்றையும் அவரிடம் ஒப்படைக்கின்றார்.

உடனே அங்கேயே அப்போதே விழுச் செல்வத்தை, மனநிறைவை, அந்தமொன்றில்லா ஆனந்தத்தை அவர் அடைந்து அனுபவித்துப் பிறரும் பெற்று வாழ வழி காட்டுகிறார்.

குடிக்க விரும்புவது என்று அறியப்படுகிறது. சிறுவர்கள் தாய்மை பூஷணம் செய்து விடக்கூடியது என்று இரண்டு முறை விடுவது விரும்புவது கூடுமென்று முறையில் நினைவு செய்யும். சிறுவர்கள் விடுவது விரும்புவது கூடுமென்று முறையில் நினைவு செய்யும்.

6. ஆண்டாள் கண்ட இயற்கை

ஞடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியாகிய ஆண்டாள் ஆழ்வார்களுள் சிறப்பாகப் பாராட்டப் பெறுகின்றாள். மாயையில் மயங்கிக் கிடந்த ஆழ்வாராதிகளை ஆண்ட வன் தன் அகநோக்கால் எழுப்பியருள், ஆண்டாளோ தன் திருப்பாவையால் ஆண்டவனையே எழுப்பியருள் கிறாள் என்றெல்லாம் வைணவ அடியார்களால் போற் றப் பெறுகின்றாள். வேதமெல்லாம் ஆண்டவன் இருக்கும் இடமறியாது தேடிப் புலம்ப. ஆண்டாள் பாடிக் கொடுத்த பாமாலையாகிய பாவைப் பொருளாகப் பரமனே வந்து அமைந்துள்ளான் என்று புலன் அழுக்கற்ற அறிஞர் பெருமக்களால் புகழப் பெறுகின்றாள்.

இவ்வாறு பல்லோரின் பாராட்டுக்கு உகந்தவளாய்த் திகழும் ஆண்டாள் பாடிய திருப்பாவையின்கண் இயற்கையின் பல கூறுகள் இயைந்து விளங்குகின்றன. தமிழ் இயற்கை, தமிழ்த் திணை இயற்கை, பெண்மை இயற்கை, தாய்மை இயற்கை, அறத்தின் இயற்கை, ஆண்டவன் இயற்கை— இப்படிப் பற்பல எழிலியற்கையெல்லாம் பின்னிப் பினைந்து அங்குத் திகழ்கின்றன. இவற்றிற்கு எல்லாம் மேலாகப் ‘பொழுதின் புலர்வை’ அவள் புனைந் திருக்கும் பெற்றியும் வைகறை யாமத்தை அவள் கண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் பாங்கும் கற்பார் நெஞ்சுக்குக் களிப்பு நல்குவனவாகும்.

தமிழுக்கு, தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஒரு தனிப் பெருஞ் சிறப்பு உண்டு. அஃது இயல்பாகவே அதன்கண் அமைந்து விளங்கும் ஒருவகைக் கண்ணோட்டமாம். அதனை உணர்ந்துதான் அமரகவி பாரதி, “தெள்ளாற்ற தமிழ் அழுதின் சுவை கண்டார் இங்கு அமரர் சிறப்புக் கண்டார்” எனத் தேன் கலந்த தமிழோடு தான் கலந்து பாடு கின்றார். இத் தமிழ் மரபில் வழுவாத புலமைச் சான்றோர் வரிசையில் ஆண்டாளும் ஒருத்தியாகத் திகழ் கிறாள். தான் தமிழ்ச் சங்கச் சான்றோரின் இனத்தவள் என்பதை, “பைங்கமலத் தன் தெரியல் பட்டர் பிரான் கோதை சொன்ன சங்கத் தமிழ்மாலை முப்பதும்” என்ற தொடரால் முத்திரையிட்டு நிறுவுகிறாள்.

“யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்”; “உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம்”; “உலகம் உவப்பவலன் ஏர்புதிருதரு” என்றிவ்வாறு உலகை முதலாகப் பாடும் தமிழ் மரபுக்கு ஏற்ப ஆண்டாளும் “வையத்து வாழ்வீர்க்காள்...” என விளித்துத் தான் நோற்கப் போகும் நோன்பின் இயல்பு களை எல்லாம் எடுத்துரைக்கின்றாள். எங்கோ வில்லி புத்தாரில், பொழுது புலரா வைகறை யாமத்தில் எழுந்து நின்று கொண்டு தன் தோழிகளை, தன் நாட்டில் வாழும் பெண்களை, இந்தத் தாரணி எங்கனும் வாழும் பெண்ணினத்தையே எழுப்புகின்றாள். தான் வேறு, பிறர் வேறு எனப் பிரித்துப் பார்க்காமல் ‘நாழும், நம் பாவைக்கு, எனத் தன்னையும் பிறரோடு உளப்படுத்திக் கொண்டு ஒன்றாகக் கானும் காட்சியோடு நோன்பு துவங்கு கின்றாள்.

தமிழ் இலக்கியத்துக்கு உள்ள அந்தத் தனிச் சிறப்புப் போல தமிழ் இலக்கணத்துக்கும் ஒரு பெருஞ் சிறப்பு உண்டு. பிறமொழி இலக்கணம் எதுவும் காணாத அகப்பொருள், புறப்பொருள், தினை, துறை ஆகிய

பொருள் இலக்கணப் பாகுபாடுகள் தமிழில் செவ்வையாக அமைந்து தமிழ்ப் பாக்கஞ்சுச் சீரிய வடிவைத் தருகின்றன.

குறிஞ்சி முதலான ஐந்தினனகஞ்சு கண்ணனைத் தெய்வமாகக் கொண்டு விளங்கும் மூல்லைத் தினை இயற்கையை ஆண்டாள் தான் பாடியருளிய திருப்பாவையில் குறித்துச் சொல்கின்றாள். ஒவ்வொரு தினையும் ‘முதல் கரு உரிப்பொருள்’ என முன் றாக அமைவதை ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியர் கூறுவர். அவற்றுள் காலத்தையும் இடத்தையும் குறிக்கும் மூல்லை நில முதற் பொருளாகக் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியும் அமைகிறது. காட்டுப்பாடி, துறைப்பாடி என்பன போல அம்மூல்லை நில ஊர்கள் ‘பாடி’ எனும் விகுதி பெற்று உள்ளன. ஆண்டாள் நோற்கும் நோன்புக்கு உரிய ஊரும் ஒரு பாடியாகவே—ஆயப்பாடியாகவே—அமைந்து விளங்குகிறது.

மூல்லை நிலக் கருப்பொருள்களாகிய கண்ணன், ஆயர், ஆய்ச்சியர் முதலியோர் ஆண்டாள் பாவையில் சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழ்கின்றனர். அங்கே மக்கள் இயல்பு அழகாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. சிறுவன் கண்ணனின் மூல்லைநிலக் குழந்தை ஆடல்கள் “பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய்”, “கன்று குணிலா ஏறிந்தாய்”, “குன்று குடையாய் எடுத்தாய்” என்றெல்லாம் பேசப் பெறுகின்றன. “கறவைகள் பின் சென்று கானம் சேர்ந்துண்போம்” என ஆயர்தம் வாழ்வும், “பெரும் பசுக்கள் ஆற்றப் படைத்தான்” என ஆயர் தலைவன் தன் திறமும் “கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து, செற்றார் திறல் அழியச் சென்று செருச் செய்யும், குற்றம் ஒன்றில்லாத கோவலர்” என அவர் தம் பண்பும் பணியும் பலவாறு

பாவையில் எடுத்துரைக்கப் பெறுகின்றன. ஆய்ச்சியர் தம் கடமை நிலையை, “வாச நறுங்குழல் ஆய்ச்சியர் மத்தி னால் ஓசைப்படுத்தும் தயிர் அரவம்” என்ற தொடர் குறித்துச் சொல்கிறது. “சீர்த்த முலை பற்றி வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்” எனவும் “ஏற்ற கலங்கள் எதிர் பொங்கி மீதளிப்ப மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்” எனவும் ஆக்களின் சிறப்பு அழகாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளது.

மூல்லைத் திணைக்கு உரிய உரிப்பொருள் கற்பாகும்; ஆற்றியிருத்தல் ஆகும். குறிக்கோள் ஒன்றினை அடைய, பொறுமையோடு, உறுதியோடு ஆற்றியிருப்பதன் மற ஹொரு பெயரே நோன்டு என்பதாகும். பிரிந்து சென்ற தலைவனது வரவை எதிர்நோக்கிக் கற்புநிலை நின்று ஆற்றியிருக்கும் தலைவியும், முன்னொரு நாள் பரமனைப் பிரிந்து பின்பு மீண்டும் கூடத் துடித்து நோன்டு நெறி நிற்கும் பக்கதையாகிய ஆண்டானும் மூல்லைநில உரிப்பொருட்கு உரியவர்களே. “குற்றவேல் எங்களைக் கொல்லாமல் போகாது, எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோடு உற்றோமே ஆவோம் உனக்கே நாம் ஆச்செய்வோம்” என்ற தொடர்களில் அமைந்து விளங்கும் உறுதிப்பாடு திண்ணிய கற்பு நிலையைக் காட்டவில்லையா? அமைந்து வாழும் இல்லறப் பெண்டிர் தத்தம் கூந்தலில் கற்பு நிலைக்குச் சான்றாக மூல்லை மலரைச் சூட்டிக்கொள்ளும் மரபு “வாச நறுங்குழல் ஆய்ச்சியர்” என்ற தொடரின் மூலம் நம் முக்குக்கு உணர்த்தப் பெறுகின்றது. ‘செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருத்தலாகிய’, அறவோர்க்கு அளித்து அந்தனர் ஓம்பலாகிய’ கற்புக் கடமைகள் திருப்பாவையில், “ஐயழும் பிச்சையும் ஆம் தனையும் கைகாட்டி’ எனுங் தொடரால் நிறைவு செய்யப் பெறுகின்றன.

பெண்மை இயற்கையும் பாவையில் அழகாகப் பேசப்பெறுகிறது. பெண்கள் உணர்வு மிக்கவர்கள்; எளிதில் எழுச்சி வயப்படும் இயல்பினர். அவர்களால் தம் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை அடக்கி, மறைத்து வைத்துக் காக்க இயலாது. நெஞ்சத்தே எழுந்த நினைவுகளை எல்லாம் பேச்சாக வெளியே கொட்டினால்தான் சுமை குறைந்து அவர்களின் மனம் அமைதியுறும். எனவேதான் அன்னார் அதிகம் பேசுவோர்களாக அமைந்துள்ளனர் போலும். அதிகம் பேசுவதால் எண்ணிப்பாராது உறுதி பல கூறிவிட்டுப் பின் பேசியபடி நடக்க இயலாது வருந்துதலும் அவர்தம் இயல்பே. இத்தகு பெண்மை இயற்கையை ஆண்டாள் எனும் பெண், “வாய் பேசும் நங்காய், நாணாதாய், நாவுடையாய்” என்று ஏசுமாறு போல எடுத்துக் காட்டுகின்றாள்.

என்று புறந்தருதல் என் தலைக்கடனே” எனத் தாய்மைக் கடமையைப் பொன்முடியார் புறநானூற்றில் பாடுகிறார் அப் புறந்தரும் கடமையில் தாய்மை இயற்கை பொலிந்து விளங்குவதை ஆண்டாள் அழகாகக் காட்டுகிறாள் “பால் நினைந்து ஊட்டும்” தாய்மையின் இயற்கையை அவள்,

“கனைத்துஇளங் கற்றெறருமை கன்றுக்கு இரங்கி நினைத்து முலைவழியே நின்றுபால் சோர்”

எனக் பாவையில் பாராட்டிப் பாடுகின்றாள்.

இவ்வாறு பாவையில் பாராட்டப் பெற்ற அத்தாயின் இயற்கை.

“சேல்உண்ட ஒண்கணாளின் திரிகிள்ற செங்கால் அன்னம் மால்உண்ட நளினப்பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை கால்உண்ட சேற்றுமேதி கன்றுள்ளிக் கணப்பச் சோர்ந்த பால்உண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரைதா லாட்டும் பண்ணை” என இராமன் பிறந்து வளர்ந்தகோசல நாட்டுத் தாய்மையின் இயல்பாகவும் விளங்குவதைக் கல்வியிற் சிறந்த கம்பன் கவிநயத்தோடு எடுத்தியம்புகிறான்.

அறத்தின் இயற்கையை, அதன் ஆற்றலை, திண்ணை மாக தெளிவாக, வள்ளுவர் கீழ்க்காணும் குறளில் வரையறுத்துக் கூறுகிறார்.

என்பி லதனை வெயில்போலக் காடுமே
அன்பி லதனை அறம்.

தன்னுயிர் போல மன்னுயிரை எல்லாம் நினைத்து அன்போடு இயைந்து வாழ்தல் உயிர் இயற்கை. இந்த இயற்கையினின்றும் பிறழ்ந்தோரை வாட்டுதல், வதைத்தல், அறத்தின் இயற்கை. ஆயினும் அந்த அறம் தானே சென்று ஒருப்பதில்லை. தான் இருக்க வேண்டிய இடத்தைவிடுத்துக் கதிரோன் வெப்பத்துள் வந்துற்றுத் துடிதுடித்து மாள்கின்ற எலும்பில்லாத பழுப்போல, நெறி தவறிய அந்த உயிர் தானே சென்று அறத்தின் ஆட்சிக்குள் அகப்பட்டு அழிகிறது, இதனை, “வெறுப்பின்றி எங்கும் ஒருதன்மைத்து ஆகிய வெயிலின்முன் என்பில்லது தன் இயல்பாற்சென்று கெடுமாறு போல, அத்தன்மைத்து ஆகிய அறத்தின்முன் அன்பில்லது தன் இயல்பால் கெடும்” எனும் உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் குறிப்புரை நன்கு தெளிவாக்குகிறது. அறத்தின் இத்தகு இயற்கை,

அறநெறி நில்லாது புறநெறி சென்றொழிந்த கும்பகருணனின் அழிவைக் குறித்து, “கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த” என்ற தொடர் விளக்குகிறது. ‘வீழ்ந்த’ எனும் தன்வினைச் சொல்லைப் பெய்து அறத்தின் இயற்கையை வள்ளுவர் வழிநின்று ஆண்டாள் உணர்த்திய அழகு எண்ணி இன்புறந்கு உரியது.

அறத்தின் இயற்கையைக் கண்ட ஆண்டாள் ஆண்டவன் கண்ணனின் இயற்கையைக் கண்ணிருந்தும் காணாதார்க்குக் காட்டுகின்றாள். அருள் மிக்க அந்த ஆண்டவன் உயிர்களைப் படைத்து, உலகில் அவற்றை ஓடி ஆடி வாழ விட்டு, இறுதியில் தன்னிடத்தே ஒடுக்கிக்கொள்ளும் இயல்பை, கடவில் கலந்து கிடக்கும் நீரை மேகமாய்ச் சென்று மேற்கொண்டு ஏகி, மின்னி இடித்து எங்கெங் கெல்லாமோ துளியாய்ப் பெய்து, இறுதியில் அத்துளி யெல்லாம் ஒன்றோடு ஒன்றாய்க்கூடி அருவியாய் இழிந்து ஆறாய்ப் பெருகி, கால்வாயாய் ஓடி முடிவில் தோன்றிய கடவிலேயே வந்து கலந்து ஒன்றி ஒடுங்கிவிடுகிறது. இக்காட்சி,

“ஆழியுள் புக்கு முகந்துகொடு ஆர்த்தேறி
ஊழி முதல்வன் உருவம்போல் மெய்கறுத்துப்
பாழியம் தோன்றைப் பத்மா பன்கையில்
ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து
தாழாதே சார்ங்கம் உதைத்த சரமழைபோல்
வாழுலகில் பெய்திடாய்...”

எனும் உவமை முகத்தான் உரைக்கப் பெற்றுள்ளது.

இவையாவற்றினும் ஆண்டாளின் இயற்கை ஈடு பாடு பொழுது புலர்வை அவள் முறையாகப் புனைந்துரைக்கும் பாங்கில் அடங்கித் திகழ்கிறது.

பாவை நோன்பு மார்கழி வைகறையில் துவங்குகிறது. எங்கும் பணி மூட்டம்; இருட் கூட்டம். எனவே நடமாட்டம் எதுவும் இல்லை. அந்த வைகறையில் எழும்பும் எந்தச் சிறு ஒசையும் விழித்திருப்போருக்கு நன்கு கேட்கும் அன்றோ? ஆம் ஆண்டாள் கேட்கின்றாள். இருண்ட வைகறையில்—கட்டுலனுக்கு எதுவும் புலப்படாது இருண்டுள்ள அந்த வைகறையில்—பொழுது புலர்வின் வருகையை உணர்ந்து சலசலக்கும் பறவைகள் ஓசையை விழித்திருக்கும் அவள் செவிப்புலன் நன்கு கேட்டுப் புரிந்துகொள்கிறது. ‘‘புள்ஞும் சிலம்பினகாண’’ என்று அவள் வாய் முனுமுனுக்கிறது.

மெல்லச் சிலம்பின புள்ளினங்கள் இப்போது பொழுது அரும்பத்துவங்கிவிட்டதை அறிந்து வாழ்க்கைப் போராட்டத்திற்குத் தம்மைத் தயார் செய்து கொள்கின்றன தாம் தாம் வாழும் மரங்களை விடுத்துக் காலையில் புறப்பட்டு எங்கெங்கோ பறந்து திரிந்து மாலையில் திரும்பி வந்து தத்தம் மரத்தை அடைவதற்குள் என்ன நிகழுமோ? ஏது நேருமோ? எவர் அறிவார்? எனவே, அப் பறவைக் கூட்டங்கள் புறப்படுமுன் காலையிலும், வந்து சேர்ந்தபின் மாலையிலும் ஆசைதீரத் தம் முள் அளவளாவிக் கொள்ஞுதல் இயல்பு. பட்டர் பிரான் மகளாகிய ஆண்டாள் அன்றன்றும் தந்தையோடு வைகறையில் துயில் எழும் வழக்கம் உடையள் ஆதலின் இந்த இயல்பை நாள்தோறும் அறிந்து வந்தாள். அதனால் தான், அரும்புகின்ற அந்த வைகறைப் போதிலே பறவைகள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்ஞும் பேச்சை.

“கீசுகீ சென்றெங்கும் ஆனைச்சாத் தன்கலந்து பேசின பேச்சரவம்”

என்று குறிப்பிட அவளால் இயல்கிறது.

இப்போது விடியற் போதாகிவிட்டது. செவி மட்டு மன்றிக் கண்ணும்கூட அதனைக் காண்கிறது. கிழக்கு மெல்ல வெளுக்கத் துவங்குகிறது ஆயினும் பொழுது இன்னும் நன்கு மலர்ச்சியறவில்லை. அங்கும் இங்குமாய் இருள் திட்டுக்கள் போல் கறப்பதற்கு முன்னர்க் கட்டுத் தறியை விட்டு விடுவித்துக் காலாடவிடப்பெற்ற எருமைகள் “சிறு வீடு” மேயப் புறப்படுகின்றன.

அரும்பிப் போதாகிய வைகறை இப்போது திகழ்ந்து மலர்ச்சியறத் தொடங்கிவிட்டது. கண்ணும் செவியும் கலந்து அதனைக் காண்கின்றன. வெள்ளி நன்கு எழுந்து கீழ்த்திசை மேல் வந்துவிட்டது. வியாழன் மேற்றிசைக் கண்ணே மறைந்து உறங்கப்போய்விட்டது. எங்கு நோக் கினும் சேவற் கோழிகள் அம் மலர்ச்சியை முழங்கிக் கூறத் துவங்கிவிட்டன. ஆம் பின்வரும் அடிகள் இவற்றை எழிலோடு எடுத்தியம்புகின்றன.

“வெள்ளி எழுந்து வியாழம் உறங்கிற்று”

“வந்தெங்கும் கோழி அழைத்தன காண்”

இயற்கையை இயற்கைக்காகவே பாடுதல் மேல் நாட்டு மரபு. இயற்கையை வாழ்க்கைக்காக, வாழ்க்கையின் பின்னணியாக வைத்துப் பாடுதல் தமிழ் மரபு, அந்தச் சங்கத் தமிழ் மரபை ஆண்டானும் பின்பற்றி யுள்ளான். ‘‘புள்ளும் சிலம்பின காண்’’ எனும் இயற்கை நிகழ்ச்சியை முன்னர்ப் பின்னணியாக வைத்துப் பின்னர் வைகறையில் வைணவச் சான்றோர்கள் வந்தனை செய்யும் சங்க முழக்கத்தை, ‘‘புள்ளரையன் கோயில் வெள்ளை விளிசங்கின்’’ பேரரவத்தைக் கூறும் பெற்றி அவள் தன் அப்பண்பை நன்கு காட்டவல்லதாகும். ‘‘கீசுகீ சென்றெங்கும் ஆனைச் சாத்தன் கலந்து பேசின பேச்சரவு’’ மாகிய இயற்கை நிகழ்ச்சியை அடுத்து.

‘காகம் பிறப்பும் கலைப்பக் கைபேர்த்து
வாச நறுங்குழ லாய்ச்சியர் மத்தினால்
ஒசைப் படுத்தும்’

தயிர் அரவத்தை அமைத்து, ஆய்ச்சியர் வாழ்வை எடுத்
துக்காட்டும் திறமும் அதனை அரண் செய்வதாகும்.

இவ்வாறு ஆண்டாள் கண்ட அழகியற்கை, அன்பி
யற்கை, அறவியற்கை, ஆண்டவன் இயற்கை திருப்
பாவையில் திகழ்ந்து விளங்கி, கற்பார்க்குக் கண்ணனைக்
காட்டுவதோடு தமிழ் இயற்கையையும் காட்டி, மன்ன்
காட்டி விண்காட்டி மாய்வு இலாப் பேரின்பப் பெருவாழ்
விற்கு வழி காட்டுகிறது அன்றோ?

7. பாரதி பாடிய மாணிடன்

மரங்கள் எல்லாம் சந்தன மரங்கள் ஆகா, செடிகள் எல்லாம் துளசிச் செடிகளும் ஆகா, மனிதர் எல்லாம் மனிதரும் ஆகார். “உறுப்பு ஒத்தல் மக்கள் ஒப்பு அன்று” என்று வரையறுத்துக் கூறினார் வள்ளுவப் பெருந் தகையார். உறுப்பு ஒத்து உள்ளப்பண்பு ஒவ்வா மனித வகை பல உள். அந்த வகையுள் புல் உள்; புழு உள்; மாக்கள் உள். மனிதருள் பித்து உள்; பேடு உள். இப்படி மனித உடலெனும் ஆடை போர்த்திப் பல்வகை உயிரினங்கள் உலகில் உலவி வருகின்றன. ஆந்த மனித உயிர்களோடு ஊடாடும் வாய்ப்பு அமரகவி பாரதியாருக்குக் கிடைத்தது.

பாரதி கவிஞர். கவிஞரும் கலைஞரும் எதனையும் ஊன்றிக் கானும் கண் உடையவர்; ஊர்ந்து பார்க்கும் நெஞ்சு உடையவர், தன்னுடன் அன்று வாழ்ந்த மக்கள் இனத்தைப் பாரதியார் ஊன்றி நோக்கினார். உளமார எண்ணினார். அவர் பார்வையிலே சிலர் நெட்டை மரங்களாக நின்றிருந்தனர்; சிலர் மானிடப் பூச்சிகளாய் ஊர்ந்து வந்தனர். சிலர் நாய்களாய்த் திரிந்து நரிகளாய் வஞ்சித்தனர். பேடியராய்ச் சிலர் வாடி னர். இன்னும் சிலர் விந்தை மனிதராய், செத்த மனிதராய், பித்த மனிதராய் உழன்றனர். இவர்களை எல்லாம் கண்டு கண்டு

பாரதியார் உளம் கொதித்தார்; நெஞ்சு குழறினார். உளங் கொதித்த போதெல்லாம் உணர்ந் துணர்ந்து பாடினார்.

எத்தனையோ ஆன்மவீரர்கள், ‘குடும் குளிர்ச்சியும் உயிருக்கு இல்லையாம்; சோர்வும் மரணமும் தொண்ட ருக்கு இல்லையாம்’ என வீறு கொண்டு விடுதலைப் போரில் ஈடுபட்டு உயிரிழந்தனர்; உடைமையை இழந்து வாடி வருந்தினர்; உரிமையை இழந்து சிறை சென்றனர். தந்தையை இழந்து; தவித்த குழந்தையை, உடைமையை இழந்து உருக்குலைந்த குடும்பத்தை, சிறை சென்று சிதைந்த கூட்டத்தை உயிரோடு, உடைமையோடு, ஒக்கலோடு வாழ்ந்தமக்கள் காணாமலில்லை; கண்ணாரக் கண்டனர். ஆனால் கொடுமையை மறுத்துரைக்க வில்லை; எதிர்த்துப் போராடவில்லை. படித்தவர் பலர் பாவம் பண்ணினர்; வயிற்றுச் சோற்றுக்காக வாய் பொத்தி, கை கட்டி, மெய் ஓடுங்கி நின்றனர். இவ்வாறு வீறிழந்து நின்ற பாரதக்காட்சி, பீடிழந்த பாஞ்சாலியின் நிலைக்கு இரங்கி உதவாமல், செயலற்று, சோர்வற்று நின்ற அத்தினபுர மக்களைப் பாரதியாரின் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது. அத்தினபுர மக்களைத் திட்டுவது போல் ஒத்துணர்ந்து உதவும் மனிதப் பண்பு இலாத் தற்கால மக்களாகிய மரங்களைத் திட்டு கிறார்.

‘நின்ற கருங்குழலை நீசன் கரம்பற்றி
முன்னிழுத்துச் சென்றான் வழிநெடுக மொய்த்தவராய்
‘என்ன கொடுமையிது’ என்று பார்த்திருந்தார்
ஊரவர்தங் கீழ்மை உரைக்குத் தரமாமோ?
வீரமிலா நாய்கள்: விலங்காம் இளவரசன்
தன்னை மிதித்துத் தராதலத்திற் போக்கியே
பொன்னையவள் அந்தப் புரத்தினிலே சேர்க்காமல்
நெட்டை மரங்களை நின்று புலம்பினார்’

காட்டகத்தே கப்பும் கிளையுமாய்க் கண்டபடி மண்டிக் கிடக்கும் அந்த மரங்களினும் நாட்டகத்தே அளவான, அழகான கைகளொடும் கால்களொடும் நிற்கும் இந்த இயற்கை உணர்வற்ற, உதவும் உளமற்ற மனித மரங்களை நெட்டை மரங்களாகப் பாரதியார் காண்கிறார்.

இன்னொரு காட்சி; மனிதனைப் பூச்சியாகக் காணும் காட்சி. பூச்சிகள் என்ன ஏற்றன. கரப்பான்பூச்சி எட்டுக் கால் பூச்சி, மூட்டைப்பூச்சி, இப்படி எத்தனையோ வகையின. தேனையே உறிஞ்சி வாழும் பூச்சி ஒருவகை, ஊனையே அரித்து வாழும் பூச்சி மற்றொரு வகை பிற உயிர்களைப் பிடித்து, வாட்டி வதைத்து உண்ணும் பூச்சி இன்னொருவகை. உணர்வை மயக்கி, ஊனைக் குத்திக் குருதி குடித்து வாழும் பூச்சி பிறிதொரு வகை. இப்படி எத்தனையோ இயல்புடைய பூச்சிகளைக் காண்கிறோம்.

ஆனால் பாரதி காணும் பூச்சியோ இதுவரை கண்ட வகையுள் அடங்குவது அன்று. புதியதொரு பூச்சியை அவர் காண்கிறார்; மக்களிடையே காண்கிறார். விலங்கியல் நூலில் இதுவரை ஆராய்ந்து அறியாத அந்தப் புதுவகைப் பூச்சியின் இயல்புகளை அவரே தெளிந்து கூறுகிறார். இந்தப் புதுவகை பூச்சியே பூச்சி இனங்களுள் மிகத் தாழ்ந்ததாம். ஏன் எனில் பிற பூச்சிகள்போல் பிற இனத்தை மட்டுமே இது அழிப்பது இல்லையாம்; தன் இனத்தையும் அழித்துக் கொள்கிறதாம். வயிற்றுப்

பசியை தீர்த்துக்கொள்வதற்காக மட்டும் சண்டை இடுவது இல்லை. ஆணவத்தால் அழுக்காற்றால் ஒன்றோடொன்று கலகம் செய்து மாண்டொழிதலே அதன் தொழிலாம், உண்டனும் உறங்கலுமே அதன் அன்றாடக் கடனாம். அவை போக மிகுந்த நேரத்தில் இடர் செய்து செத்திடும் அந்தப் பூச்சி எது தெரியுமா? உலகாகிய பெருங்கனவுள் நிகழும் சிறு கனவாகிய வாழ்வியல்பை மறந்து இடர் செய்து செத்திடும் அந்தப் பூச்சி எது தெரியுமா?

“உலகே லாமோர் பெருங்கன(வு) அஃதுளே
உண்டு றங்கி யிடர்செய்து செத்திடும்
கலக மானிடப் பூச்சிகள்...”

ஆம். அவை மனிதப்பூச்சிகள்தாம்.

பூச்சிகளிலிருந்து விலங்கினத்துக்குத் தாவுகிறது கவிஞரது நெஞ்சம். நாய் முன் வந்து நிற்கிறது. நாய் நன்றி உடையதுதான். அந்த இயல்பில் மனிதனினும் அது உயர்ந்ததுதான். “மனிதர்க்குத் தோழன்” என்று பாரதியாரே பாராட்டியுமிருக்கிறார். ஆனால் அந்த நன்றியடைமையே அதனிடம் அமைந்துள்ள பெரிய குறையுமாகும். குறவன் வளர்க்கும் நாய் அறவோனைக் கண்டால் குரைக்கிறது; கள்ளன் வளர்க்கும் நாய் நல்லோனைக் கண்டால் பாய்கிறது. எனவே நாயின் நன்றி அறிவுத் தெளிவுடையது; அன்று; அறம் சார்ந்ததும் அன்று. உப்பிட்டவன் எவன் ஆயினும்—கொடியோனா யினும் கொலைஞாயினும்—தான் உள்ளளவும் அவனை நினைத்தல் அதன் இயல்பு. உப்பிட்ட அவனுக்காகச் சான்றோரையும் கடித்து அழிக்க அதுதயங்குவதில்லை. இந்தக் குறை. இத்தகு ‘நன்றி உணர்வு; வயிற்றுச் சோற்றுக்காக ஆங்கிலேயரிடம் கூவிவேலை செய்த பல-

பட்டதாரிகளுக்கு அன்று இருந்தது; இன்றும் அது மறைந்து விட்டதாகக் கூற இயலாது. சோறிட்டவனே சொக்கேசன் என நினைத்து உண்மை அறத்தையும் உயர்ந்த அருளையும் மறந்து நாட்டு நலனுக்குத்தொண்டு செய்யும் நல்லோரை அவர் காட்டிக் கொடுத்துக் காசு பெற முந்தின.ர் தன் பெண்டு, தன் பிள்ளை, சோறு, வீடு, சம்பாத்யம் அனைத்தையும் நாட்டுக்காகத் துணிந்து துறந்து, தொண்டாற்றும் நன்மக்களைக் கடுமைப் படுத்தி, கொடுமைக்கு உள்ளாக்கி வயிறு வளர்த்து வந்தனர் ‘படித்த நல்லவர்கள்’ என்ற பெயரோடு திரிந்த புன்மக்கள் சிலர். இதனைக் கண்டு குழறுகிறார் பாரதி ஓரிடத்தில் மட்டும் அன்று; பல இடங்களில், வாய்க்கும் போதெல்லாம் மனம் வெதும்பித் திட்டுகிறார். குழந்தை களுக்குக் கூறும் ஆத்திரிக்கூடியில் “‘ஞமலிபோல் வாழேல்’” என வழி வகுக்கிறார். மறவன் பாட்டில், “‘நாயும் பிழைக்கும் இந்தப் பிழைப்பு’” என மனம் நெகிறார். விஞ்சு துரைக்கு விடையிறுக்கும் பாடலில், “‘நாய்களோ பன்றிச் சேய்களோ’” என உளம் கொதிக்கிறார்.

நாயிடம் இயல்பாக இன்னொரு குறையும் உள்ளது. அதனையும் பாரதியார் காணத் தவறவில்லை. உணவைத் தேடி, ஊன் இன்பத்தை நாடித் தெருத் தெருவாய் நெறி இன்றித் திரிதலே அந்தக் குறை, உண்டிக்குத் திரியும் மனித விலங்குகளை “‘நாயெனத் திரி ஒற்றர்’” என்றும் நெறியற்ற மாணிட மிருகத்தை, “‘நாம் மகனாம் துரியோ தனன்’” எனவும் பாரதியார் பழித்துரைக்கிறார்.

ஆனும் பெண்ணும் இயற்கையின் படைப்பு இயற்கை உயிர் எதனிடத்தும் இந்த ஆண் தன்மை பிரிந்தோ இணைந்தோ கொண்ப்படுதல் இயல்ல. மக்கள் கூட்டத்திலும் ஆண்மக்கள் பெண்மக்கள் உளர். ஆனால், சிற்சிலபோது இயற்கையை எதிர்த்த, மறுத்த, ஏய்த்த-

காரணத்தாலோ என்னவோ ஆண் தன்மை அற்ற ஆனும் பெண்ணியல்பு இல்லாப் பெண்ணும் பிறந்து விடுகின்றனர். இவர்களே பேடி என்றும் அவி என்றும் அழைக்கப் பெறுகின்றனர். இவர்கள் படைக்கும் ஆற்றல் அற்றவர்கள்; ஆணாக, பெண்ணாக, மணந்து கொண்டு மங்கலமாம் மக்களைப் பெற்று மகிழும் படைப்பாற்றல் அற்றவர்கள்.

மேலே கூறியது உடல் கூறுகளில் அமைந்துள்ள பேடித் தன்மையை விளக்குவது. உளக் கூறுகளிலும் இத்தகு பேடிமை அமைந்துவிடுதல் உண்டு. அவ்வாறு அமையப் பெற்றவர்கள் சொந்தமாகச் சிந்தித்து, தெளிவாகத் துணிந்து, திண்மையாக நின்று செயலாற்றும் திறன் அற்றவர்கள் கொள்கை அற்றவர்கள்; தம் தனித் தன்மையை விற்பதற்கு விரையும் இயல்பினர், இவர்களை,

“நரியுயிர்ச் சிறுகேவகர். தாதர்கள்
நாயென னத்திரி ஒற்றர், உணவினைப்
பெரிதெ னக்கொடு தம்முயிர் விற்றிடும்
பேடியர்...”

என்று இழித்துரைக்கின்றார்.

புதியன கண்டு நாட்டின் வாழ்வையும் வளத்தையும் புதுப்பித்து, நாட்டுப் பற்றையும் பயணையும் வளர்க்காத கல்வியைப், ‘பேடிக் கல்வி’ என்று தூற்றுகின்றார்.

“முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்
முன்னாடு ருக்குமிங் நாளின் இகழ்ச்சியும்
பின்னர் நாடுறு பெற்றியுங் தேர்கிலார்
பேடிக் கல்வி பயின்றுமல் பித்தர்கள்”

பெறுதற்கு அரிய மாணிடப் பிறவி பெற்றும் நல்லன எண்ணி, நல்லன சொல்லி, நல்ல குறிக்கோள் கொண்டு நல்வாழ்வு வாழாது போலி வாழ்வு வாழ்ந்து பொய் யாய்க் கனவாய்ப் பழங்கதையாய் மெல்ல மாய்ந்து மறை யும் மக்களை, வேடிக்கை மனிதர். போலி மனிதர் மனித வேடந்தாங்கிய நடிகர் என்றிவ்வாறு பாரதி கருதுகிறார்.

நாள்தோறும் பலவேளை வயிற்றை நிரப்ப ஓய் வின்றிக் காலமெல்லாம் உழைத்து, ஒழுக்கமில் கிழோரைப் பற்றிச் சூழ்ந்து, இழுக்குமிகு சின்னஞ்சிறு அற்பக் கதை களைப் பேசி, தான் வருந்தி, அமைதியுறாது அழுக்காறு கொண்டு அயலான் வருந்தத் தீய செயல் பல செய்து, நல்ல செயல் பல செய்தலால் நல்ல பண்பு பலவற்றோடு வாழ்தலால் முதுமையுறாது நரையாலும் திரையாலும் கிழத்தன்மை அடைந்து, வானுறையும் தெய்வத்தோடு வைக்கப் பெறும் பேற்றினை இழந்து இரக்கமில் கொடுங் கூற்றுவனுக்கு இரையாகும் மனிதரை,

“தேடிச் சோறுநிதந் தின்று—பல

சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி—மனம்

வாடித் துன்பமிக உழன்று—பிறர்

வாடப் பலசெயல்கள் செய்து—நரை

கூடிக் கிழப்பருவம் எய்தி—கொடுங்

கூற்றுக் கிரையெனப்பின் மாயும்—பல

வேடிக்கை மனிதர்....”

என்ற இடித்துரைக்கின்றனர்.

யானைக் காலனையும் பானை வயிற்றனையும் மாங்காய்த் தலையனையும் குழந்தைகள் வியப்போடு வேடிக்கை பார்ப்பர். இயற்கைக்கு மாறுபட்ட, இயற்கை

ஒழுங்கிலிருந்து வேறுபட்ட எதுவுமே விந்தையாய்த் தோன்றி நகைப்பினைத் தருதல் இயல்பு. தான் வாழும் கால இயற்கையை அறிந்து கொள்ளாது, “சிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்” எனும் சான்றோர் கருத்து இயற்கையையும் தெரிந்து கொள்ளாது பெண்ணினத்தை அடிமை என எண்ணி, அவரைத்தான் வகுத்துக்கொண்ட மூடக் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்பக் கொடுமை செய்வோன் அறிஞர் கண்களுக்கு விந்தை மனிதனாக, பழுனாகக் காட்சி தருகின்றான். அவர்களை,

“ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமைஎன் (இ) எண்ணியிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்;
வீட்டுக்குள் மேபெண்ணைப் பூட்டிவைப் போமென்ற விந்தை மனிதர்.....”

எனப் பாரதி படைத்த புதுமைப் பெண்கள் எள்ளி நகைத்துக் கும்மியடிக்கின்றனர்.

மனிதனை ஆண்டவன் மூளையோடு படைத்துள்ளான்; மனிதர்க்கு ஞானத்தைக் கொடுத்துள்ளான். அதனைக் கொண்டு வாழ்வாங்கு வாழ்தல் அவன் கடமை இந்த உலகில், தான் வாழ்கின்ற இந்தக் காலத்தில். இப் பொழுதே ஆன்ம விடுதலைக்கு முயலாது, ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஒவாது செல்லும் வாய் எல்லாம் செய்யாது, அவம் செய்து வாழ்நாளைப் பாழ்நாளாக்கும் மக்களைப் பித்த மனிதர் என்று ஏசுகிறார்.

“செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்
கோந்திடலா மென்றே எண்ணியிருப்பார்
பித்த மனிதர்.....”

என்பது பித்தர்க்கு அவர் தரும் விளக்கம் ஆகும்.

இவ்வாறு பேடியர் பித்தருக்கு இடையே வாழ்ந்த பாரதியார் மானிடத் தன்மையைப் பற்றிச் சிந்தித்தார். அழியாத வாழ்வே, ‘உளதாகும் சாக்காடே’ மானிட னுக்கு உரிய தலையாய குணம் என்பதைக் கண்டார். நிலைத்த குறிக்கோள் ஒன்றில் ஈடுபட்டு இயங்காது, அன்றாட வயிற்றுப் போராட்டத்தில் சிக்கிச் சிடைந்து, கால வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து அழியும் மனிதரை அவர் செத்த மனிதராகக் கொள்கிறார். இவ்வாறு சில தினங்கள் இருந்து மறைவதில் சிந்தை செய்து சாகாது. என்று முள் தென்றமிழில் இனிய காவியம் இயம்பி, நின்று நிலை பெற்றுத் தமிழ் இலக்கிய உலகிலே விளங்கும் கம்பரையே பாரதியார் ‘மானுடன்’ என்று பாராட்டுகிறார்.

இந்த மானுடத் தன்மையைப் பாரதியாருக்குக் கற் பித்தவரும் கம்பர்தான் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில், ‘தருமத் தின் தனிமை தீர்ப்பான் தன் உருக்கொண்டு நின்ற’ தகை சால் இராமனைக் கண்ட கனக வாள் நிறத்தினன் ஆகிய கதிரவன் சேய் சுக்ரீவன், நிறை குணத்தினன், நேரிய வாழ்வினன் ஆகிய இராமன் பால் ஈடுபட்டு,

‘ஆறுகொள் சடிலத் தானும்,
அயனும் என்று இவர்கள் ஆதி
வேறுள குழுவை எல்லாம்
மானுடம் வென்றது.....’

என மானுடத்தின் மாய்விலாக் குண நிறைவை, தேய் விலாக் குறிக்கோள் வாழ்வை என்னி வியந்து கூறு கிறான். கல்வியிற் சிறந்த கம்பரிடம் இங்குக் கண்ட அந்த மானுடத்தைப் பாரதியார் அவருக்கே அளித்து அணி செய்துள்ளார். ‘கம்பன் என்றொரு மானிடன்

வாழ்ந்து' பெருமையை அறியாத, நோக்கத்தை அறியாத அக்கால மாணவர் உலகைக் கண்டு பாரதியார் மனம் புழுங்குகிறார். இவ்வாறு கம்பரிடம் பாரதியார் கற்ற தும், பாரதியால் கம்பர் பெற்றதும் தமிழ் இலக்கியத்தில் அழியாத மானுடமாய் அமைந்து திகழ்கிறது.

8 “குடும்ப விளக்கு”

“மனைக்கு விளக்கம் மடவார்,” இல்லாள் அகத் திருப்ப இல்லாதது என்? “புகழ் புரிந்த இல் இலோர்க்கு இல்லை ஏறுபோல் பீடு நடை” என்பர் பொய்யாமொழி யார். வீட்டின் வெற்றியும் தோல்வியும் பெருமையும் சிறுமையும், புகழ்வும் இகழ்வும் சுருங்கக்கூறின் வாழ்வும் தாழ்வும் இல்லத் தலைவியைப் பொறுத்தே அமைந்துள்ளன.

நல்ல இல்லத் தலைவியைப் பெறாத வீடு வீடாகாரு; அது காடு. அத்தகைய வீட்டை இருண்ட வீடாகப் படைத்துக் காட்டும் பாரதிதாசனார் ஒளி மிக்க வீட்டையும் உருவாக்கிக் காட்டுகிறார். அதுவே “குடும்பவிளக்கு” எனும் நூலாகும் அந்த நூலுள் திகழும் குடும்ப விளக்கே தங்கம். நெறி நின்று இறுகலிலும் அருள்கொண்டு உருக விலும் அவள் தங்கம். தங்கத்தின் வாழ்வு பாரதி தாசனார் கண்ட, கண்டு கொண்டிருந்த, காணவிழைந்த தமிழ்க் குடும்ப பெண்ணொருத்தியின் தற்கால வாழ்வாகும்.

தங்கத்திடம் பாரதிதாசனார், கண்ணகியிடம். நிறைந்திருந்த கற்பியல்பைக் காண்கின்றார். அறக் கற்பாக அன்று; அமைந்த கற்பாக, மாதவியிடம் குடி கொண்டிருந்த கலைத் திறத்தைக் காண்கின்றார்; ஆரவாரக் கலையாக அன்று.அடக்கக் கலையாக.

தங்கம் பண்டைப் பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கிறாள்; அதற்காக இன்றைய நாகரிகத்தை எதிர்ப்பவள் அல்லன். திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கு அவள்பால் உண்டு; ஆனால் செறிந்த அன்புப் பெருக்கும் கொண்டு திகழ்கின்றாள்.

“காதல் ஒருவனைக் கைப்பிடித்து அவன் காரியம் யாவினும் கைகொடுக்கும்” பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்தான் அவள்; ஆயினும் அவளைத் தன் தனித் தமிழ்ப் பெண்ணாகப் படைப்பதிலும் அவர் வெற்றி கண்டிருக்கிறார்.

காதல் கடமை எனும் இரு கரைகளுக்கு இடையே செல்லும் ஓர் ஆறு போன்றது கற்பு வாழ்வு. காதல் சிறந்து கடமை தாழினும், கடமை சிறந்தது. காதல் தாழினும் கற்பு கரை கடந்துவிடுகிறது. வாழ்வுப் பயிர் ஆழ்ந்து மூழ்கி அழுகி அழிந்துவிடுகிறது. அன்றேல் வறண்டு கருகி எரிந்து போய் விடுகிறது. தங்கத் தின்பால் இந்த இரு பண்புகளும்—காதலும் கடமையும்—இன்றுக்கு ஒன்று துணையாய், அளவோடு ஒத்தமைந்து வாழ்வுப்பயிரை வளர்த்து வருகின்றன.

தங்கத்தின் வாழ்க்கை தனிவாழ்க்கை அன்று. அங்கு மாமன் மாமி குழந்தை குட்டிகள் எல்லாரும் குழுமி உள்ளனர். அந்த வீட்டில் மாவரைக்கும் எந்திரமோ மின் ஆற்றவின் தந்திரமோ எதுவும் இடம் பெறவில்லை. வீட்டுவேலை செய்ய வேலைக்காரியோ வீதி வேலை செய்யக் கூலிக்காரனோ எவரும் இல்லை. “புலர்ந்திடப் போகும் பொழுது கட்டிலில் மலர்ந்த அந்த மங்கையின் விழிகள் புலவிதழில் போய் ஒடுங்கும்” இரவுவரை ஓயாத பல வேலைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவளுக்கு காத்திருக்கின்றன.

அரிமாக் கோலம் அமைத்தல்; யாழில் ‘வாழிய வையம் வாழிய’ என்று இசைத்துப் பள்ளி எழுப்பல்; மாடு கறத்தல்; செம்புத் தவவையை செழும்பொன் ஆக்கல்; பற்ற வைத்த அடுப்பில் அப்பம் விளைத்தல்; நின்ற திருக் கோலப் பொன்னின் சிலைகளை நன்னீராட்டல்; பழத் தொடு பண்டம் படைத்தல்; பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லித்தரல்; புன்னை இலைபோல் புதையடிச் செருப்பு கள் சின்னவர் கால்களில் செருகி, சிறு குடை கையில் தந்து பள்ளிக்கு அனுப்பல்; பொத்தலும் கிழிசலும் தைத்தல்; ஓட்டடைக் கோல் கொண்டு கட்டிய சிலந்திக் கூடு களைத்தல்; மரச்சாமான் பழுது பார்த்தல்; நாத்தியார் வீடு சென்ற மாமன் மாமியர்க்கு வரவு கூறி, அவர் கொணர்ந்ந பண்டங்களை ஒழுங்கு படுத்தல்; மாமன் நோய் தீர மருந்து தரல்; கடை சென்று காய்கறி வாங்கல்; அவரவர்க்கு ஏற்றாற்போல் சமைத்தல்; பள்ளிவிட்டுப் பிள்ளைகள் வந்ததும் அவர் உடை மாற்றல்; நண்பகல் உணவு அளித்தல்; உண்டபின் ஓய்வின்போது யாழ் மீட்டல்; கணவருக்காகக் கடைசென்று பணி செய்தல்; மாடுகன்றுகளுக்குத் தீனி வைத்தல், உறி விளக்குகள் துவக்கல்; மாலையில் வீடு வந்த குழந்தைகளுக்குச் சிற்றுணவு அளித்தல்; கடற்கரைக்கு அவர்களை அழைத்துச் செல்லல்; கரும்பான இரவு தன்னை திருவிளக்கு ஏற்றிவந்து தெருவிலே வரவேற்றல்; அழுத்தத்தை விளைவு செய்தல்; மாமன் மாமிக்கு உண விடல்—இப்படி எத்துணையோ கடமைகள் ஒன்றன்னின் ஒன்றாகக் காத்திருக்கின்றன. இத்தனைக் கடமைகளுக்கு இடையேயும் காதல் கரை தாழாமல் அவள் வளர்த்துச் செல்கிறாள். “துளிதேன் சூழும் களி வண்டு போலக்” கணவன் மணவழகனை அவள் காதல் விழிகள் சுற்றி வட்டமிடுகின்றன. “கழுத்துவரை உள்ள கரிய தலை மயிர் மழுக்குவீர் அத்தான்” என அன்புரிமையோடு

அவள் அவனுக்கு அறிவுரை தருகிறாள். கணவன் கடைக்குச் சென்றபின் சமையல் செய்யத் துவங்குகிறாள்; அங்கும் காதல் கணிகிறது. கொண்டவன் உண்டலை எண்ணி எண்ணி இறும்புது எய்துகிறது அவள் நெஞ்சம்.

“பொருளையும் பெரிதென் றெண்ணாள்;
பூண்வேண்டாள்; தனைம் ணாந்தோள்
அருளையே உயிரென் றெண்ணும்
அன்பினால், வறுத்தி றக்கும்
உருளைநற் கிழங்கில், தன்னை
உடையானுக் கிழுக்கும், ஆசைத்
திருவுளம் எண்ணி எண்ணிச்
செவ்விள நகைசெய் கின்றாள்.”

உடல் கவர்ச்சி காதல் வாழ்விற்கு ஒரு துவக்கம்; அவ்வளவே. முடிவு அதுவன்று, அதிலிருந்து மனிதன் உள்ளத்தால் உயர்ந்தோங்கிச் சென்று வாழ்வின் குறிக் கோளை, அழியா அன்பாம் அழகை அடைய வேண்டும் என்கிறார் இயற்கையைப் பாடும் கவிஞர் வோர்ட்சு வொர்த் (Wordsworth) என்னும் மேல் நாட்டு அறிஞர்.

“Learn by a mortal yearning, to ascend
Seeking a higher object. Love was given
Encouraged, sanctioned, chiefly for that end”

(Laodamia)

நிலையற்ற புற அழகு தேயத் தேய நிலையான அக அன்பு மலர வேண்டும் அந்த அன்பின் பெருக்கு— காதலின் சிறப்பு தங்கப் பாட்டி வாழ்வில் நன்கு

விளக்கம் பெற்றுள்ளது. அவள் புற உடலோ தேய்ந்து கூனிக் குறுகி ஒடுங்கிவிட்டது. “அன்புடல் அறத்தால் தேய்ந்த ஆயிரம் பிறை முதாட்டி” ஆகிவிட்டாள் அவள். ஆயினும் உள்ளமோ,

“அறம்செய்த கையும் ஓயும்!
மக்களை அன்பால் தூக்கிப்
புறம்போன காலும் ஓயும் !
செந்தமிழ்ப் புலவர் சொல்லின்
திறம்கேட்ட காதும் ஓயும் !
மறவனைச் சுமக்கும் என்றன்
மனமட்டும் ஓட்டல் இல்லை”

என மணவழகு தாத்தாவையே எண்ணி எண்ணிச் சுற்றி சுழல்கிறது. அவன், அவள் நெஞ்சமஞ்சத்தே உறங்குகின்றானாம்; மனக் கானகத்தே மான் போல உலவுகின்றானாம்; என்றும் தேன்மழை பொழிகின்றானாம்.

இராமாயணத்தில் சுந்தரகாண்டம் சிறந்தது என அனைவரும் அறிவர். பிற காண்டங்களில் எல்லாம் புறத்தே அலைந்து திரிந்த இராமன் அந்தக் காண்டத்தில் அசோகவனைச் சீதையின் அகத்தே அமைந்து விளங்குகிறான். மலர்மகள் உறை மார்பனான திருமால் இராமாவதாரத்தில் மட்டும் மணமகள் நெஞ்சுள் உறை மணாளனாக அமர்ந்து பொலிகின்றான். அசோகவனைச் சீதையின் அன்பு மொழிகள்—“அருந்தும் மெல்லடகு யாரிட அருந்தும்; விருந்து கண்டபோது என்னுறுமோ” என விம்மும் அவல மொழிகள்—இதனை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அந்த அன்புக் காட்சி தங்கத்துப் பாட்டி யின் சொற்களில் மேலும் மெருகேறி இலங்குகிறது.

தங்கத்தின் மங்கைப் பருவ நினைவுகளில் பெண்மையின் இன்ப வாழ்வன நுட்பம் பொதிந்து விளங்குகிறது என்பது.

‘‘தொப்பென்ற ஒசை கேட்டால்
துயருறும் என்றும், சாற்றில்
உப்பொன்று குறைந்தால் உண்ணல்
ஓழியுமே என்றும், ஒன்றை
உப்பெனில் ஓப்பா விட்டால்
உடைபடும் உள்ளம் என்றும்,
தப்பொன்றும் இன்றி என்றன்
தமிழனை அன்பாற் காத்தேன்’’

என்ற அடிகளில் நன்கு தெளிவாக்கப் பெற்றுள்ளது.

அயலவள் கண்படாமல் வாழ்நாள் எல்லாம் அவனை அவள் காத்துவந்தாளாம். இந்த அடிகளைப் பார்த்தாசனார் பாடும்பொழுது கண்ணகியின் கவலை தோய்ந்த முகம் அவர் கண்முன் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

‘‘வெயில்பட்டால் உருகிப் போகும்
மெழுகினால் இயன்ற பாவை !
பெயும்மழை பட்ட போதே
கரையும்கற கண்டின் பேழை !
புயல்பட்டால் நிலைகொள் எாது
ழூம்பொழில் ! என்ம ணாளன்
அயலவள் கண்பட் டால்சீர்
அழியும்என் றன்பால் காத்தேன்.’’

இவ்வாறு, மணவழகன் கட்டிளங் காளையாக விளங்கிய பருவத்தும், அவன் தாத்தாவாகித் தட்டுத்

தடுமாறும் காலத்தும் அவன்பால் கொண்டிருந்த காதலி லும் அவனுக்குத் தான் செய்யும் கடமையிலும் குறையற்ற பெண்ணாக, மாசற்ற பெண்ணாகத் தங்கம் மின்னிப் பொலிகின்றாள்.

இப்படி இளமையிலும் முதுமையிலும் காதலும் கடமையும் கலந்து சிறந்த கற்புக்குரியவளாகிய தங்கத் தலைவியின்பால் கலை நலமும் குடிகொண்டிருந்தது. யாழ்க் கலையில் அவள் கைவந்தவளாகக் காட்டப் பெறுகிறாள். அக் கலை, மாதவி வாழ்வில் அமைந்தது போல் ஊருக்கும் ஊழுக்கும் உரியதாய் அமைந்து ஒழியாமல், இல்லற வாழ்வுக்கும் இணைந்த இன்பத்திற்கும் துணையாக அமைந்து வளர்கிறது.

கோலம் இட்டு குளிர்ந்தை சிந்தி, பொழுது புலர்ந்த புதுநாள் தோற்றுத்தைப் பெற்ற மக்கட்கும் உற்ற மணாளர்க்கும் உணர்த்தும் முறையிலே அவளுடைய கலை உளமும் வளமும் புலப்படுகின்றன.

“இல்லத் தினிலே ஏகினாள்; ஏகி
யாழின் உறையினை எடுத்தாள்; இசையில்
“வாழிய வையம் வாழிய” என்று
பாவலர் தமிழில் பழச்சுவை சேர்த்தாள்.”

பெண்ணின் பெருமை பேசவந்த திரு.வி. கலியாண சுந்தரனார் தாய்மையின் பெருமையில் தன்னை இழந்து விடுகின்றார்; அங்கே தெய்வத் திருக்காட்சியைக் கண்டு தொழுகின்றார். தொழுகைக்கு உரிய நல்ல தாயாகத் தங்கமும் ஒளிர்கின்றாள். பாரதிதாசனார் பிறிதொரு தனிப்பாடவில் கூறுவதுபோல் அவள் உள்ளாம் தூயது; பெரியது; தொல்லுலக மக்கள் எல்லாம் ஒன்றே என்னும் தாய்மைத் தன்மையது.

குழந்தைகளைத் தங்கத்துத் தாய் குளிப்பாட்டு கிறாள். “காய்ச்சின நீரொடு நெல்லி கடாரத்தில் பூரித்து வைத்தேன், வாய்ந்த புகழ்மணி வண்ணா! மஞ்சனம் ஆடநீ வாராய்!” என வருந்தி அழைத்துத் தன் கண்ணக் குழந்தைக்கு நீராட்டும் பெரியாழ்வா ருடைய அன்புப் பெருவெள்ளம் நம் நினைவிற்கு வருகிறது. சிலப்பதிகார மாங்காட்டு மறையவன் கண்ணாரக் கண்ட காட்சியைப் பின்வரும் அடிகளில் நாம் மனமாரக் கண்டுகளிக்கின்றோம்.

“பிள்ளைகாள் என்றனள்; கிள்ளைகள் வந்தனர்! தூய பசும்பொன் துகளினைப் போன்ற சீயக் காய்த்துகள் செங்கையால் அள்ளிக் சிட்டுக் காட்டியும் சிறுகதை சொல்லியும் தொட்டுத் தேய்த்துத் துளிருடல் நலங்காது நின்ற திருக்கோலப் பொன்னின் சிலைகட்கு நன்னீ ராட்டி...”

சீராட்டி உணவுட்டித் தன் சிறுவர்களைப் பள்ளிக்கு அனுப்பி வைத்தாள். ஆனால் அவள் நெஞ்சமோ அந்தக் குழந்தைகளைப் பின்பற்றிச் சென்று ‘புறம் புறம் திரிகிறது’ பின்வரும் அடிகளில்:

“பள்ளிக்குச் சென்றி ருக்கும் பசங்களில் சிறிய பையன் துள்ளிக் குதித்து மான்போல் தொடர்ந்தோடி வீழ்ந்தா னோன்று(று) உள்ளத்தில் நினைத்தாள்; ஆனால் முத்தவன் உண்டென் றெண்ணித் துள்ளினாள் அச்சங் தன்னை!”

இந்த தூய தாய்மை, பெரிய தாய்மையாக வடி வெடுக்கிறது பின்வரும் வரிகளில். ‘என் மாமன் மா மி

இனி வாழப்போகும் நாட்களோ சில; தான் வாழும் நாட்களோ பல. எனவே இனிவரும் எதிர்காலம் நோக்கின், அம்முதியோர் இளையோர்தாமே. எனவே எனக்கு அவர் பிள்ளைகள்' இப்படி எண்ணுகிறது அந்தப் பேருள்ளாம்.

“இனிவாழும் நாள்கி னைத்தாள்

இனையவா மாமன் மாமி;

நனிஇரங் கிடுதல் வேண்டும்;

நானவர்க்கு) அன்னை போல்வேன்.”

கட்டிலன்றை, கணவர்க்கு அருகில் அமர்ந்திருக்கும் அந்தக் கற்புக் காதலியிடம் உலகமெலாம் ஒன்றென்னும் மாபெருந் தாய்மை நெஞ்சம் மலர்ந்து கமழ்கிறது

“அதிகாலை தொடங்கிநாம் இரவு மட்டும்

அடுக்கடுக்காய் நமது நலம் சேர்ப்ப தல்லால்

இதுவரைக்கும் பொதுநலத்துக் கென்ன செய்தோம்?”

என்று தலைவனைத் தங்கம் கேட்கிறாள்.

பாரதியின் தாசனாக விளங்குகின்ற சுப்புரத்தினம் அவர்கள் படைத்த தங்கமும் பாரதியின் புதுமைப் பெண்ணாகப் பொலிகின்றாள். “அவன் காரியம் யாவி னும் கைகொடுக்கும்” பண்பைப் பார்க்கிறோம் தங்கத் திடமும்.

உண்ட களைப்பில் நண்பகல் உறங்க விரும்பும் மணவழகன் மனையாள் தங்கத்தை நோக்கி, “கண்ணல்ல நீதான் சற்றே கடைக்குப்போ” என்று அன்பாக வேண்டுகின்றான். கருத்துப் போன்றாளாகிய அவளும் கடைக்குச் சென்று,

“களிப்பாக்குக் கேட்பார்க் கீங்கு
 களிப்பாக்கிக் கடனாய்த் தந்த
 புளிப்பாக்கி தீர்ந்த பின்பு
 கடனாகப் புதுச்ச ரக்கை
 அளிப்பார்க்குப் பணம்அ ஸித்து”

அவனுக்குத் துணை செய்கிறாள்.

“என்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே” என்று
 பாடினாள். சங்ககாலப் புலமைச் செல்வி பொன்முடியார்.
 சான்றோன் ஆக்கலும் தன்பாற் கடனே என எண்ணிச்
 செயலாற்றுகின்றாள் புதுமைப்பெண் தங்கம்.

“பாடம் சொல்லப் பாவை தொடங்குகிறாள்
 அவள்வாத் திச்சி அறைவீடு கழகம்
 தவழ்ந்தது சங்கத் தமிழ்ச்சவை; அள்ளி
 விழுங்கினார் பிள்ளைகள்.”

வீட்டுக்கு வந்த விருந்தினர்களுக்கு இன்று மலர்ந்த
 இலக்கியங்களையும் தொன்று வந்த நன்னூற்களையும்
 நல்குகிறாள். மலர்க்குழலி அம்மையோடு உரையாடும்
 போது சொல்தொறும் சொல்தொறும் புதுமை
 பூக்கிறது; பெண் கல்வியின் பெருமை மணக்கிறது.

“கல்வியில் லாது பெண்கள்
 களர்சிலம்; அங்கி லத்தில்
 புல்விளைங் திடலாம், நல்ல
 புதல்வர்கள் விளைதல் இல்லை.”

சமையல் தொழிலைக் கலையாக்கி உலக ஒருமைக்கு
 ஒரு கருவியாக அதனைக் காண்கிறது அவள் அழகு
 நெஞ்சம். “மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு”
 எனும் வள்ளுவர் கருத்துக்குப் புது மெருகு தருகின்றாள்
 தங்கம். கட்டுடல் பெற்று வாழ, கல்வியில் சிறப்புற,

ஒழுக்கத்தில் உயர்வு பெற, சமையற்கலை துணை செய்யும் என்கிறாள் ஏறுபோல் பீடுநடை ஆண்கள் பால் அமைவதுபோல் தங்களிடம் வீறாப்பு அமையச் சமையற்கலை இன்றியமையாதது என்கின்றாள்.

“வீறார்ப்பு வாழ்வு தன்னை
மேற்கொண்டார் என்றால் அன்னார்
சொறாக்கிக் கறிகள் ஆக்கிச்
சுவைஆக்கக் கற்ற தால்ஆம்!”

மகன் வேடப்பன் காதல் நெஞ்சுணர்ந்து களிக்கும் தாய்மைப் புதுமையைக் காண்கின்றோம் தங்கத்தினிடம். ‘திருமணத்திற்கு ஒப்புவளோ’ என ஏங்கும் அவன் காதலி நகைமுத்தை நோக்கி,

‘நானோ மறுப்பேன்
நகைமுத்தே? என்மகனைத்
தேனே, உயிரென்றாய்
சேயவனும் அன்புகொண்டான்
மானே மயிலே
மருமகளே என்வீட்டு
வானே நிலாவே
மகிழ்வென்றாள் தங்கமுமே!’

என்று கூறும் இந்தத் தொடர்கள் தங்கத்து மாமியின் தனிச் சிறப்பைக் காட்டுகின்றன.

பாரதியின் புதுமைப் பெண்ணாகப் பொலியும் தங்கம் பாரதிதாசனாரின் தமிழ்ப் பெண்ணாகவும் திகழ் கிறாள். யாழில், வைகறை யாமத்தில் “கமழுக் கமழுத் தமிழ்ச் சுவை” பாடுகிறாள். அதில் ‘தெளி தமிழ்’ உலா வருகின்றது.

தங்கத்துப் பாட்டியின் தாலாட்டில் தமிழ் வாழ்வும் தமிழ்ப் புலமைச் செல்வியர் வரலாறும் தவழ்கின்றன :

“ஆன்டும்தமிழ் வறுமை
அண்டாது காக்கவந்த
எண்டிசையும் போற்றும்
இளவெயினி நீதானோ? ”

“தக்கபுகழ்ச் சோழன்
தறுகன்மை பாடியவன்
நக்கண்ணை என்பவரும்
நீதானோ நல்லவளே? ”

என்றெல்லாம் பலவாறு பாராட்டித் தாலாட்டுகிறாள்.

எனினும், தலைவனையும் தமிழையும் ஒப்பிட்டு உணரும் போது தமிழினும் இனிதாகத் தன் தலைவனது அன்பைக் காண்கிறது அவன் பெண்ணுள்ளாம். அந்த ஆழ்ந்தகன்ற அன்புக் காட்சியில், தெய்வம் தொழுாது கணவற் தொழுதொழும் தமிழ்ப் பெருங்கற்பும், சூரிய குண்டம், சோமகுண்டம் மூழ்கல் “பீடன்று” எனும் பெருந் தமிழ்ப் பெண்மையும் களிநடம் புரியக் காண்கிறோம்.

“தணல்நிற மாம்பழுத்தில்
தமிழ்நிகர் சுவையைக் கண்டாள்
மணவாளன் அருமை பற்றி
மனம்ஒரு கேள்வி கேட்க,
இணையற்ற அவன் அன் புக்கு
நிகராமோ இவைகள் என்றாள்.”

எளிய நடுத்தரக் குடும்பப் பெண்ணாகத் தோன்றும் தங்கம் இவ்வாறு “மனைக்கு விளக்காகிய வானுதல்”

மடந்தையாக ஒளிர்கிறாள். “அறிவுத் திருவிளக்கு” என மாமனாரால் மனமார வாழ்த்தப் பெறுகிறாள்; ‘‘நான் நல்லன்; என் மனைவி நனி நல்லன்,’ எனப் பல்லாண்டு பயின்று உடன் வாழ்ந்த மனவழகு தாத்தா வின் பாராட்டுக்கு உரியவளாகிறாள்; பாரதிதாசனாரின் ‘குடும்ப விளக்காக’ அழியா அழகொடு, கற்பார் நெஞ்சத்தே பண்புமிகு பழமை எனும் நெய்யில் போற றத்தகு புதுமை எனும் திரிபற்றிச் சுடர்விட்டுத் திகழ்கின்றாள்.

9. வாய் வன் காக்கை

அன்றொரு நாள் புகை வண்டியில் போய்க் கொண்டிருந்தேன். ஏதோ ஒரு நிலையத்தில் வண்டி நின்றது. தொலைபேசித் துறையில் பணி செய்யும் என் நண்பன் ஒருவன் அந்த நிலையத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். எட்டிப் பார்த்தேன். என்னைக் கண்டதும் நான் இருந்த பெட்டியில் ஏறிக் கொண்டான். அது அவன் சொந்த ஊர் அன்று. அவன் பணி செய்வதோ சென்னையில். எனவே “எங்கே...இப்படி?...” என்று இழுத்தாற் போல் கேட்டேன். “இல்லை. இந்த ஊர் நிலையத் தொலைபேசியில் ஏதோ கோளாறு என்று செய்து வந்தது; சீர் செய்ய வந்தேன்” என்று கூறி நிறுத்தாமல் மேலும் தொடர்ந்தான்.

“இந்தப் பருவங்களில் காக்கைகளினால் எங்களுக்குப் பெருந் தொல்லை. அவை முட்டை இடும் காலம் இது தான். இந்தக் காலம் எங்கள் துறையினருக்குக் கெட்ட காலம். காக்கைகள் முட்டை இடுவதற்காகத் தொலைபேசிக் கம்பங்களில் கூடு கட்டத் துவங்கும். சில சமயம் எங்கேயோ பொறுக்கிக் கொண்டு வந்த கம்பிகளைத் தொலைபேசிக் கம்பிகளுக்கு இடையே வைத்துக் கூடு கட்டிவிடும். அதனால் ஓர் ஊருக்கு ஒருவர் பேசும் ஒலி வேறோர் ஊருக்கு மற்றொருவருக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடும். இதுவாவது கேட்ல்லை. இதனினும் கொடியது

வேறொன்று உள்ளது. சில சமயம் கூடு கட்டுவதற்கு வசதியாகத் தொலை பேசிக் கம்பிகளைக் காகங்கள் முறித்து விடுகின்றன; வளைத்து விடுகின்றன; தம் அலகு களால் துண்டாடி விடுகின்றன. இதற்காக நாங்கள் சில சமயம் கையில் கம்புகளை வைத்துக்கொண்டு காக்கை ஓட்ட வேண்டியுள்ளது' என்றான். அதற்குள் அடுத்த நிலையம் வரவே வண்டி நின்றது. பணி இருப்பதாகக் கூறி அவன் இறங்கிப் போய்விட்டான். அவன் கூறியது ஒரளவு உயர்வு நவிற்சியாகக் கூட இருக்கலாம்.

அன்று முற்பகலில்தான் மாணாக்கர்க்கு ‘வெளிமான் துஞ்சியபின் பெருஞ்சித்திரனார் பாடிய, “கவி செந் தாழி...” எனும் புறநானூற்றுக் கையறுநிலைப் பாடலைக் கற்பித்திருந்தேன். அந்தப் பாடலில் வரும் “வாய் வன் காக்கை” என்ற தொடர் பளிச்சென என் நினைவுக்கு வந்தது. தொலைபேசிக் கம்பிகளைத் துண்டு செய்யும் அளவுக்கு ஆற்றல் வாய்ந்த காக்கையின் வளிய அலகுகள் என் கண்முன் நின்றன. ஓயாமல் ‘கா கா’ எனக் கரைவதால் அன்று; அதன் அலகுகளின் ஆற்றலை உணர்ந்தே சங்கச் சான்றோர் பெருஞ்சித்திரனார் ‘வாய் வன் காக்கை’ எனக் குறித்துள்ளார் என்ற உண்மை நன்கு தெளிவாயிற்று.

ஒன்றை உற்று நோக்கி உணர்ந்து பாடும் முறையில் சங்கப் புலவர்தம் அறிவுத் திறம் சிறந்து விளங்குகிறது. “சிறுகண் யானை” பெருந்தலைக் குருளை’ என உடலையும் உறுப்பையும் கணக்கிட்டு உரைக்கும் தொடர் கள் அந்த உண்மைக்கு அரண் செய்வனவாகும். ‘வாய் வன் காக்கையும்’ அதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

காகத்தை நெய்தல் நிலம் பறவையாகத் தமிழ்ப் பொருளிலக்கணம் கூறுகிறது. நெய்தல் தினைப் பாக்-

களில் காகத்தைப் பலமுறை காண்கிறோம். ‘என்று நீ அன்று நான்’ என்பது போல மனிதன் தொன்றிய காலந் தொட்டுக் காகமும் மனிதனோடு தொடர்புகொண்டு வாழ்ந்துவந்துள்ளது போலும். அவ்வாறே தமிழ் இலக்கியத்திலும் அன்று தொட்டு இன்றுவரை அது ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகிறது.

‘காகம் கரைந்தால் விருந்து வரும்’ என்பது ஒரு நம்பிக்கை. இன்றும்கூட நாட்டுப்புறத்தாரிடம் இந்த நம்பிக்கை ஆட்சி செலுத்திவருவதைக் காணலாம். அன்று, ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த சங்ககால மக்களிடையே இந்த நம்பிக்கை சிறப்பாக இடம் பெற விருந்தது.

தலைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேடத் தலைவன் சென்றான்; பல நாட்களுக்குப்பின் திரும்பி வந்தான். இடையீடுற்ற நாட்களில் தலைவி பிரிவால் பெரிதும் வாடி வருந்தினாள். அப்போது ஆறுதல் கூறித் தோழி ஆற்று வித்தாள்; அவ்வாறு ஆற்றுவித்த தோழியைத் தலைவன் நன்றி உணர்வோடு பாராட்டினான். அந்தப் பாராட்டு தலைக் கேட்ட தோழி, ‘அவன் வரவை முன்கூட்டியே தங்களுக்குக் கரைந்து அறிவித்த காக்கைக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோம்’ என “விருந்து வரக் கரைந்த காக்கை” என்ற தொடரால் குறித்தாள்.

விருந்து வரக் காக்கை கரைந்தது. அதற்கு நன்றி செய்தல் வேண்டும். மீண்டும் தலைவன் பிரிந்தால் அவன் வரவை அது கரைந்து காட்டவேண்டும் அன்றோ? அதற்காகவும் பலி தரல் வேண்டும். இத்தகு நன்றிப் பெருக்காலும், நலம் எதிர் நோக்காலும் துண்டப்பெற்றுக் காக்கைகள் கூடிவாழும் மரத்தருகே சென்று பொங்கலிட்டுப் பலிதந்து படைக்கும் வழக்கம் சங்ககால மக்க

விடம் நிலவியிருந்ததாகத் தெரிகிறது. நற்றினை 281 ஆம் பாடலில், ‘மாசில் மரத்த பலி உண் காக்கை’ என்ற தொடரிலும், 343 ஆம் பாடல்,

“நெடுவீழ் இட்ட கடவுள் ஆலத்து
உகுபலி அருந்திய தொகுவிரற் காக்கை”

எனும் அடிகளிலும் இந்த உண்மை குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

காக்கையைப் பரிந்து பலவாறு பாடியதாலேயே சிறப்புப் பெயர் பெற்றார் காக்கைபாடினியார். “தலை வன் வரக் கரைந்த காக்கைக்குப் பலியாக, வலிய தேர்க் குரிய நள்ளியின் கானகத்தே வாழும் பலவாகிய பசுக்கள் கறந்த பாலிலிருந்து கடைந்து எடுக்கப்பெற்ற நெய்யில் பொங்கிய, பாண்டியனது தொண்டி முழுவதும் வளைந்த வெண்ணெணல்லிலிருந்து குத்தி மழுக்கித் தீட்டித் திரட்டப் பெற்ற விரும்பத்தக்க நற்சோற்றினைப் பலியாக ஏழு கலத்தில் இட்டு ஏந்தித் தந்தாலும் அந்தக் காக்கை கரைந்ததால் தலைவி பெற்ற இன்பத்திற்கு ஈடாகாது” எனத் தோழி சூற்றாகக் காக்கைபாடினியார் பாடுகிறார் :

“திண்டேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்
பல ஆயங்க நெய்யின் தொண்டி
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெணல் வெஞ்சோறு
எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிது.....”

(குறுந்தொகை—10)

எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள் என நல்லார் யாவராலும் நாவாரப் போற்றப்பெறும் திருக்குறளிலும் காக்கையின் பண்பு பாராட்டப்பெறுகின்றது. வஞ்சி

யாது, பிற காகங்களையும் கரைந்து அழைத்து, கண்ட உணவைப் பகிர்ந்து உண்ணும் அதன் பண்பை “காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும்” என்ற தொடரால் காட்டுகின்றார் திருவள்ளுவர்.

சோறுட்டும் போது உண்ணாது அழுது வம்பு செய்யும் குழந்தைக்கு வேடிக்கை காட்டத் தமிழகத்துத் தாயர் காக்கையை அழைத்தல் மரபு. கண்ணனை மானசீகக் குழந்தையாகப் பாவித்துத் தாய்மை இனபத் தில் தினைத்த பெரியாழ்வார் கண்ணனது திருமுடியைச் சீர் செய்யுமாறும், ஆநிரை பின் செல்லும் அந்தச் சிறுவனுக்குக் கோல் கொணர்ந்து தந்துதவுமாறும் காக்கையை வேண்டிக் கொள்கிறார்.

“மாண்ட மனிதர்க்கு மக்கட் கடனாக இடும் பிண்டச் சோற்றையும், துர்தேவதையைச் சாந்தி செய்யப் பலியாகத் தரப்பெற்ற நீர்ச் சோற்றையும் உண்டற்காக அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிகின்ற காகமே! நீ இனி அவ்வாறு திரியாதே வாழ்வு வயிற்றோடா முடிந்து விடுகிறது? கூழாட்பட்டு நிற்காதே. தேவர்க்கு எல்லாம் தேவன்; எழிலார்ந்து இருண்ட முடி உடையவன்; கண்ணன். அவன் முடியினைக் கோதி ஒழுங்கு செய்ய வாராய்! ஏ காகமே வாராய்!”

“பிண்டத் தீரளையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும்
உண்டற்கு வேண்டிநீ ஓடித் தீரியாதே
அண்டத்து அமரர் பெருமான் அழகமர்
வண்டொத்து இருண்டகுழல் வாராய் காக்காய்!
மாயவன் தன்குழல் வாராய் காக்காய் !

“கூடு கட்டக் கோல் தேடித் திரியும் காகமே! மோட்ச வீடு கட்ட உனக்கு வழிசொல்கிறேன் கேள்.

வேலியில் நீண்டு வளர்ந்த கோலை வெட்டி, விளையாட்டு வில் ஒன்று செய்து கையில் ஏந்தியவனாய், தாலிக் கொழுந்தைத் திரண்ட கழுத்தில் அணிந்தவனாய் மயில் தோகையைப் பின்னிப் பிணைத்து முதுகுப் புறத்தில் இட்டுக்கொண்டு பசுக் கூட்டங்களுக்குப் பின்னே அழகொழுகச் செல்லும் என் குழந்தைக்கு ஒரு கோல் கொண்டு வாராயோ? நீலக் கடலின் கோல் வண்ணஞ்சுக் கோலொன்று கொண்டுவந்து தாராயோ!''

“வேலிக்கோல் வெட்டி விளையாடு வில்லேற்றி
தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத் தில்புண்டு
பீவித் தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டு
காலிப்பின் போவாற்கோர் கோல்கொண்டுவா
கடல்நீற வண்ணற்கோர் கோல்கொண்டு வா!''

கண்ணன் அருளழகில் ஆழ்ந்த பெரியாழ்வார் இவ்வாறு அவனுக்காகக் காகத்தை உளமுருகிக் கெஞ்சிப் பாடும் பாடல்கள் நம் ஊனுருக்கவல்லனவாக விளங்குகின்றன.

காக்கை பற்றிப் பல பழமொழிகள் வழங்கிவருகின்றன. ஒரு நிகழ்ச்சியும் ஒருவர் வருகையும் இயல்பாக ஒரே நேரத்தில் நிகழ்வதை, “காக்கை உட்காரப் பனம் பழம் விழுந்தாற்போல்” என்ற பழமொழியால் குறிக்கின்றனர். அவரவர்க்கு அவரவர் பொருள் உயர்ந்தது என்பதை, “காக்கைக்குத் தன் குஞ்ச பொன் குஞ்ச” எனும் பழமொழி விளக்குகிறது. கோழைகள் ஆயிரம் பேர் ஒன்று கூடி எதிர்ப்பினும் அஞ்சா நெஞ்சடையவலியன் ஒருவன் முன் நிற்க இயலாது ஓடி ஒளிவர்

என்பது” “ஆயிரம் காக்கைக்கு ஓர் கல்” என்ற பழு மொழியால் நன்கு தெளிவாக்கப் பெற்றுள்ளது. காத்துத் தருமாறு கீழ்மக்களிடம் ஏதேனும் ஒரு பொருளை ஒப்படைத்தால் பின்பு அதனைத் திரும்பப் பெறல் அரிது இந்தக் கருத்தைக் “காக்கையைக் காப்பிட்டவாறு” எனும் பழமொழி எடுத்துக்காட்டுகிறது. எனிய முயற்சியால் பெறுதலை விடுத்து அடைய இயலாத ஒன்றுக்கு அரிய முயற்சி செய்தலைக் குறிக்கும், ‘மண்ணில் வாழும் முயலை விடுத்து விண்ணில் பறக்கும் காக்கைபின் சென்றாற்போல்’ எனும் பொருள்தரும், “முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போனவாறே” என்ற பழமொழி பெரிதும் வழக்கில் இல்லை எனலாம்.

பழமொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஓர் இலக்கியமே தமிழ்மொழியில் தோன்றியுள்ளது; முன்றுறையரையனார் எழுதியுள்ள, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றான பழமொழி நானூறே அந்த நூல். காக்கையின் பண்பையும் செயலையும் கொண்டமைந்த ஜந்து பழமொழிகளை உவமையாகக் குறிக்கும் ஜந்து பாடல்கள் அதன்கண் உள்.

நெல் அரவை எந்திரங்கள் வருவதற்கு முன்னர் பட்டி தொட்டிகளில் எல்லாம் வெட்ட வெளியில் நெல் குத்தி, உமி நீக்கி அரிசி ஆக்கும் பழக்கம் இருந்து வந்தது. அப்போது அரிசி பொறுக்கித் தின்னக் காக்கைகள் அங்கே வரும். ஆனால் ஒருவர் மாற்றி ஒருவர்தொடர்ந்து குத்திக்கொண்டே இருப்பதால் உரவிடம் நெருங்கவும் இயலாது, மேலும் கீழும் செல்லும் உலக்கையில் அமரவும் இயலாது காக்கைகள் அங்கும் அங்கும் பறந்து திரியும். இவ்வாறு அரிசி பொறுக்கவோ அமர்ந்து இருக்கவோ வாய்ப்பின்றித் தவித்துத் தடுமாறும் காக்கைநிலை, ஓரிடத்தில் ஒருவரைச் சார்ந்து, அவர்பால் நிலைத்து நில்

லாது பலர்பால் மாறிமாறிச் சென்று ‘அவையும் மன முடைய மக்களுக்குக் காட்டாகக் கையாளப் பெற்றுள்ளது.

“நிலத்தின் மிகையாம் பெருஞ்செல்வம் வேண்டி
நலத்தகு வேந்தருள் நல்லாரைச் சார்ந்து
நிலத்து நிலைகொள்ளாக் காலரே காணின்
‘உலக்கைமேல் காக்கை’யென் பார்

(பழமொழி நானூறு—158)

என்பதே அந்தப் பாடல் ஆகும்.

இடைக்கால இலக்கியத்தே மட்டுமன்றி இக்கால இலக்கியங்களிலும் இடம்பெற்று விளங்குகிறது காக்கை இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த கவிஞர் பாரதி யார் பல கோணங்களில் காக்கையை நோக்குகிறார். சமுதாயத்தில் நன்மையும் தீமையும் கலந்தே அமைந்துள அதில் நல்லவர்களும் வாழ்கிறார்கள்; தீயவர்களும் வசிக்கிறார்கள். அது உயர்ந்தோர்களையும் உருவாக்குகிறது; கயவர்களையும் உண்டாக்குகிறது. ஆதலால் நடுநிலையில் நின்று பார்ப்போர், கணியன் பூங்குன்றனார் போல் பெரியோரைப் போற்றுவதும் இல்லை; சிறியோரைத் தூற்றுவதும் இல்லை; ‘நோ நொந்து சிறியோருக்கு இன்னா செய்யாமையோடு அருள்கொண்டு இயன்ற உதவி செய்யவும் முந்துகின்றனர். சமுதாய அமைப்பில் காணப்படும் இந்தக் காட்சி ஆண்டவன் படைப்பிலும் அமைந்து கிடக்கிறது. நந்திப் பிழைக்கும் நாயும் எத்திக் திருடும் காக்கையும் அவன் படைப்புக்களே எத்தித்திருடும் காக்கையும் நம்மை நம்பியே வாழ்வதால் அவற்றிற்கு இரக்கப்படவேண்டும்’ என்று குழந்தைகளை அன்போடு பாரதியார் வேண்டிக் கொள்கிறார்.

“எத்தித்திரும் அந்தக் காக்காய் அதற்கு
இரக்கப் படவேணும் பாப்பா!”

குழந்தைப் பருவத்தில் வீட்டில் தாய் சோறுட்டு கிறாள். அப்போதும் காக்கை துணைசெய்கிறது. இறந்த பிறகு மகன் காட்டில் பிண்டம் இடுகிறான் அப்போதும் காக்கை துணை செய்கிறது. பிறப்பிலிருந்து இறப்புவரை இணை பிரியாது மனித இனத்துக்குத்துணையாக நின்று வாழும் சாதி இந்தக் காக்கைச் சாதிதான். அதனால்தான் போலும் பாரதியார் கொட்டும் ‘ஜெய பேரிகையில்’ காக்கையே முன்வருகிறது.

‘காக்கை குருவி எங்கள் சாதி—நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்;
நோக்குஞ் திசையெலாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக்களி யாட்டம்’

நோக்கும் இடமெல்லாம் தம்மையே கண்டு களித்துக் குதித்துக் கும்மாளமிட்ட அந்த அமரகவி காக்கைக் கிற கில், அந்த கருநீல வண்ணத்தில், கண்ணனைக் காண்கின்றார்.

‘காக்கைச் சிறகினிலே நந்த லாலா—நின்றான்
காரியநிறங் தோன்று தையே நந்த லாலா’

காலைப் போதில், காக்கையின் அரசியல் அறத்தை அன்னம் பேசி மகிழுமாறு செய்கிறார் பாரதியார் கீழ் வரும் பாடலில்:

‘அன்னமிது கேட்டு மகிழ்ந்துரைக்கும்;
ஆங்காணும்!

மன்னர் அறம்புரிந்தால், வையமெல்லாம்
மாண்புபெறும்’

‘ஓற்றுமையால் மேன்மை உண்டாம்
ஒன்றையொன்று துன்பிமைத்தல்

குற்றமென்று கண்டால் குறைவுண்டோ
வாழ்வினுக்கே?

பாரதியாரின் நோக்கையும் போக்கையும் பின்பற்றி வளர்ந்த பாரதிதாசனார் நெஞ்சம், காக்கை ஒன்றாகக் கூடி வாழும் இயல்பை எண்ணி இன்புறுகிறது; அந்த ஒற்றுமை தம் மக்களிடம் இல்லையே என்று ஏங்கி வருந்து கிறது. விளையாட்டாகச் சிறுவன் ஒருவன் காக்கையைக் கொன்று விடுகிறான். பறந்து திரிந்த அந்தக் காக்கை உயிர் இழந்து செயலற்று மன்மீது மாண்டு கிடக்கிறது. அதனைப் பார்த்துச் சுற்றிச் சுற்றிப் பல காக்கைகள் பறக்கின்றன. அதன் அருகில் குந்திக் குந்திப் பல காக்கைகள் கூக்குரலிடுகின்றன கவிஞரின் நெஞ்சம் அந்தத் துன்பக் காட்சியைக் கண்டு கலங்குகிறது. இரக்கமின்றிக் கொன்ற அந்தச் சிறுவன் நெஞ்சத்தையே அந்தக் காட்சி உருக்குகிறது. இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் ஒன்றுகூடும் காக்கையின் அந்தப் பண்பை.

காக்கை யிடத்திலுள்ள ஒற்றுமை கண்டு—நீ
வாழ்க்கை நடத்தினால் நன்மை உண்டு (காக்கை)
காக்கையை ஒருபையன் கொன்றுவிட்டதால்—அதைக்
காக்கைகள் அத்தனையும் கண்டுவிட்டதால்
கூக்குரல் இட்டபடி குந்திவருந்தும்—அதைக்
கொன்றபையன் கண்டுதன் நெஞ்சவருந்தும்
காக்கை யிடத்திலுள்ள ஒற்றுமை.....’

இவ்வாறு பண்டைக்கால, இடைக்கால, தற்காலத் தமிழ் இலக்கியப் பொருளாகக் காக்கை அமைந்துள்ளது. எனினும் தற்காலத் தமிழ் மருஉமொழி ஒன்றைக்கேட்டுக் காக்கை மிகவும் வருந்துவதுபோல் தோன்றுகிறது. கால்கை வலிப்பைக் காக்கை வலிப்பு என்றும், கால்கை பிடித்தலைக் காக்கைபிடித்தல் என்றும் மக்கள் மருவிக் கூறுவதைக் கேட்டு, எவ்வகையினும் தனக்குத் தொடர் பில்லாத பழி நோய்க்கும், இழிதொழிலுக்கும் தன் பெயர் இடப்பெற்றுள்தே என எண்ணி எண்ணிக் காக்கை வருந்துவதுபோல் தோன்றுகிறது. தாழ்ந்தனவற்றிற்கு இவ்வாறு என் பெயரைப் பயன்படுத்தாது; ‘கா, கா’—காத்தருள்க, காத்தருள்க—எனக் காலையும் மாலையும் அந்த ‘வாய் வன் காக்கை’ கரைவது நம் காதில் கேட்கிறது அன்றோ?

10. நீந்தனை செய்வோம்

இன்றைய இந்தியா எப்படி இருக்கிறது? அஞ்சி அஞ்சிச் சாவோர் கூட்டம் ஒருபுறம் அருள் இன்றிச் சாகடிப்போர் கூட்டம் மறுபுறம். இவ்வாறு இருவகை இக்கட்டுகளுக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டு வருந்துகிறது இன்றைய இந்தியா. அஞ்சிச் சாகும் கூட்டத்திற்கும் அருளின்றிச் சாகடிப்போர் கூட்டத்திற்கும் அப்பால் நிற்கும் நடுநிலையாளரும், ‘இனி இந்த நாடு திருந்தாது’ என நம்பிக்கை இழந்து காணப் பெறுகின்றனர்; மனம் சோர்ந்து தளர்ந்துள்ளனர்; கையற்ற நிலையில் கலங்கு கின்றனர். இந்த ஒரு சிலரும் செயலற்று இருந்துவிட்டால் இளம்பெருவழுதி வியந்து பாடிய இந்த உகம் உறுதியாக அழிந்துவிடும்; பண்பாடு மிக்க இந்திய நாகரித்தை நாம் இழந்தேவிடுவோம்.

இன்றைய இந்தியாவுக்கும் பிற நாடுகளுக்கும் வேறு பாடு உள்ளது. பிற நாடுகளில் உருவாகும் அரசியல் கருத்துக்கள், சட்டத்திட்டங்கள் செயலாக்கப் பெறுகின்றன அங்கு மக்களுள் பெரும்பான்மையோர் சமுதாய உணர்வோடு வாழ்கின்றனர்; காவலர் கண்காணிப்பு இல்லாத இடங்களிலேயும் சட்டத்தைத் தவறாது, மனச் சான்றோடு பின்பற்றுகின்றனர். ஆனால் இங்கோ அந்த நல்ல உணர்வு இல்லை. முயன்று வளர்க்கவும் இயலாது போல் தோன்றுகிறது.

இந்த வேறுபாட்டில் ஓர் உண்மை பொதிந்துள்ளது. சமுதாய உணர்வு, சட்ட ஒழுக்கம் உடைய நாட்டில் மக்கள் அவையில், சட்டமன்றத்தில் மட்டும் சீர்திருத்தம் நிகழ்ந்தால் போதும். அரசியலார் தோற்றுவிக்கும் சட்ட திட்டங்கள் நேர்மையானவையாக, நாட்டின் நல்வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்யத் தக்கனவாக அமைந்துவிட்டால் போதும். சுருங்கக் கூறின் குறைகாட்டித் திருத்தவல்ல ஒரு எதிர்க்கட்சியும், முறையான திருத்தங்களைப் பண் போடு ஏற்றுக் கொண்டு செயலாற்ற வல்ல ஓர் ஆளுங்கட்சியும் தோன் றி நிலைத்துவிட்டால் போதும்.

ஆனால் இன்றைய இந்திய நிலை அது அன்று.இங்கு அரசியல் கருத்துக்களில் பெருங்குறை இல்லை; அமுலாக்கு வதிலும் அவ்வளவு குறைபாடு இல்லை. எனவே அரசியலைத் திருத்துவதில் இன்று இங்கு அவ்வளவு பயன் இல்லை. இங்கே படகோட்டியிடம் அவ்வளவு குறை இல்லை; படகிடம் காணப்படும் குறையும் அஞ்சத்தக்க அளவு கொடுமையானது அன்று ஆனால் நீரோட்டத் தில் குறை, மக்கள் நெஞ்சோட்டத்தில் குறை, பெருங்குறை—உடனே தவிர்க்க வேண்டிய குறை—உள்ளது.

எனவே இன்று அரசியல் தொண்டைவிட விரைந்து செயத்தக்க வேறொரு தொண்டு ஒன்று உள்ளது. அதுவே மக்கள்—தொண்டு விடுதலைப் போராட்டக் காலத்துத் தொண்டைவிட இது விழுமியது; ஆனால் செய்வதற்கு அரியது. அந்தப் போராட்டக் காலத்தே நல்லதொரு வெறி உணர்ச்சி எங்கும் பரவி இருந்தது.பற்றி எரிசின்ற வீட்டை ஊரே திரண்டு காப்பது போன்றது அன்றைய நிலை. வறுமைத் துயரால், பசிப்பணியால் அமைதியாகச் செத்துக் கொண்டிருக்கும் மக்களைப் பொருட்படுத்தாது சாகவிடுவது போன்றது இன்றைய நிலை.

இன்றைய இந்த அழிநிலையை மாற்ற என்ன செய்ய வேண்டும்? நிந்திக்க வேண்டும். அயலான் வாடி வருந்தக் களித்திருப்போரை மட்டுமன்று; பக்கத்து வீட்டான் பத்துநாள் பட்டினி என அறிந்ததும் அறியாதார்போல் தேனும் ஊனும் திகட்ட உண்டு களித்திருப்போரை மட்டுமன்று; வாழ்நாள் எல்லாம். உழைத்தும் வயிறார உண்ண உணவின்றி ஒருவன் வாட உழைக்காமலேயே வயிறு தினாற, நாசலிக்க ‘வீணில் உண்டு களித் திருப்போனை’ மட்டும் அன்று; அஞ்சிச் சாவோரின் கோழைத் தன்மையையும் வஞ்சித்து வாழ்வோரின் கொடுமையையும் நிந்திக்கும் தொண்டு செய்ய வேண்டும்.

நிந்தித்தல் ஒரு தொண்டா? ஆம் மக்கள் ஆட்சி நிகழும் இந்த நாட்டில் அதுவே செய்தற்கு உரிய பெருந் தொண்டு; நறுந்தொண்டு. மன்னர் ஆட்சி நடந்த அந்தக் காலத்தும் இந்தத் தமிழ் மண்ணில் அந்தத் தொண்டு நிலவிவந்தது. தமிழக வரலாற்றில் அந்தத் தொண்டு தலைசிறந்து இலங்கிய காலமே சங்ககாலம். தமிழகத்தின் பொற்காலம்.

குற்றம் இழைப்போரை நிந்தித்துத் திருத்தலையே ‘செவி அறிவுறூஉ’ எனும் துறையாகப் புறம் பாடுகிறது. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி ஒருமுறை நெறி தவறி வரி வாங்கினான்; நுண்மான் நுழைபுலம் இல்லாக் கல்லாக் களிமாக்களைச் சுற்றுமாய்க் கொண்டு குடிமக்கள் வருந்த வருந்த வரி வாங்கினான்; அதனால் பொது மக்கள் செய்வதறியாது மயங்கினர். கொடுமைக்கு அஞ்சித் தயங்கினர். அப்போது புலமைச்சான்றோர் பிசிராந்தையார் மன்னன்பால் சென்றார். ‘‘மன்னு’ ஒரு மா அளவுள்ள நிலம் மிகச் சிறியதுதான். ஆனால் முறையாக உழுது பயிரிட்டு, அறுத்து அடித்து, குத்தி மழுக்கி, மழுக்கிக் கவளமாக்கினால் பெரிய களிற்று யானைக்கும்-

ஓராண்டு உணவினை அது தந்துதவும். ஆனால் பாகற்கு அடங்காது தன் போக்கில் திரியும் களிறு புகுந்துமேய்வது நாறு மா அளவுள்ள நிலமே ஆயினும் ஓரிரு நாட்களுக்குக் கூட அது போதாது. அதன் வாயில் செல்வதினும் கால் களால் அழிவதே பெரிதாகும். அவ்வாறு நெறியற்ற கொடிய ஏவலர் துணையைக்கொண்டு பொதுமக்களிடம் பறிக்கும் உணவினை மன்னன் ஒருவன் விரும்பினால் அதனை அவனும் உண்ண இயலாது; பொதுமக்களும் வருந்தி அழிவர்; என்று பாண்டியன் அருளற்ற செயலை நிந்தித்து உரைத்தார்.

“காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே
மாநிறைவு இல்லதும் பல்நாட்கு ஆகும்;
நாறுசெறு ஆயினும் தமித்துப்புக்கு உணினே,
வாய்ப்பு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்;
அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே,
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்தும்;
மெல்லியன் கிழவன் ஆகி, வைகலும்
வரிசை அறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு,,
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்,
யானை புக்க புலம்போல
தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே.”

(புறநானாறு 184)

புலமைச் சான்றோர் பிசிராந்தையார், நல்ல ஆட்சியில் தவறிய பாண்டியன் அறிவுடைநம்பியை, வேம்பும் கடுவும் போல வெய்ய சொற்களால் இடித்துரைத்து இவ்வாறு திருத்த முயன்றார்; புலவர் கோவூர்கிழாரோ, போர்மாட்சியில் தவறிய குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைப் பார்த்து, “காவல் மரம் வெட்டப்படுகின்ற

ஓசை, நீ முற்றுகையிட்டிருக்கும் கருவூர்த் தலைவனுடைய கோட்டை மதில்களைக் கடந்து, காவல் சூழ்ந்த அவனுடைய செவிகளைத் தாக்குகிறது. அந்த ஓசையை அவன் கேளான் அல்லன். கேட்டும் அதனை ஓர் இழிவாகக் கருதாது மானமற்று, நாடுவாடத் தான்மட்டும் நல்லின் பம் துய்த்துக் கொண்டிருக்கும் தன்னலக் கோழை ஒருவ ணோடு நீ மாறுபட்டனை என்பது எம் போன்ற புலவரால் நாணி வெறுப்பதற்கு உரியது; உன் போன்ற வீரரும் இழித்துப் பேசவர் அல்லரோ?" என்று கூறி நிந்திக்கின்றார்.

இவ்வாறு நல்ல ஆட்சியிலும், போர் மாட்சியிலும் குறை கண்டபோது மன்னனை இடித்துரைத்து; நிந்தித்த தோடு அமையாது அற வீழ்ச்சியின்போதும் ஓடோடிச் சென்று அரசனைக் கண்டு அறிவுரை தந்து நேர்மையை நிலைநாட்டினர்.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் மலையமான் மக்களை யானைக்கு இடும்போது சான்றோர் கோலூர்கிழார் பாடி உய்யக் கொண்டார். 'கிள்ளி வளவ! வஞ்சமின்றி மருண்டு வியந்து வெருண்டு அழும் இந்தக் குழந்தைகளை உன் சினத்தீக்கு இரையாக்கி விடாதே. நீ அருளாளர் மரபில் வந்தவன். இந்தக்குழந்தை களோ புலவர்தம் அன்புக்குரிய மலையமான் திருமுடிக் காரியின் மக்கள், எண்ணிப் பார். பின் நீ விரும்பியதைச் செய்' எனும் பொருள்தரும்,

"நீயே, புறவி எல்ல என்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகளை
இவரே, புனுழு துண்மார் புன்க ணஞ்சி
தவதுபாத் துண்ணுங் துண்ணிழல் வாழ்ந்த

களிறுகன் டழு மழா அன் மறந்த
புன்றலைச் சிறாஅர் மன்றுமருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கணோ வுடையர்
கேட்டனை யாயினீ வேட்டது செய்ம்மே.”

(புறநானாறு 46)

அருளுரை அளித்துத் திருத்தினார்.

அருள் நெஞ்சின்றி அறிவுரை கேளாது அறநெறி பிழைத்த மன்னன் நன்னனைப் “‘பெண் கொலை புரிந்த நன்னன் போல’” என வாய்ப்பேற்படும்போதெல்லாம் தாம் பாடும் இடந்தொறும் இடந்தொறும் பழித்துக்கூறிப் பரணர் நிந்தனை செய்கிறார். ‘தேராமன்ன’னாகிய பாண்டியனைக் கண்ணகி கடிந்து சொல்லிய காவியத்தை தமிழகம் நன்கு அறியும். இத்தகைய இடித்துரையால், நிந்தனையால், அருளுரையால், கடிசொற்களால் அன்றைய அரசு—அரசு வழி நின்ற நாடு—நலம்பெற்றது. ஆனால் இன்றைய அரசு சீர்பெற—மக்கள் வழி நிற்கும் அரசு சீர்பெற மக்களையே நிந்தித்தல் வேண்டும்.

மக்களுள் எவரை நிந்தித்தல் வேண்டும்? அஞ்சிச் சாவோரை நிந்தித்தல் வேண்டும். வஞ்சித்து வாழ் வோரை நிந்தித்தல் வேண்டும். ‘அச்சந்தவிர்’, ‘ஆண்மை தவறேல்’ எனும் புதிய ஆத்திகுடியை முன்னவர்க்குக் கற்பிக்க வேண்டும். அதற்கான தெளிவை அவர்க்குத் தந்துதவ வேண்டும். அவர்க்கு ஆதரவு காட்ட வேண்டும். தோன்றாத் துணையாக நல்லவர் கூட்டம் ஒன்று வல்லமையோடு தனக்குத் தனித் துணையாக நிற்கிறது என்ற நம்பிக்கையை உருவாக்க வேண்டும். அப்போதும் அஞ்சவோரை நிந்திக்க வேண்டும்.

வஞ்சித்து வாழ்வோரைத் திருத்துவது எப்படி? இன்னோரால் அன்றோ நாடு நலம் இழந்து நெகிறது? இவர்க்கு 'நிந்தனை நிலையங்கள்' தோற்றுவிக்க வேண்டும்; பழிப் பகங்கள் பல காணவேண்டும். எங்கெங்குப் பொது மக்கள் நிறையக் கூடுகிறார்களோ அங்கெங்கெல்லாம் 'நிந்தனை நிலையங்கள்' ஏற்படுத்த வேண்டும். அறமல்லாதவற்றை, கடமையல்லாதவற்றைக் கடிந்து விளக்க வேண்டும். படித்தவன் செய்கின்ற பாவங்களை, பதுக்கல் பேர்வழிகள் செய்யும் பாவங்களை 'போலிப் பக்தர்கள் செய்யும் பாவங்களை, அரசியல் பித்தர்கள் செய்யும் பாவங்களை — இவ்வாறு சமுதாய வளர்ச்சிக்கு, மக்கள் வாழ்வுக்கு ஊறு செய்யும் பாவங்களை எல்லாம் கடிந்து கூறி எழுதுதல் வேண்டும். தக்கன போற்றித் தகாதவற்றைப் பொது மக்களுக்கு விளக்கமாக எடுத்துரைத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு சமுதாயப் பொல்லாங்குகள் அகலுமாறு செய்தல் வேண்டும்.

அப்படியும் நாணமற்றுச் சிலர் 'நாய் விற்ற காசுகுரைக்காது' என்ற 'கொள்கை' உடையவராய்த் தம் கொடுமைகளைக் கைவிடாது தொடர்ந்து செய்யின் அவர்கள் தப்ப இயலாதவாறு முறையாகத் திட்டமிட்டுக் கட்டத்தின் பிடியின் அகப்பட்டுக் கொள்ளச் செய்ய வேண்டும்.

இப்படி நிந்திக்கப் புறப்படுவோருக்கு ஒரு கடமை உண்டு. அதுவே வந்தித்தல், வந்திப்போருக்கே நிந்திக்கும் உரிமை உண்டு. வந்தியாத நிந்தனை அணைகரை அற்ற பெருவெள்ளம்போல் அடக்கம் இன்றிப் பாய்ந்து நன்மையை வளர்ப்பதற்குப் பதில் தீமைக்கு வழி கோலி விடும். பயிர் அன்புக்குப் பதில் ஆணவத்திற்கு அடிகோலி விடும், பயிர்களை வளர்த்து வாழ்விக்கும் நீரே பண்டங்களை முழுகடித்து அழிவது போல் உயிர் கட்குக் கேடாகி

விடும். நாட்டு முன்னேற்றம் திசை தவறிப் போய்விடும். எனவே நிந்திக்கும் முன்னர் வந்திக்கக் கற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும்.

எவரை, எவற்றை வந்திக்க வேண்டும்? நல்லவரை நல்லனவற்றை, நல்ல கொள்கைகளை வந்திக்கவேண்டும். ‘தனித் தனி மனிதரைத் தலையில் தூக்கி வெறி கொண்டாடும்’ வந்தனை அன்று இங்குக் குறிப்பிடுவது. ‘பூவும் புகையும் மேவிய விரையும்’ இட்டு வழிபடுதல் அன்று இங்குக் குறிப்பிடும் வந்தனை, ஆன்றவிந்து அடங்கிய சான்றோர் வாழ்வை, கற்று உணர்ந்து தெளிந்த நல்லோர் கொள்கையை, பார்க்கின்ற இடமெல்லாம் நீக்கமற நிறைந்துள்ள இறைவன் அருளும் நெறியை நினைந்துப் போற்றிப் பின்பற்றி வாழ்தலே வந்தித்தல் ஆகும். ‘அடி சேர்தல்’ ‘மாண்டி’ எனுந் தொடர்களில் எல்லாம் அவன் வழியைப் பின்பற்றல் என்ற பொருள் பொதிந்துள்ளது. ‘சான்றோர் ஒருவரின் அடிச்சுவட்டடைப் பின்பற்றினான்’ என்றால் அவர் நடந்த அதே சாலையில் அவர் அடி படிந்துள்ள சுவடுகளின்மேல் அடிமேல் அடி வைத்து நடந்து சென்றான் என்றா பொருள் கொள்வது? பின்பற்றி வாழ்தலாகிய உறுதியே வந்தித்தல் எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

வந்தித்தலும் நிந்தித்தலும் மட்டும் போதுமா? இவை இரண்டும் மன்னர் ஆட்சிக்கு சர்வாதிகார ஆட்சிக்குப் போதும். ஆனால் மக்கள் ஆட்சி நிகழும் இந்த நாட்டுக் குப் போதாது. இந்த நாட்டு மக்களுக்கு இன்னும் ஓர் ஆற்றல் வேண்டும். அப்போதுதான் வந்தனையும் நிந்தனையும் தக்கநெறியில் சென்று மிக்க வெற்றியினைத் தரும், அந்த ஆற்றல்தான் சிந்திக்கும் திறன்.

சிந்திக்கும் திறன் இன்று பலர்க்கு வேண்டும் நூற்றுக்கு ஐம்பத்தொரு பேர்க்காவது வேண்டும். ஆனால் இன்றுள்ள நிலை என்ன? கற்றறிந்த பட்டதாரிகள்—சிந்திக்கும் ஆற்றல் கைவரப் பெற்றோர்—அலுவலகங்களுக்குள்ளுழைந்ததும் தங்கள் சிந்தனையைப் பதவி உயர்வுக்கும், வாழ்க்கை உறுதிக்கும் அடகு வைத்து விடுகிறார்கள் அந்த அடிமை மனப்பான்மையால் அதற்குமேல் ஒன்றும் செய்வதற்குஇல்லை. ஏனெனில் அவர்கள் தங்கள் அலுவலகத் தலைவரின் சிந்தனையை அப்படியே படியெடுக்கும் போலிச் சிந்தனைவாதிகள், அது‘வயிற்றுப் பிழைப்பின்’ இயல்பு; ‘கூவி தின்னும்’ பிழைப்பின் குணம்; விற்றற்கு விரையும்’ பிழைப்பின் விளைவு.

கவலையற்று வாழும் உரிமை உடையோர் வெற்றிலை பாக்குக்கடை வைத்திருக்கும் வணிகர்; ஆடிப் பிழைக்கும் நடிகர்; பாடிப் பிழைக்கும் கவிஞர்; எழுதிப் பிழைக்கும் எழுத்தாளர்; பேசிப் பிழைக்கும் பேச்சாளர். இத்தகு தனி உரிமையோடு திகழும் ஒரு சிலரும், தங்கள் சிந்தனையைப் பொன்னுக்கும் புகழுக்கும் விற்றுவிடுகின்றனர்.

இள் எஞ்சவோர் இளைஞர்களே, அவர்களே சிந்திக்க வேண்டும். நன்று எது, தீது எது; மெய்ப்பொருள் எது, பொய்ப்பொருள் எது என்று சற்றுச் சிந்திக்க வேண்டும், ‘சட்டியில் இருந்தால்தானே அகப்பையில் வரும்.’ அறிவிருந்தால் அன்றோ சிந்தனை வளரும்? தோண்டத் தோண்டத்தானே நீர் ஊறும்? எனவே நன்கு கற்று, கற்பன கற்று, கசடறக் கற்றுச் சிந்திக்க வேண்டும். ‘உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின்’ வாழ்வினிலே ஒளி உண்டாகும்.

இன்றையாலகம் இளைஞரது சிந்திக்கும் ஓளைஞரது சிந்தித்து நல்லனவற்றை தேர்ந்து அவற்றைப் போற்றி அவ்வழி நிற்கும் இளைஞரது; சிந்தித்து நல்லன வற்றை வந்தித்து வாழ்த்தி, தீயனவற்றை நிந்தித்து நீக்கும் இளைஞருடையதே ஆகும்.

11. காரோட்டி

சாலைகள் பலவற்றைப் பார்த்திருக்கிறோம். கிராமச் சாலைக்கும் நகரச் சாலைக்கும் உள்ள வேறுபாடு நமக்குத் தெரியும் சாலைகளில் செல்வோரையும் நாள் தோறும் கண்டு வருகிறோம். அவர்கள் இடையேயும் பற்பல வேறுபாடுகள் உள்ளன. சிலர் கால்நடையாய்ச் செல்கின்றனர். சிலர் கார்களில் விரைகின்றனர். சிலர் பேருந்தில், சிலர் சைக்கிளில், இன்னும் சிலர் ‘இழுப்பு வண்டியில்,—இப்படி ஏதோ ஒர் ஊர்தியில் அமர்ந்து ஏகுகின்றனர், அமர்ந்திருப்போருக்கும் விரைந்து இழுப்போருக்கும், செல்வோர்க்கும் இயக்குவோர்க்கும் இடையே எத்தனையோ வேறுபாடுகள் காணப்பெறுகின்றன. மனநிலையில் வேறுபாடு, உழைப்பில் வேறுபாடு, பொறுப்பில் வேறுபாடு, இப்படிப் பற்பல வேறுபாடுகளும் உள்ளன.

நடந்து சென்று சாலையைக் கடப்போனுக்கும் காரோட்டிக்கும் இடையே எவ்வளவோ வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. மனநிலை வேறுபாடு முதலில் குறிக்கத் தக்கது நடந்து செல்லும் ஒருவனின் மனம் தன் உடலின் அளவினதாகவே தன்னை எண்ணிக் கொள்கிறது. பருத்த உடல் உடையவன் நிற்கும் நிலையம், செல்லும் இடம், நடக்கும் பாதை முதலியவற்றைத் தனக்கேற்பத் தேர்ந்

தெடுத்துக் கொள்கிறான். மெலிந்த உடல் உடையவன் எளிமையாகச் சந்துபொந்தெல்லாம் புகுந்து விரைவதைக் காணலாம். சாலையில் உள்ள சூட்டத்தையும் நெருக்கத் தையும் பொருட்படுத்தாது, சிறு சிறு இடைவெளியூடே நுழைந்து சென்று கடக்கின்றான்; குறுக்காகவும், நெடுக் காகவும், திழர் திழரென மாறி மாறிச் செல்கிறான்.

ஆனால் காரோட்டி மனமோ, காரோட்டுகின்ற போதெல்லாம் பதினெந்து இருபத்தி நீளம், ஏழேட்டு அடி அகலம், நான்கைந்து அடி உயரம் உள்ள ஒரு பெரிய உருவாகத் தன்னைக் கருதிக் கொள்கிறது. இக் கருத்து அவனுக்கு இன்றியமையாதது. நல்ல காரோட்டிகளிடம் இந்தப் பண்பு இருப்பதைத் தெளிவாகக் காணலாம். தனி மனிதன்போல், அவன் ‘சட்டென நிறுத்த மாட்டான்; விரைவாகத் திருப்ப மாட்டான், சந்து பொந்துகளில் முன் பின் எண்ணிப் பாராது நுழைய மாட்டான்; ஒழுங் காகச் செல்வான்; முன்னறிவிப்போடு நிறுத்துவான்; முறையாக இயக்குவான்.’

இத்தகைய வேறுபாடு தனிமனிதன் வாழ்விலும் அரசியல் தலைவன் வாழ்க்கையிலும் காணப்படுகின்றது. சிக்கல் நிறைந்த இன்றைய உலகில் தன் உடல் தேவை களை நிறைவு செய்து கொள்ளப் போதுமான ஒரு தொழிலைத் தனிமனிதன் முயன்று பற்றிக் கொள்கின்றான்; தன் உயர்வு தாழ்வுகளைச் சுற்றிச் சுற்றியே அவன் மனம் சுழல்கின்றது; கான் கருதும் செயல்களை முடித்துக் கொள்ளக் குறுக்கு வழிகளைக் கையாளவும் அவன் தயங்குவதில்லை. தன் மனைவிக்கும் குழந்தைக்கும் ஓரளவு விட்டுக் கொடுக்கின்றான் என்றாலும், அதிலும் தன்ன லமே குடிகொண்டிருப்பதைக் காணலாம். அவன் உடல் வாழ உள்ளம் மகிழ அவள் பணிபுரிகின்றாள்; தன் குழந்தை இளமையில் இன்பமும், வளர்ந்தபின் பாதுகாப்பும் அளிக்குமென் அவன் நம்புகிறான்.

ஆனால் நல்ல அரசியல் தலைவனின் மன்றிலையோ நல்ல காரோட்டியின் மன்றிலை போன்று அமைந்துள்ளது. நல்ல அரசியல் தலைவன் திட்ட மிட்டுச் செயலாற்றுகின்றான். ஏதேனும் மாறுதல் நிகழ்ந்தால். அதனைத் தெளிவாகப் பிறர் அறியுமாறு விளக்கி உரைக்கின்றான். எவ்வாறு, காரோட்டி முன்னும் பின்னும் வலமும் இடமும் பார்த்துப் பார்த்துத் திருப்புகின்றானோ, அவ்வாறே கடந்த கால எதிர்கால மக்கள் வாழ்வை, அரசியல் தலைவனும் எண்ணி எண்ணிப் பார்க்கின்றான். குறைகளை ஆராய்கிறான்; வழிகாட்டி அனுமதித்த பின்பே செல்லும் காரோட்டி போல், மக்கள் ஒப்புதல் பெற்ற பின்னரேயே கொள்கையில் திருத்தமோ மாற்றமோ செய்கின்றான். பண்பு மிகு காரோட்டி, எவ்வாறு தன்னை ஒரு காராகவே கருதுகிறானோ, அவ்வாறே மாண்பு மிகு அரசியல் தலைவனும் தன்னை. தான் வாழும் நாடாகக் கருதுகின்றான்.

காரோட்டியோ தன் கைகால் வலியையும் பொருட்படுத்தாது காரின் கதவு சரியாகச் சாத்தப் படாததால் எழுகின்ற மெல்லிய ஒலியையும் கேட்கின்ற அளவு விழிப்புடையவனாக இருக்கின்றான். தன் இதயம் எத்தனை முறை துடிக்கின்றது என்ன வேகத்தில் துடிக்கின்றது. அந்த அளவு இதயத் துடிப்பு நன்றா தீதா என்றெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியாது. ஆனால் கார் இயந்திரத்தில், ஏதேனும் மாற்றொலி கேட்டால் உடனே நிறுத்திவிடுகின்றான் குறையைக் கண்டு பிடிக்கின்றான் சீர்திருத்த முயல்கின்றான்; தன்னால் இயலா விட்டால் பிறர் உதவியை நாடுகின்றான்.

இத்தனைப் பண்புகளும் மாண்புடை அரசியல் தலைவனிடமும் காணப்படுகின்றன. அவனும் தன்னை

மறந்து மறந்து, நாட்டோடு ஒன்றி ஒன்றி, தன்னை நாடாக உணரும் மனதிலை வரப் பெறுகின்றான் தன் வீட்டில் சோறு இல்லை. கைக்குழந்தைகளுக்கு ஈரல் நோய், பெரிய பையன் அரசினர் தேர்வில் தவறி விட்டான், முதல் பெண்ணுக்குத் தலைத் தீபாவளி என்பன போன்ற வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள், அவனைப் பெறிதும் தாக்குவதில்லை. ஆனால், நாட்டில் எங்கோ ஒரு மூலையில் பஞ்சத்தால் மடியும் மக்கள் நிலைமை, ஏதோ ஒரு ஊர் கொள்ளள நோயால் அல்லறும் கொடுமை, ஏதோ ஓர் ஆற்றில் புகை வண்டி கவிழ்ந்த ஒரு செய்தி எவர்களோ சிலர் நாட்டு மொழியையும் கலையையும், பண்பாட்டையும் தாழ்த்த எண்ணும் உண்மை, இவை போன்றன உடனே அவனைத் தாக்கு கின்றன. காரோட்டி, காரை நிறுத்தி எந்திரத்தைப் பழுது பார்ப்பது போல், இவன் கட்சி உறுப்பினர்களை அழைக்கின்றான்; அளவளாவுகின்றான்; அறிக்கைகள் விடுகின்றான்; தன்னால், தன் ஒரு கட்சியால், இயல வில்லை என்றால் பிறர் துணையையும் பிற கட்சிகளின் துணையையும் நாடுகின்றான்.

காரோட்டியின் பொறுப்பிற்கும், காலால் நடப் போனின் பொறுப்பிற்கும் வேறுபாடு உண்டு. கடைத் தெருவுக்குப் புறப்பட்ட தனிமனிதன் கடற்கரைக்குக் கூடச் செல்லலாம், கடற் கரைக்குச் செல்ல நினைத்துப் புறப்படும் ஒரு மாணவன், இடையில் எதனையோ நினைந்துகொண்டு, வீட்டிற்கும் திரும்பி வந்து விடலாம். ஆனால் காரோட்டிக்கு அந்த உரிமை இல்லை. காரில் அமர்ந்தோரைக் குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு அழைத் துச் சென்று நிறுத்துதல் அவனுடைய பொறுப்பாகி விடுகின்றது அவ்வாறு பொறுப்புணராராது தன் பேக்கில் போகும் காரோட்டி ஒட்டும் காரில் எவரும் செல்ல நினையார். தவறி ஏறியோரும் இறங்கி விடுவர். எனவே: ஓர்

அரசியல் தலைவனும் தன்னுடைய பொறுப்பை நன்கு உணர்ந்தவனாய் இருத்தல் வேண்டும். தன் கட்சிமக்கள் கொண்ட குறிக்கோளுக்கு அழிவின்றி அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். தன் போக்கில் போகும் ஆணவம் அவன்பால் முனைந்து எழும்போது காரைவிட்டு இறங்கிவிடும் மக்கள் போல் கட்சியை விட்டு உறுப்பினர்களும் விலகி விடுகின்றார்கள். இதற்கு மாறாக நல்ல காரோட்டி, தன் மனநிலை சரி இல்லை என்று அறிகின்றபோது. காரைவிட்டு இறங்கிவிடுவான். ஓட்டத்தக்க மனநிலையில் தான் இல்லை என்பதை வெளிப்படையாகக் கூறுவான். அவ்வாறே, மாண்புடைய அரசியல் தலைவனும், புறச் சூழல்களின் தாக்குதல்களினால் தன்நாட்டு நலமே தன் நலம் என்ற தெளிவு தடுமாறும்போது, தன்னலம் இடையே வந்து வந்து குறிக்கிட்டுப் பொதுமைக்குக் கேடு செய்யும்பொழுது, பதவியை விட்டு விலகிக் கொள்கின்றான்,

மேற்குறிப்பிட்டவாறு, காரோட்டி தன் நிலையை மறந்து; தன் தொழிலைத் துறக்க மறுத்துக் காரை ஓட்டத் துவங்கினால் கார் நொறுங்கும்; எதிரே வரும் ஊர்திகளுக்கும் அழிவு நேரிடும்; காரின் உள்ளே அமர்ந்து பற்பல கற்பனைகளோடு சென்று கொண்டிருந்த மக்களும் மாய்ந்து மடிவர். அவ்வாறே ஓர் அரசியல் தலைவனும் தன் பொறுப்பை மறந்து, பதவியைத் துறக்க மறுத்து, தன்னலத்தோடு வாழுத் துவங்கினால் கட்சி சிதறும். மக்களும் குறிக்கோளை இழப்பர்; மாற்றுக் கட்சிகளோடு மோதல் நிகழும்; இரு சார்பிலும் மக்கள் மாய்வர்; நாடு மடியும்; இன்றேல் அல்லல் உறும்.

காரோட்டி ஒருவன் பொறுப்பின்றிச் சாலை நடுவே காரை நிறுந்திவிட்டு, அமர்ந்திருப்போரையும் பொருட்

படுத்தாது. தன் மனிதன்போல் தன் விருப்பத்திற்கு ஏற்பச் சுற்றித் திரிதல் துன்பந் தருவதே. அவ்வாறே கால்நடையாகச் செல்லும் தனி மனிதன் ஒருவன், உணர்ச்சி வயப்பட்டு, அறிவு கலங்கி, தன்னை ஒரு காரோட்டியாகத் திடீரென கருதிக்கொண்டு தெருவில் நின்று கொண்டிருக்கும் காரோன்றை இயக்கத் துவங்கு வதும் ஆபத்துதான். ஆனால் இவை இவ்வாறு பெரும் பாலும் நிகழ்வதில்லை.

எனினும் இந்தக்குறை அரசியல் தலைவர்களிடமும், தன் மனிதனிடமும், சிறப்பாக மாணவர்களிடமும் காணப்படுகின்றது. அரசியல் தலைவர்கள் நாட்டு வளர்ச்சியைக் காட்டிலும் தங்கள் வளர்ச்சியிலும், நாட்டின் புகழைக்காட்டிலும் தங்கள் புகழிலும், நாட்டின் மானத்தைக் காட்டிலும் தங்கள் மானத்திலும், நாட்டு வறுமையைப் போக்குவதைக் காட்டிலும் தங்கள் வளத்தைப் பெருக்குவதிலும், நாட்டின் அழிவைக் காப்பதைக் காட்டிலும் தங்கள் அழிவிலிருந்து தப்பு வதிலும் பெரிதும் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கின்றனர்.

தனி மனிதனோ தன்னால் தன் குடும்பம் வாழ வேண்டியுள்ள நிலையையும் தன் கடமையையும் மறந்தவனாய், சூடுள்ளவரை கொதிக்கும் நீர்போல், அரசியலில் குதித்துவிடுகின்றான். சூடு குன்றியபின், உணர்ச்சி குறைந்தபிறகு, தன் செயலை எண்ணி வருந்துகின்றான். அவ்வாறே மாணவருள் சிலர் தம் கல்வி முன்னேற்றம் என்பதை மறந்து பொங்கும் பால் போல் எழுந்து எங்கைங்காக சிந்திச் சிதறிச் சிதைக்கின்றனர். கொடுந்தியும், சிறு கலமும் பால் பொங்கி வழியக் காரணமாக இருப்பினும்—அரசியல் நெருக்கடி இளமைத்துடிப்பு மாணவர் எழுச்சிக்கு ஏதுவாக இருந்தாலும்—பொங்கி

வழிந்த பால் கருகித் தீய்ந்து அழிவதுபோல் திஹர் எழுச் சியால் உந்தப் பெற்று எழும் மாணவர் பான்மையும் கெட்டொழி து போகிறது. பொங்கிய பால் ஓரளவு தீயை அணைத்தாலும், உணர்ச்சியுற்று எழுந்த மாணவர் சூட்டத்தால் ஓரளவு நெருக்கடி தீர்ந்தாலும் நீரிட்டு அணைக்க வேண்டிய தீயைப் பாலிட்டு அணைக்கலாமா?

காலால் நடப்போனுக்கும் காரோட்டிக்கும் உள்ள வேறுபாடு போல், காரோட்டிக்கும் பேருந்து (Bus) ஓட்டிக்கும் இடையேயும் வேறுபாடு உண்டு. கார் செல்லும் சிறு சாலைகளில் பேருந்து செல்ல இயலாது. அது அகல் நெடுந் தெருவழியே செல்லச் செல்ல அதனை ஓட்டுவோனும் தன்னை அகன்ற உடல் உடையவன் போல் கற்பனை செய்து கொள்கிறான். அதற்கு ஏற்பாடு பரபரப்பின்றி மெல்ல ஒடித்து வளைத்துத் திருப்புகின் றான். பரந்த தெருக்களில் பேருந்தை ஓட்டி ஓட்டிப் பழக்கத்தால் பெருமனம் படைத்த அவன், சிறு தெருக்களில் எல்லாம் செல்லும் காரோட்டியை இகழ்வதில் பயனில்லை. அவ்வாறே காரை ஓட்டி ஓட்டித் தன்னைக் காரின் அளவினாகக் கற்பித்துக் கொண்ட ஒருவன், தன்னிச்சைப்படி சந்து பொந்தெல்லாம் தன்னை மட்டும் காத்தலே கருத்தாக நுழைந்து நுழைந்து செல்லும் கால் நடைக்காரனைப் பற்றிக் குறை கூறிப் பயனில்லை. உண்மையில் பேருந்து ஓட்டி. காரோட்டியையோ காரோட்டி கால்நடைக்காரனையோ குறை சொல்லுவ தில்லை.

ஆனால், பேருந்து ஓட்டிபோல், பெருமனம் பெற்ற உலகத் தலைவர்கள், கவிஞர்கள், அறிஞர்கள் முதலியோர், காரோட்டியன்ன நாட்டு அரசியல் தலைவர் களைக் குறை கூறுகின்றனர்; குறுகிய நோக்கமுடைய வர் என இடித்துரைக்கின்றனர். தன்னலக்காரர்கள் எனப் பழித்துப் பேசுகின்றார்கள். உலக அழிவிற்கும்,

ஒற்றுமைக் குலைவிற்கும், அவர்களே காரணம் என்கின்றனர். அவ்வாறே; பெரும்பாலான அரசியல் தலைவர்களும் தங்கள் கட்சியில் சேராத தனி மனிதனை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பதில்லை. அவன் கூறுவது நல்ல கருத்தாக இருந்தாலும் அதனை வளர்ப்பதில்லை. அவனிடம் உள்ள நல்ல தன்மைகளையும் போற்றுவதில்லை.

இந்தக் குறைக்குக் காரணம் உண்மையை உணரும் தெளிவும், நன்மையை நோக்கும் திறமும் இன்மையே ஆகும். எல்லோரும் கானுர்தி வல்லவனாகவோ, பேருந்து இயக்குபலனாகவோ, காரோட்டியாகவோ வாழ்வில் ஆவதில்லை. அவ்வாறே, எல்லோரும் உலகை ஒன்றாகக் காணும் தெளிந்த காட்சி உடையவர்களாகவோ, நாட்டைத் தான் என மதித்துத் தொண்டாற்றும் நல்ல மனம் படைத்தவர்களாகவோ ஆதல் இயலாது. இதனைப் பொறுமையோடு எண்ணினால் ஒருவரை ஒருவர் குறை கூறித் தூற்றுதல் அறியாமை என்பது தெளிவாகும்.

